

TU BACH VAN HOC
MỸ

RACHEL GIBSON

*Tiểu thuyết, gia văn học lãng mạn
hiện đại ấn khách nhất tại Mỹ*

Không phải tình hồ

NOT ANOTHER BANGING

CHIBOOKS

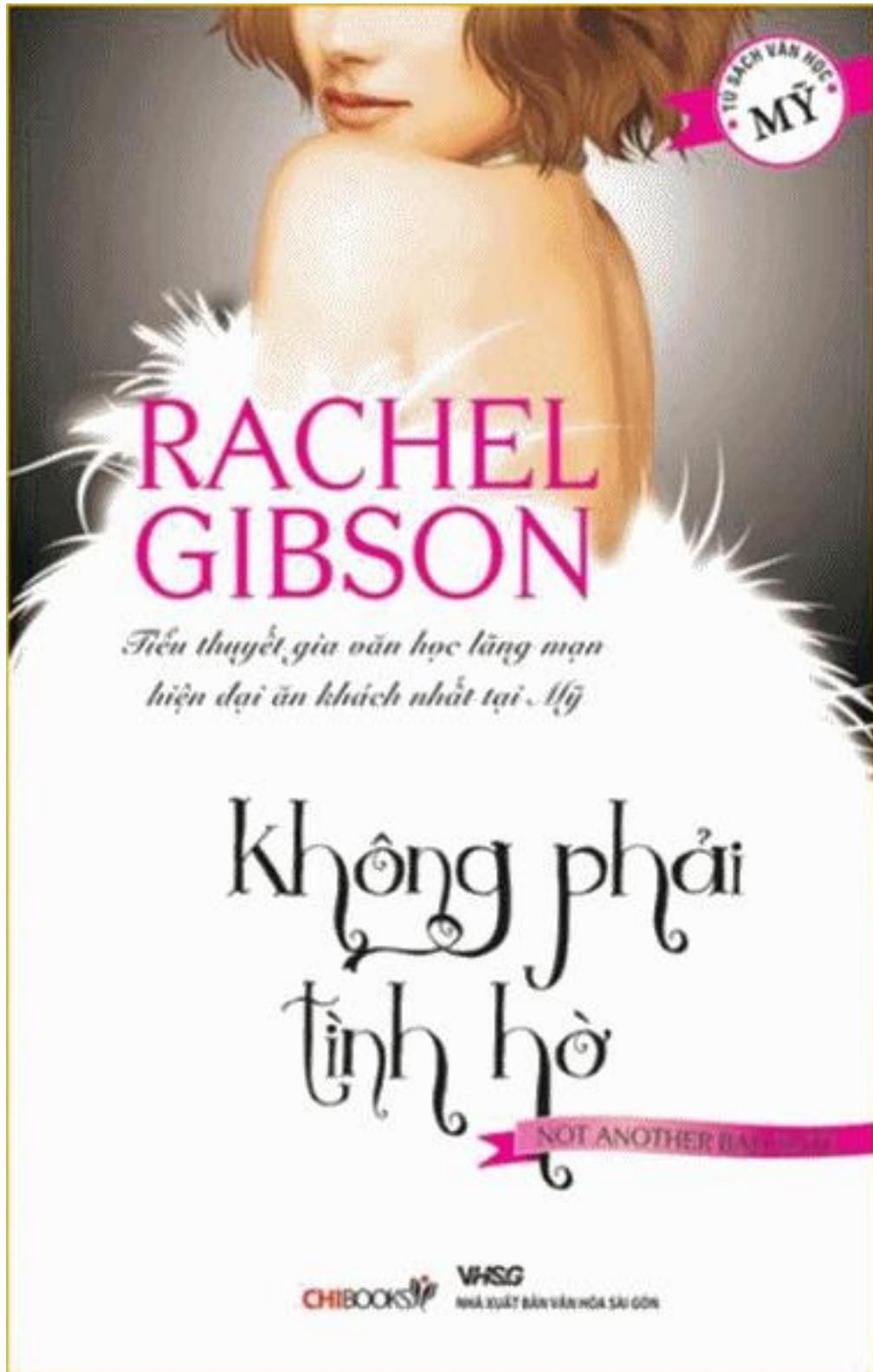
VHSG

nhà xuất bản văn hóa Sài Gòn

Nếu ai là tín đồ dòng tiểu thuyết lãng mạn chắc không thể bỏ qua cuốn “Không phải tình hò” của Rachel Gibson, người đã đoạt giải Rita 2009 - giải thưởng danh giá cao quý nhất của Romance Writers of America.

Not another bad date

Rachel Gibson

Dưới ngòi bút của **Rachel Gibson**, tiểu thuyết gia văn học lãng mạn hiện đại ăn khách nhất tại Mỹ, câu chuyện tình lãng mạn đầy gọi cảm với những diễn biến tình tiết sôi nổi, hấp dẫn nhưng cũng không kém phần hài hước khiến cho độc giả không thể cảm thấy nhàm chán.

Giới thiệu:

Adele Harris đã hẹn hò với tất cả các loại đàn ông - quái dị có, nói dối có, cả những kẻ thất bại và những người ích kỷ. Cũng có những người

ban đầu rất tuyệt, nhưng càng về sau càng trở nên quái dị và vô duyên đến kinh ngạc cứ như họ bị quỷ ám. Niềm hy vọng tìm thấy một tình yêu đích thực, một bến đỗ an toàn hầu như bị dập tắt trong suốt 3 năm liền. Điều đó đủ làm cho một cô gái quyết định từ bỏ việc hẹn hò mãi mãi.

Adele cần một tình yêu để xóa đi vết thương mà mối tình đầu đã gây ra cho cô. Nhưng điều đó chỉ thực hiện được khi cô có thể vượt qua "vận xui" của mình và tìm được một người đàn ông có thể khiến tim cô đập nhanh như mối tình đầu của cô, Zach, tiền vệ bóng đá trường cao đẳng, người đã đón ngã cô lúc cô học năm cuối... trước khi bỏ rơi cô để kết hôn với một người khác... Khi Adele quay trở về Cedar Creek, Texas, cô phát hiện người tình cũ vẫn quyến rũ và đang độc thân. Và tình yêu của anh đối với cô vẫn cháy bỏng như ngày nào... Người con gái "ăn phải trái đắng" của anh năm xưa liệu còn tin anh chân thật?... Hay anh chỉ trọn kiếp đi reo rắc tình hồ?

Phải chăng Adele gặp trục trặc trong việc tìm kiếm tình yêu là do cô xui xẻo hay do một tác nhân nào khác? Chỉ có chúng ta biết rõ nguyên nhân chính xác của việc các chàng trai tốt tính, dễ thương, coi được...theo đuổi cô một thời gian ngắn thì đều trở nên đáng ghét và kinh tởm không chịu nổi... còn bản thân Adele vẫn nghĩ rằng cô là người xui xẻo.

Ai nói chết là hết? Với Devon Hamilton Zemaitis thì cái chết đem đến cho cô một sức mạnh mới, cô quyết tâm làm cho "con mụ tóc vàng đẹp đẽ kia" phải khốn đốn vì dám rắp tâm đến gần chồng của cô - Zach Zemaitis. Ngày xưa, cô đã đoạt được Zach của cô ta một lần thì bây giờ cô không thể để mọi nỗ lực "cùm chân" anh trong suốt bao nhiêu năm hôn nhân của họ thành công cốc. Adele và Zach không bao giờ được đến với nhau dù cô biết giữa họ là duyên tiền định. Nhưng các trò ngăn cản của cô ngày càng khó thực hiện và toàn đem lại tác dụng ngược...cô phải làm sao đây?

Một tiểu thuyết lãng mạn hiện đại với những chi tiết hài hước và gợi cảm mà bạn không thể bỏ qua!

Thông tin sách: *Không Phải Tình Hồ*

Tác giả: **Rachel Gibson**

Nguyên tác: **Not another bad date**

Dịch giả: **Thiên Lý**

Nhà xuất bản: **Nxb Văn Hoá Sài Gòn**

Số trang: **340**

Hình thức bìa: **Bìa mềm**

Kích thước: **14x20 cm**

Trọng lượng: **350 gr**

Ngày xuất bản: **12-2009**

Ebook được thực hiện với sự tham gia của:

Chụp ảnh, làm ebook: **yewkla**

Đánh máy: **bhp46171, monalisa175, Iris, nguyetca, longtit, bluesea, rkj, Kat, dark_light, Chút, Xù.**

Kiểm tra chính tả: **Minh Trang, yewkla**

MỤC LỤC

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)
[CHƯƠNG 18](#)
[ĐOẠN KẾT](#)

MỞ ĐẦU

Devon Hamilton – Zemaitis đẹp nghiêng nước nghiêng thành, ngay cả lúc nằm trong quan tài.

Một chiều thứ Sáu buồn thảm, trời đầy mây xám, mọi người có mặt trong Nhà thờ Grace Baptist ngay góc đường Ba Mươi Một và đường Elm đều phải công nhận rằng xác Devon rất ‘chuẩn’. Ngay cả khi đã sang thế giới bên kia, nàng vẫn là hiện thân của những gì mẹ nàng thường mong muốn ở con gái mình: lộng lẫy, sành điệu và khiến người khác phải ghen tị. Mặc váy satanh màu hồng nhạt, Devon ‘ngủ’ yên bình trong chiếc quan tài bằng gỗ cẩm lai. Ánh đèn sáng dịu làm mái tóc bạch kim thêm bóng mượt, đồng thời tỏa sáng làn da sau nhiều năm nghiêm túc tuân thủ chế độ chăm sóc khắc khe có Botox phụ trợ. Devon có đường xăm mắt, xăm môi tinh tế. Thêm vào đó, tài trang điểm của Oscar Seinger, người điều hành cơ sở Dịch vụ tang lễ Seinger & Sons, đã khéo léo che đi vết rách dài và sâu trên góc trán bên trái và xương chỏm đầu đập nát.

Khi đi quanh linh cữu, bạn hữu và các thành viên cùng trong Hiệp Đoàn Thanh Niên cầm khăn tay có thêu chữ lòng lau nước mắt xót thương. Tuy nhiên, trong bụng họ thầm tạ ơn Thượng đế rằng chính Devon chứ không phải họ đã vượt đèn đỏ tại giao lộ đường Vine và Đường Số Sáu và đâm ngang sườn xe chở rác Wilson Brothers.

Lúc nhìn xuống cô bạn thân từ hồi lớp một, Meme Sanders thầm nghĩ: “Rủi thay lại là xe chở rác!”. Đó chẳng phải cách kết thúc ‘oai hùng’ cuộc đời một con người, nhưng nếu không tính đến nó, Devon vẫn xinh đẹp trong bộ đồ hàng hiệu Chanel và trang sức ngọc trai của hãng kim hoàn Mikimoto.

“Xe chở rác ư?” Genevieve Brooks vừa chấm nước mắt vừa giấu nụ cười thích thú sau tấm khăn tay. Đúng ngày Devon đòi biểu quyết đuổi Lee Ann Wilson khỏi Hiệp đoàn, một chiếc xe chở rác hiệu Wilson Brothers đã lấy mạng Devon. Genevieve chưa chắc chỉ một mình cô thích chi tiết đặc biệt trớ trêu ấy. Khi nhìn xuống cô bạn gái thân từ thừa thiếu thời, Genevieve phải công nhận Devon rất đẹp. Trông Devon bây giờ, không ai nghĩ nàng đã chết. Genevieve ước giá Devon đi đôi giày mềm nhẹ, gót thấp hiệu Chanel tiếp màu áo thì hay biết mấy. Hay bây giờ người ta mới quy định xác nằm trong quan tài chỉ đi chân không?

“Xe chở rác khôn khiếp!” Bà Cecilia Blackworth Hamilton Taylor Marks – Davis gục mặt vào ngực áo vét hàng hiệu Brooks Brothers của ông

chồng mới nhất khóc nức nở. Xe chở rác giết chết con gái bà. Thật kinh hoàng! Mới ba mươi hai tuổi đã phải từ giã cõi đời. Nhưng ít nhất chàng rể phải công nhận con bà đẹp như tiên giáng thế dù bộ váy trên người nó chỉ là một thịnh hành của mùa trước.

Bà ngoái ra sau nhìn con rể và cháu ngoại. Tội nghiệp cháu gái bà đang bíu chặt lấy tay áo vét may đo riêng của bố mà khóc. Bà không chối cãi rằng chàng rể đẹp trai, chỉ tội nó ...đàn ông quá! Bà Cecilia luôn bất an khi đứng gần nam giới có nồng độ kích thích tố sinh dục nam cao trong máu.

“Xe chở rác kinh hoàng!”. Lạy Chúa Jesus, thánh Joseph, và cả Đức Mẹ Đồng Trinh! Ngồi ngay hàng ghế trước, Zach Zemaitis quàng tay ôm cô con gái mới lên mười tuổi vào lòng. Devon không thích chết như vậy! Dù cô ấy đang ở đâu, Zach chắc chắn vợ mình đang nổi cơn tam bành...

“...Tôi làm gì nên tội mà phải chết vì xe chở rác!”

Devon Hamilton Zemaitis than thở với ông vừa lia trần xếp hàng sau mình. Ông này mất lịch sự đến độ dám tỏ ý không thông cảm.

- Cô ơi, nhiều người còn thê thảm hơn nhiều.

Nghe vậy, cô quay lại nhìn và thấy ông ta quá thê thảm thật! Sao gia quyến lại mặc cho ông ấy bộ vét rẻ tiền thế không biết! Trông như quần áo của hãng JC Penney.

Devon thoáng rùng mình. Ít nhất trước khi chôn, Zach cũng cho vợ mặc đồ hiệu Chanel và đeo nữ trang ngọc trai đắt tiền nhất trong hộp. Tuy nhiên, kiểu áo trên người nàng chỉ là một thịnh hành của mùa trước. Còn nữa, nàng nhớ đôi giày đế thấp hiệu Chanel quá chùng. Devon buồn bã nhìn đôi chân trần giấu trong cụm mây trắng bông bành. Cô những mong Zach yêu quý không mang quần áo vợ đến buổi bán đấu giá của Hiệp đoàn vì như thế Genevieve Brooks sẽ chớp ngay đôi giày hiệu Chanel. Từ hồi cùng vào đội kịch thiếu nhi đến giờ, Genevieve luôn ganh tị với cô. Devon khó chịu khi hình dung cô ta nhét đôi chân xương xẩu, to bè vào đôi giày xinh xắn ấy.

Không cần động đậy, Devon cũng nhích lên trước. Cảm giác đi lại trên băng tải vô hình thế này thật lạ. Lạ hơn nữa là giờ nàng đã lia cõi dương gian. Vừa mới đầu gối tay áp với Zach ở nhà, giờ nàng đã vắn vợ dưới ánh sáng trắng, xung quanh không có tường hay đồ vật gì. Hình như nàng xếp hàng gần hai tiếng rồi thì phải. Nhưng thực ra không phải vậy. Tiềm thức mách bảo rằng người nhà đã tổ chức tang lễ và chôn nàng với bộ quần áo trắng. Tính từ lúc tai nạn đến giờ đã bốn năm hôm rồi. Nhưng sao ở đây, nàng không thấy lâu như thế?

Nhớ con gái bé bỏng, Devon đau nhói trong lồng ngực, tuy cảm giác không giống lúc còn sống. Nó chỉ giống cảm giác âm áp dễ chịu tràn ngập tình yêu thương và nhớ nhung. Tiffany bé bỏng rồi sẽ ra sao? Mỗi khi Zach ở nhà, anh luôn thể hiện là một ông bố tốt. Nhưng anh đi vắng luôn. Vì thế con nàng cần có mẹ.

Tiến thêm bước nữa, Devon đã đến trước bàn trắng kê trước hai cánh công vàng. Cô thở phào nhẹ nhõm:

- Đến nơi rồi.

Không mở miệng, người ngồi sau bàn nhìn cuộn giấy trước mặt xướng rõ to:

- Devon Zemaitis.

Nàng sửa gáy ông ta.

- Devon Hamilton – Zemaitis chứ ạ.

Ông này nhìn lên. Devon thấy mây trắng phản chiếu trong cặp mắt xanh lơ của ông. Ông ta điềm nhiên phẩy tay. Một phụ nữ đứng tuổi xuất hiện. Bà ta búi tóc và mặc bộ vét tím có hàng nút bằng vàng.

- Có phải cô Highbarger không ạ?

- Highbarger chứ.

Cô giáo lớp sáu của Devon chữa lại.

- Cô chết khi nào thế?

- Theo cách tính của loài người là năm năm. Nhưng với Thượng đế, một ngày có thể dài bằng nghìn năm, và một nghìn năm có thể ngắn bằng một ngày.

Devon tưởng đâu nàng vừa trở về lớp nghe cô Highbarger làm nhảm về môn số học.

- Cô bảo gì cơ ạ?

- Đại khái Thượng đế không tính ngày giống người hạ giới.

- Ra vậy. – Devon đoán chắc thế vì nàng cảm tưởng mới chết cách đây một giờ. – Vậy cô đến đưa em lên thiên đường phải không ạ?

Tất nhiên, Devon đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc diện kiến Chúa trời. Nàng có vài điều muốn hỏi Người, toàn chuyện quan trọng, chẳng hạn tại sao Người làm ngơ để con người phải chịu những đại thảm họa như mỡ dưới da, bệnh chin mé ở ngón chân hoặc các bệnh về tóc chẳng hạn. Còn nữa, nàng muốn Thượng đế giải đáp vài bí mật lớn nhất của lịch sử nhân loại, ví như ai đã ám sát tổng thống John Frank Kennedy đẹp trai ngời ngời, hoặc...

Cô Highbarger ‘cắt xoẹt’ bản liệt kê các câu hỏi gửi lên Đấng tối cao:

- Chuyện không như em nghĩ đâu.

Devon tưởng mình nghe không rõ:

- Cái gì? Có đúng em đang lên thiên đường không đây?

- Lúc còn ở cõi trần, em chưa tích đức để có một chỗ trên đó.

- Cô đùa chắc?

Thay cho lời đáp, thân hình bất động của cô Highbarger vút đi, kéo Devon theo.

- Công đức của em nhiều lắm đấy! Trong Hiệp đoàn, không ai quên tiền giỏi bằng em. Em còn biết cách làm tiền ấy phải để ra tiền.

- Em chỉ giúp ai giúp em, đồng thời gây chú ý ngoài xã hội và nhờ đó

có quyền sai khiến bạn bè mình.

Devon nghĩ bụng: “Thì đã sao nào?”

Cô giáo cũ của nàng nói ngay:

- Thượng đế không cho phép điều đó.

- Cô có khả năng đọc suy nghĩ!

- Đúng vậy.

Devon nghĩ thầm: “Lợi hại thật!”

Cô Highbarger bụng bảo dạ: “Biết vậy là tốt!”

Họ bước xuống phía dưới như thể đi trên thanh cuốn vô hình. Đến giờ Devon mới thực sự hoảng hốt:

- Em sắp xuống địa ngục à? Em sắp phải ở cùng quỷ Sa tăng và vực sâu lửa cháy rừng rực ư?

Cô Highbarger rùng mình:

- Nơi em đến sẽ ở giữa thiên đường và địa ngục. Ở đó, người ta nghĩ về địa ngục hơi khác một chút.

Nhớ lúc Gevevieve Brooks đọc biên bản họp của Hiệp đoàn, Devon nhúc cả đầu. Nghe cô ta nói tràng giang đại hải chẳng khác nào sống dưới địa ngục.

- Bởi Thượng đế luôn nhân từ nên Người cho em cơ hội tiến dần đến thiên đàng.

Mừng quá! Nghe thế, Devon lạc quan hơn một chút. Đừng quên nàng từng phấn đấu và giành được một chỗ trong đội cô vũ của Đại học Texas. So với đó, đây chỉ là chuyện nhỏ.

- Vậy em phải làm gì?

- Cư xử tốt với những ai bị em xử tệ lúc trước.

Devon suy nghĩ rất lung và kết luận. Nàng là thiên nhân, thực sự hoàn hảo!

- Em chưa bao giờ xử tệ với ai hết.

Cô Highbarger nhìn qua vai Devon. Lập tức ký ức trôi qua trước mặt nàng: mái tóc vàng óng và cặp mắt màu xanh lục bảo. Devon bực bội phẩy tay:

- Ôi dào. Con nhỏ đó sao xứng với anh ấy chứ. Zach có yêu nó đâu. Ý em là không yêu thực lòng ấy. Có lẽ giờ nó đã có chồng và cặp một bầy con nheo nhóc.

- Cô ấy không thể yêu được nữa.

Devon đoán Thượng đế muốn nàng phải ăn năn hối hận vì chuyện xưa, nhưng thực lòng nàng không thấy vậy. Suýt chút nữa con bé ấy đã nâng tay trên Zach trong lúc ai cũng phải công nhận Zach là của nàng. Giờ nó có khổ cũng đáng đời, ai bảo dám ‘đũa mồi chòi mâm son’.

Nhưng họ càng lúc càng xuống thấp. Tinh thần lạc quan của Devon tan như bong bóng xà phòng:

- Từ từ đã nào. Vậy chứ em phải làm gì?
- Cứ xử cho tử tế.
- Thế nào là ‘tử tế’? Cho nó ba điều ước chắc?

Họ đã đến tận cùng quãng đường đi xuống và chôn chân giữa đám mây xám nhạt:

- Làm tốt, em sẽ nhận lộc trời cho. – Cô giơ một ngón tay – Giờ em có một cơ hội làm điều đúng đắn. Nếu không tự phá hỏng cơ hội ấy, em sẽ nhích lên một bậc gần thiên đường hơn. Ở đó, em lại được cho cơ hội và cứ thế tiếp tục.

Vậy là nàng phải đối xử tốt với con nhỏ tóc xoăn không đáng nhớ tên đó, Khỏ nổi Devon ghét nó từ hồi học phổ thông, Thế này thì có khổ không hả trời?

Cô giáo cũ giống giả:

- Em phải gấp lên mới kịp. Nếu em chưa kịp sửa chữa sai lầm quá khứ mà cô ta đã tìm được người yêu thì cơ hội giành cho em chấm dứt.

Devon cười thâm và nghĩ ngay một trò chơi khăm mới cho con bé tóc xoăn:

- Em vừa làm rồi đó.

Cô Highbarger lắc đầu:

- Em vẫn chứng nào tật ấy.

Cô lùi một bước, đi qua hai cánh cửa lùa vừa hiện ra. Cửa đóng sập lại. Sương mù đặc lại biến thành bốn bức tường. Devon hoảng hốt vì thoáng nghĩ đến nhà tù. Nàng ngửa ngáy và nhìn xuống: bộ đồ Chanel pháp phối biến thành bộ quần áo vải len xám xịt có thêu hình chim hoàng yến Tweety trước ngực. Khi bóng cô Highbarger mờ dần sau màn sương, Devon kêu lên”

- Em đang ở đâu thế này?

Nàng quay lại nhìn dãy xe đẩy và vô số biển nhỏ ghi tên hàng bày bán. Một bà già nhỏ thó, ăn mặc lôi thôi đến trước mặt cô toét miệng cười:

- Cô đang ở siêu thị Walmart.

CHƯƠNG 1

- 'Mi' anh một cái nào!

- Không! Em nói nghiêm túc đấy.

Dưới ánh đèn tròn sáu mươi oát chiếu sáng hiên nhà, Adele Harris chặn bàn tay lên ngực bạn hẹn hò mới nhất.

- Tối nay, mình vui vậy đủ rồi.

Sam Kinh, giám đốc ngân hàng đầu tư cự một sách lật xác thành gã đều thượng hạng, tưởng Adele vượt ve mình bèn ép sát cô vào cửa nhà. Không khí mát mẻ đêm tháng Mười lướt qua má và khoảng ngực giữa hai ve áo Adele. Cô hoảng sợ nhìn khuôn mặt Sam đang từ từ cúi xuống:

- Cung ơi, chừng nào anh chưa thấp lửa tình trong tim em bằng một nụ hôn, em còn chưa biết vui là gì đâu.

- Em chịu thôi. Em không nghĩ...

Sam ép chặt môi lên miệng Adele, không cho cô phản đối. Hắn tống bừa lưỡi vào miệng cô và khua khoảng theo kiểu lạ đời. Đầu lưỡi Sam ngoáy ba vòng bên trái, sau đó tiếp ba vòng bên phải. Sau đó chu trình lặp lại. Chưa ai hôn cô kiểu lạ lùng như vậy kể từ nụ hôn đầu với Carl Wilson vào năm lớp sáu.

Len bàn tay vào giữa hai người, Adele đẩy mạnh Sam ra:

- Thôi đi!

Thở hổn hển, cô chộp vội chiếc xác tay đeo bên mình lấy chìa khóa:

- Anh về đi. Chúc ngủ ngon Sam.

Sam há hốc, lừ mắt:

- Em không mời anh vào à?

- Không.

Cô quay lưng lại, đẩy mạnh cửa.

- Về là về thế nào? Anh chi một trăm hai mươi đô la cho bữa tối mà không được 'xơ múi' gì ư?

Trước khi vào nhà, cô ngoái đầu nhìn gã phàm phu đứng ngoài hiên. Lúc họ mới đi chơi đầu giờ tối, mọi chuyện đều ổn cả. Tuy nhiên, tình hình dần xấu đi đến mức thảm hại:

- Tôi không phải gái bán hoa. Nếu muốn chắc chắn ngay từ đầu, sao anh không mời gái gọi?

Sam hùng hô:

- Nay, thiếu gì con gái thích tôi. Sao tôi phải phí tiền cho gái bán hoa? Phụ nữ xếp hàng đòi lên giường tôi còn chưa được nữa là.

Adele nhớ lúc phục vụ bàn dọn tô đĩa mang đi, buổi hẹn hò tụt xuống tầng thứ ba của địa ngục và suốt một tiếng đồng hồ qua, cô phải hết sức cố gắng mềm mỏng. Lúc này, cô bước hẳn vào nhà rồi quay lại sẵn sàng chấp

nhận tình huống xấu nhất. Dù cố kiềm chế, Adele vẫn không tránh được thái độ mai mỉa:

- Anh nói phải.

Sam khinh bỉ:

- Chả trách cô ‘băm năm nhất’ rồi mà vẫn một mình! Không biết chiều chuộng đàn ông thì chỉ có ế thôi em ạ.

Suốt một tiếng đồng hồ qua, Adele phải vờ thích thú nghe Sam không ngớt huênh hoang, tự cao tự đại. Hắn tự đề cao rằng mình sáng giá, cô có phước lớn mới được ở cạnh hắn tới nay. Adele cố thuyết phục mình rằng Sam không có lỗi. Thậm chí, cô còn thầm nhận mình có ‘vấn đề’ nên hễ đàn ông gặp cô đều phát điên cả. Nhưng Sam đã quá đà. Hắn dám đem nỗi khổ tâm lớn nhất của cô ra giễu cợt:

- Còn anh già đầu mà còn chưa biết hôn,

Nói xong, cô sập mạnh cửa, bỏ mặc Sam tức tối đứng ngoài.

“Sao mình toàn gặp chuyện khó chịu thế nhỉ?”. vén búp tóc óng ả lên vành tai, Adele chán chường đứng tựa cửa. Thật nực cười! Suốt ba năm qua, mọi người ngấp nghé cô đều trở nên quá đáng, Hễ ai không quá quát ngay từ đầu đều ‘trở chứng’ về sau! Lúc đầu Adele tưởng mình là cục nam châm hút toàn người xấu. Cô nghĩ mình có cái gì đó chỉ chuyên hấp dẫn người chẳng ra gì nhưng sau rồi cô biết phải có lý do khác. Chắc cô làm gì đó khiến các anh chàng ‘được được’ biến thành ‘không thể chịu đựng nổi’, bởi vì chắc trên đời đàn ông ‘trái thối’ không nhiều lắm. Vậy sao trường hợp của cô bất chấp nguyên tắc xác suất này nọ, khiến cô hết lần này đến lần khác toàn gặp người tệ nhất trong số những người tệ?

“Không bình thường chút nào”. Vừa nghĩ, Adele vừa cài then cửa. Mấy tháng qua, Adele nghĩ đến chuyện mình bị nguyên rủa. Ai đó yểm bùa độc bắt cô trọn kiếp chịu duyên số hẩm hiu.

Treo áo khoác lên tủ ngoài, Adele vào phòng khách. Ném ví lên tivi từ xa trên mặt bàn kính. Hai tháng trước nghe Adele tâm sự rằng hình như cô bị người độc miệng rủa thậm, Maddie bạn thân của Adele bỏ lãn ra cười khiến cô không dám nhắc đến chuyện đó nữa.

Nhiều người thì nghĩ cô lạ đời, thậm chí ‘lập dị’. Suốt thời thơ ấu, Adele luôn tin trên đời có phép màu, gây làm phép, hũ vàng hũ bạc và cả kỳ lân. Hồi bé, cô tin có khe nứt thời gian, có sự sống trên hành tinh lạ, có ma quỷ, các thế giới tồn tại song song và khả năng vô tận. Lớn lên, dù không mất hẳn niềm tin vào thứ gì, Adele cũng không còn nghĩ có thứ sẽ tồn tại mãi.

Ngồi trên chỗ để tay của tràng kỷ, Adele mở tivi. Bây giờ, dù không đặt hết niềm tin vào thứ gì nhưng cô kiếm sống bằng chính trí tưởng tượng được phát triển từ hồi nhỏ. Tính đến thời điểm này, mười tiểu thuyết khoa học viễn tưởng của cô đã được xuất bản. Trong khi sáng tác, Adele nghiên

cứu nhiều tư liệu về thể giới huyền bí và tận mắt chứng kiến nhiều hiện tượng khoa học không thể giải thích nổi.

Sau một hồi dò kên, cô dừng ở bản tin lúc mười giờ tối. Adele chưa bao giờ nghiên cứu về lĩnh vực thể nguyên nên không biết gì nhiều. Cô không biết cách làm lời nguyên linh nghiệm và đoán chỉ phù thủy dùng tà thuật mới làm thế. Không biết người thường bỏ bùa, yểm bùa hoặc nguyên rửa người khác có được không nhỉ?

“Mình điên rồi”. Adele tự nhủ và vút chiếc điều khiển xuống mặt ghế. Chẳng phải vô cớ thi thoảng có người bảo cô mất trí. Cô đứng dậy bỏ vào nhà tắm, bụng bảo dạ: “Có người điên mới tự nhận mình bị nguyên rửa”.

Vén tay áo lên quá khuỷu, Adele mở vòi nước trên bồn rửa mặt và với cục xà bong thơm. Phụ nữ đầu óc không bình thường mới không tìm được bạn trai tốt trong suốt mấy năm trời. Hai năm qua chứng kiến hai cô bạn thân của mình lên xe hoa. Maddie, cô bạn thứ ba vừa thông báo sẽ làm lễ vu quy vào mùa xuân này. Maddie, người tin mọi đàn ông trên đời không chóng thì chày đều biến thành kẻ giết người hàng loạt. Maddie, người hoang tưởng đến nỗi luôn mang theo bình xịt cay, nắm đấm đồng và súng phóng điện cuối cùng cũng tìm được ý trung nhân. Maddie ‘dở người’ tìm được người chung sống đến đầu bạc răng long, còn Adele không có nổi một chàng trai chịu ở bên đến quá mười hai giờ đêm!

Miếng xà phòng trơn trượt đi mất. Adele xát mạnh hai tay cho đầy bọt trước khi soi gương rửa sạch mặt mũi. Cô buồn đến nẫu người, hơn hai năm trước, bốn cô gái đều ‘phòng không’ ăn trưa cùng nhau và bàn chuyện cùng đến Bahamas nghỉ phép. Bốn nữ văn sĩ ấy có rất nhiều điểm chung. Sau đó, hai người thì nhau mặc váy cưới, người thứ ba sắp đăng ký kết hôn. Chỉ còn mình Adele chưa có người yêu. Sắp tới, cô không còn được thoải mái gọi điện cho bạn, kể nhau nghe về sách sắp xuất bản, phàn nàn về tật xấu của đàn ông hoặc buôn chuyện về loạt phim điều tra mới nhất. Sau nhiều năm vui chơi thỏa thích với nhóm bạn, giờ chỉ còn Adele một mình thui thủi. Cảm giác như bị bỏ rơi, Adele ngậm ngùi thương thân. Hồi này, cơn tủi thân đến thường xuyên khiến Adele ghét nó chẳng khác lúc cô vẫn vợ ngồi thắc mắc về bản thân.

Với tay lấy khăn mặt, Adele vò sạch dưới vòi nước ấm và rửa sạch xà phòng trên mặt. Adele yêu hai lần rồi. Lần gần nhất cách nay ba năm. Dwayne Larkin, người yêu cô cao ráo, tóc vàng và vô cùng nóng bỏng. Anh ta không hoàn hảo gì nhưng Adele bỏ qua vài thói quen nhỏ nhặt như Dwayne thích gửi nách áo sơ mi của chính mình và chơi đàn ghi ta bằng khóa quần jeans! Nếu không tính nhược điểm của Dwayne, họ có vài điểm chung. Cả hai đều thích phim khoa học viễn tưởng kinh điển, cùng lười biếng vào chiều thứ Bảy và đều hiểu nỗi đau mắt bố hoặc mẹ khi còn bé. Lúc đấy, Dwayne rất dễ chịu và vui tính. Adele đã tính đến chuyện sắm đồ sứ

cho tô uyên ương sau này. Tất cả đều tốt đẹp cho đến một ngày cách nay ba năm, anh ta đứng trong bếp gọi cô là ‘mông lòng bàn’. Đang thao thao kể chuyện ở sở làm, Dwayne im bật quay sang cô và bảo:

- Mông em to như lòng bàn ấy.

Adele chết lặng. Định thần lại, cô hỏi anh vừa nói gì. Rủi thay, Dwayne nhắc lại:

- Anh vừa bảo vòng ba của em to kinh dị.

Đã vậy, anh ta còn đặt ly bia xuống bàn, xòe ngang hai bàn tay như đang đo thử:

- Chắc phải đến mét rưỡi, nhỉ?

Đó không phải lần đầu Dwayne thừa biết cô bị như thế là do di truyền, biết cô phải chạy gần mười cây số một ngày để giữ cho mông khỏi xệ đến khoeo chân! Trước đó, Dwayne luôn bảo anh thích cặp mông đầy đặn của Adele vì nó ‘vừa tay’ anh. Rõ ràng, anh nói dối. Tệ hơn, anh ta là kẻ nói dối vô liêm sỉ.

Adele ‘đá’ chàng Dwayne khỏi đời mình. Nhưng không hiểu sao, anh ta không chịu đi luôn. Mỗi tháng một lần, Adele lại thấy một món đồ cá nhân đặt ngay trước cửa nhà, chẳng hạn một chiếc váy, miếng bông tắm... Sau khi chia tay, cô để quên chúng ở nhà anh.

Tắt nước xong, Adele lau mặt cho khô. Bạn bè khuyên cô báo cảnh sát hoặc thuê người ‘dàn’ Dwayne một trận như tử cho chùa, Phải cộng nhận anh ta hay lén lút rình mò, nhưng cô không hề sợ anh ta.

Trên bàn trang điểm của Adele có cả nắm dây cột tóc bọc vải. Cô lấy một chiếc cột gọn mái tóc uốn lộn dày dặn. Với Dwayne, Adele chỉ khó chịu, không sợ hãi và cô mong anh sẽ quên chuyện giữa họ và sống tiếp. Nói thì dễ làm mới khó. Nhưng dù sao, cô vẫn sống đây thôi.

Thay quần áo dạ hội bằng áo sơ mi trắng giản dị, Adele quay ra phòng khách. Sang năm thứ hai xui xẻo, cô thôi không sắm đồ lót đẹp. Phụ tùng gọi cảm cũng chẳng để ai ngắm, thà mặc áo sơ mi rộng rãi cho dễ ngủ.

Sau mỗi mất mát và thất bại trong đời, Adele tự nhủ phải vững vàng bước tiếp. Mới mười tuổi đầu, cô vượt qua nỗi đau mất mẹ. Sau đó, cô cũng tự mình ghép từng mảnh tim vỡ từ mối tình đầu. Chẳng phải cô đánh đồng cái chết của mẹ với việc bị người tình đầu phụ bỏ. Nhưng cả hai mất mát ấy đều đánh cắp một phần tâm hồn cô và thay đổi cuộc đời Adele vĩnh viễn. Cảnh sống mồ côi mẹ dạy cô tính độc lập. Mất mát sau mối tình đầu dạy cô chớ yêu dễ dãi.

Adele đổi kênh khi chương trình The Tonight Show kết thúc. Nhiều năm rồi cô không ôn lại chuyện tình thứ nhất. Nhưng sau ngàn ấy năm, giờ nghĩ lại, cô không khỏi bẽ bàng vì trót yêu quá vội, quá đắm say. Dù Zach Zematics có xấu đẹp gì, cô cũng yêu tuốt tuột. Nào nụ cười dễ dãi, nào tràng cười sáng khoái, nào cánh tay chắc khỏe hay quàng vai cô, nào mùi áo sơ mi

và làn da ấm. Lần đầu đón nhận cái hôn của anh, toàn thân Adele rung động.

Dù mãi đến năm cuối Đại học Texas, Adele mới gặp anh nhưng cô nghe tiếng Zach ngay từ ngày đầu mới chân ướt chân ráo vào năm nhất. Zach Zemaitis nổi tiếng toàn trường. Không ai không biết tiền vệ ngôi sao đội UT (TexasUniversity) cao lớn có khuôn mặt đẹp như tượng và bề dày thành tích đáng nể. Ai cũng biết anh sẽ chơi chuyên nghiệp và là bạn trên mức tình cảm với Devon Hamilton, đội trưởng đội cổ vũ của trường.

Dù lên đại học mới biết Zach nhưng Adele biết Devon từ khi còn bé xíu. Hai cô sinh viên UT này cùng quê. Họ sinh ra và lớn lên ở tỉnh lẻ. Suốt mười hai năm phổ thông, họ học cùng trường. Tuy nhiên, họ không bao giờ chơi với nhau. Gia đình Devon khá giả, còn cha Adele phải chật vật lắm mới nuôi dạy hai cô con gái đến khôn lớn trưởng thành. Devon chỉ kết bạn với con nhà giàu, có thể lực. Trước khi lên lớp sáu, chưa bao giờ cô ta thèm để ý đến Adele. Năm ấy, Adele đã làm một việc ‘không thể tha thứ’: cùng tranh tài với Devon trong buổi thử vai Tinkerbelle cho đội kịch ở trường và Adele đã thắng. Sau sự việc đó, Devon quyết tâm phải làm cho Adele điêu đứng mới thôi. Lần quyết tâm cưới cùng Devon là năm cuối đại học, khi hai cô cùng tranh tài trong vai trò bạn gái Zach.

Chọn kênh phim khoa học viễn tưởng, Adele tạm bằng lòng với phim Hồ sơ Dresden. Thu lu trên tràng kỷ, cô moi óc cố tìm thứ gì tệ hơn tội thứ Bảy ngồi xem tài tử Paul Blackthorne mặc đồ da đi phá án, cứu Chicago khỏi lũ ma cà rồng, người sói và nhóm tội phạm có tổ chức, hoặc tệ hơn việc cố đắm ăn xôi khi phải cặp kè với một gã chẳng ra gì,

Nhưng tội nay, nam tài tử Paul không làm cô chú ý. Hình ảnh Zach mặc quần jeans áo thun đã sớm chiếm tâm trí cô.

Hồi ấy, vì thích làm nhà báo nên Adele ghi danh lớp học giao tiếp. Nhờ đó, cô gặp Zach. Vài tuần đầu, Adele ngồi bàn cuối, cố không bận tâm đến mấy sợi tóc vàng xoắn cong lên như dấu hỏi phía trên hai vành tai và cái cổ vừa dài vừa bự của Zach. Như mọi nữ sinh khác trong lớp, cô ráng sức không để đôi vai rộng và hai cánh tay lực lưỡng của anh làm phân tâm nhưng cũng như họ, Adele có cổ máy cũng vô ích.

Ông trời ưu ái, cho Zach cả tài năng lẫn ngoại hình. Dù anh được sùng bái như ngôi sao nhạc Rock, nhưng hình như trong trường không có ai thực lòng mến anh. Ngay Adele, người ngưỡng mộ thân hình cuộn cuộn cơ bắp của Zach, cũng phải công nhận đầu anh ‘có vấn đề’. Chắc anh ‘không bình thường’ do húc đầu quá mạnh khi thi đấu. Nếu không, sao người như Zach lại đi ‘cặp’ với Devon Hamilton xấu tính? Đúng là cô ta xinh thật nhưng trong trường thiếu gì con gái đẹp? Rõ ràng anh ta hoặc thiên cận hoặc mắc chứng thiếu năng trí tuệ. Có khi cả hai cũng nên.

Thế rồi một ngày nọ, Zach bắt ngờ đến chỗ cô xoay ghế ra sau và bắt chuyện, Làm như một mình cặp mắt nâu sẫm ẩn sau hàng mi dày của anh hút

hôn cô chưa đủ, Zach còn ngọt ngào nói:

- Sao tóc em được như thế?

- Gì cơ?

Quá sững sờ, Adele ngoái đầu nhìn vì tưởng Zach nói với ai đứng sau mình, thấy không có ai, cô quay lại hỏi:

- Anh vừa hỏi em đây à?

Adele không ngạc nhiên mới là lạ. Ai đời dân chơi thể thao như Zach có bề xinh đẹp trong đội cổ vũ lại đi bắt chuyện với người như Adele. Cô đang mơ được ngồi trước màn bạc xem người ngoài hành tinh di chuyển trong dải ngân hà bằng bộ siêu truyền lực.

Adele không tự ti vì mình kém cỏi hay xấu xí, chẳng qua cô không là thành viên nhóm hưởng đặc quyền, được mọi người xoắn xuýt làm thân chỉ vì biết ném bóng xa hoặc biết vẩy pom pom cho dẻo.

Tiếng cười khẽ của Zach xóa đi bầu không khí im lặng giữa họ:

- Đúng vậy. Hình như em có uốn tóc phải không?

Định đem cô ra làm trò cười chắc? Trước khi hình nữ danh ca Shakira và Carrie Bradshaw tràn ngập các báo, Adele ghét cay ghét đắng mái tóc mình. Cô thường thắc mắc tại sao người tóc thẳng cứ đi uốn cho xoắn làm gì.

- Có uốn gì đâu.

Trả lời xong, Adele chuẩn bị tinh thần nghe Zach buông lời chế giễu. Hồi học phổ thông, người ta hay đem tóc cô ra đàm tiếu. Nhất là cô bạn gái của Zach.

- Thật sao? Tóc em quăn tự nhiên à?

Anh đưa tay chạm vào tóc cô.

- Vâng.

Adele chưa thấy ai có lông mi dài như Zach. Cô cũng chưa gặp ai mạnh mẽ, đầy nam tính như anh.

- Đẹp quá trời. Anh thích lắm.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, cười tươi khoe hàm răng trắng bóng:

- Anh là Zach.

Có phải anh ấy vừa khen tóc mình đẹp? Thật ngạc nhiên.

- Em tên Adele.

- Anh biết rồi.

Ngạc nhiên lần hai.

- Anh biết sao?

- Dĩ nhiên.

Zach quay lên ném cuốn tập và bút chì lên bàn, để mặc Adele ngây người ngồi đó đăm đăm sau gáy anh và quên hết mọi sự đời.

Buổi học sau đó, Zach lại đến ngồi trước mặt cô. Một lần nữa, anh quay xuống bắt chuyện. Lần này anh quan tâm đến chiếc vòng bạc ôm sát cổ

tay Adele có chạm trở ba nút thắt theo kiểu hoa văn của người Xen to.

- Nó tượng trưng cho quan hệ tương hỗ trong tự nhiên.

Vừa giải thích, Adele vừa phân vân không hiểu sao anh còn nói chuyện với cô, người chưa một lần đến sân vận động xem bóng bầu dục.

- Hình này tượng trưng cho mối gắn kết giữa con người và Trái đất.

Hình này tượng trưng tình yêu đôi lứa bền chặt.

Zach ngẩng lên, cười hết cỡ:

- Em nói thật không đấy?

Adele rút tay về đoạn nhún vai:

- Đó là theo giới khảo cổ học. Văn bản của người Xen to cổ rất hiếm, không ai dám nói chắc.

Zach với tay qua bàn. Bàn tay ấm sức của anh nắm mấy ngón tay cô và kéo nhẹ về phía anh:

- Anh chưa bao giờ thấy nút thắt tình yêu nào giống vậy.

Adele rút tay về nhưng Zach nắm chặt hơn. Cô bảo:

- Cứ xe, phim hành động thì làm gì thấy.

Zach chắc lưỡi và thả tay ra:

- Em nói đúng.

Anh nhìn sâu vào mắt cô thêm vài giây trước khi quay lên. Vừa lúc ấy, chuông vào học đổ hồi.

Mấy đầu ngón tay vẫn còn ấm nóng, Adele cầm bút giả vờ chăm chú nhìn thầy giáo đứng trên bục giảng. Nhưng muốn nhìn thầy, cô phải nhìn qua bên vai rộng dưới lớp áo thun chặt căng và bắp tay phồng lên của Zach. Adele đành chịu thua, quay lại ngắm gáy và mái tóc vàng óng của anh.

Hình như Zach thích chóng vánh. Mấy kẻ từng húc vào đầu anh cũng vậy. Anh nhã nhặn, nhưng có gì đó không ổn. Nhất định thế vì con trai nhã nhặn không tự nhiên cặp kè với Devon Hamilton.

Năm tiếng sau, khi thức mắc ấy còn luẩn quẩn trong tâm trí Adele, Zach đã cùng ba người bạn cùng đội banh bước vào quán Pizza, nơi cô làm thêm năm tối một tuần.

Sau khi bạn về, anh còn nán lại chờ đến hết ca của cô. Khi Zach mở cửa cho cô, Adele hỏi:

- Người yêu anh đâu rồi?

- Người yêu nào?

Vừa ló đầu ra cửa, Adele lạnh run vội xỏ một tay vào áo len:

- Biết rồi còn giả vờ hỏi.

Zach vòng ra sau lưng, giơ áo cho cô xỏ nốt tay bên kia:

- Em thử nói sơ xem anh có quen không nào?

- Tóc bạch kim. Gầy gò. Mặc váy của đội cổ vũ và nhảy nhót suốt ngày.

- Hiểu rồi. Ra là cô ấy.

Lúc kéo tóc hộ Adele ra ngoài cổ áo, mấy đầu ngón tay anh vuốt nhẹ gáy cô:

- Cô ấy không phải người yêu của anh.

Adele nhìn lên khuôn mặt anh bị khuất một phần trong bóng tối:

- Từ khi nào cơ?

- Em hay hỏi quá hà.

Mà thôi, đó đâu phải chuyện của cô. Còn nữa, Zach có mời cô đi chơi đâu mà lo.

- Anh không lạnh à?

- Anh giống lò sưởi di động. Không lạnh được đâu.

Adele đoán chuyện ấy có liên quan đến những cơ bắp cuộn cuộn kia. Tiễn cô đến cửa ký túc xá, Zach chỉ bắt tay tạm biệt rồi bỏ đi ngay. Nhưng đêm hôm sau đưa Adele về, Zach kéo cô đến sát tường. Anh hôn mà như muốn hút hết không khí trong phổi cô. Zach thú nhận anh nhớ cô quay quắt. Sau hai tháng ngắn ngủi, Adele đã yêu anh say đắm. Bên anh, cô thường có cảm giác ngộp thở. Suốt ngày nhớ anh, Adele không làm nổi việc gì. Tình yêu như cơn lốc cuốn cô lao vào tình yêu với Zach. Hết lòng yêu anh, cô đã không ngần ngại hiến dâng cả linh hồn lẫn thể xác.

Dù không định giữ mình cho đêm tân hôn, nhưng Adele muốn dành lần ái ân đầu tiên cho người mình yêu. Người đó là Zach. Nhưng ngay sau khi ‘tỏ đường đi lối về’, Zach bóp nát trái tim cô. Anh rũ bỏ cô không thương tiếc và quay về với Devon. Adele đau đớn đến nỗi đang giữa học kỳ, cô bỏ Đại học Texas đến nơi cách đó cả ngàn dặm: Adele về sống với bà ở Boise, Idaho. Adele chuyển về nhà bà được vài tháng, một thiệp mời đến qua đường bưu điện mang nội dung:

Thay mặt cho họ nhà gái, bà Cecilia Blackworth Hamilton Taylor-Marks và ông Charla May

Thay mặt cho họ nhà trai, ông James Zemaitis

Vinh dự kính mời cô Adele Harris

Đến dự đám cưới của hai con chúng tôi là:

Devon Lynn Hamilton và Zachary James Zemaitis

Phong bì không ghi địa chỉ người gửi nhưng Adele biết ai bày ra trò này.

Adele biết trước thế nào Zach cũng lấy Devon. Nhưng với Devon, lấy được Zach thôi chưa đủ. Cô ta còn dùng đám cưới ấy để sỉ nhục Adele.

Cô chưa bao giờ đem chuyện tình đầu tâm sự với ai, dù đó là bạn bè hay thậm chí chị gái. Giờ ngẫm lại, Adele tự trách mình sao quá khờ dại. Dễ dãi yêu là thảm họa. Chọn dân chơi thể thao làm ý trung nhân khiến thảm họa nhân đôi.

Lần cuối cô nghe tin về người cũ là Zach thành cầu thủ chuyên nghiệp và chơi cho đội Denver. Adele không sót sao theo dõi tin tức thể thao.

Chỉ thi thoảng có nghe mẩu tin thể thao ngắn sau chương trình thời sự, hoặc thấy mặt anh quảng cáo cho các nhãn hiệu như Gatorade và Right Guard. Đôi khi giận quá, cô còn tưởng tượng Zach quảng cáo thuốc mỡ chữa nấm ngứa cho cầu thủ.

Adele không biết hiện anh còn chơi cho đội Denver hay đã bị bán sang đội khác. Bây giờ anh làm gì, cô không biết và cũng không quan tâm. Adele mong anh ta vẫn giữ nhân nghĩa tào khang với Devon để cô ta biến đời anh thành địa ngục.

Thở dài sườn sượt, cô dựa đầu lên lưng ghế êm. Adele thấy mình ngày càng cay cú, khó chịu với đàn ông và cả cuộc đời. Thực lòng, cô không muốn thế. Nếu không kể những lúc trái tính, cô vẫn yêu đời. Dù đau khổ vì mối tình đầu và vì hàng loạt cuộc hẹn không đến đầu đến đũa, người khác giới vẫn có sức hút nhất định với Adele.

Cô ngồi thẳng dậy, nhìn quanh căn phòng. Nhờ những lần hẹn hò không thành vừa qua khiến tiềm thức dung dưỡng sự bất mãn và cơn thịnh nộ? Adele lắc đầu: chắc không có chuyện đó đâu. Hay chỉ ít cô tin là thế. Nhưng nếu chỉ ở tiềm thức, làm sao cô biết mình có giận hay không?

Adele rên rỉ: “Trời ơi! Nghĩ quanh quẩn thế chắc mình phát điên mất”.

Nghe chuông điện thoại reo, Adele tạm gác những day dứt ấy. Cô sang bếp tìm điện thoại không dây. Nhìn mã vùng của người gọi tới, Adele rên rỉ. Rõ là nỗi day dứt đang kéo dài thêm. Hiện cô không có tâm trạng trò chuyện với Sherilyn, bà chị ruột đã có gia đình. Sherilyn là hiện thân của tinh thần trách nhiệm và cuộc sống hoàn hảo. Định cư ở Fort Worth, chị gái Adele hiện đang sống hạnh phúc với chồng và cô con gái mới lớn đẹp người đẹp nết. Chỉ bốn tháng nữa thôi, cô chị tuyệt vời sẽ sinh hạ một bé trai tuyệt vời. Thế cũng đủ biết Sherilyn không bị yếm bùa hoặc sắp mất trí như Adele.

Đã định để mặc hộp thư thoại xử lý cuộc gọi, cuối cùng Adele nhắc máy vì e Sherilyn có chuyện gì quan trọng cần bàn.

- Chị Sherilyn đây à? Chị sao rồi?

- Anh William bỏ chị rồi.

Adele trợn mắt:

- Anh ấy đi đâu?

- Chuyển đến ở chung với cô trợ lý mới hai mươi một tuổi.

Adele vội lôi ghế quanh bàn ăn ra ngồi:

- Không thể thế được.

Dù không ưa gì anh rể, Adele không ngờ anh ta dè tiện đến độ bỏ vợ bụng mang dạ chứa theo bò nhí.

- Đúng đấy em ạ. À hồ ly ấy tên Stormy Winter.

Biết cần quan tâm đến các chi tiết khác quan trọng hơn, nhưng Adele buột miệng hỏi:

- Cô ta là vũ nữ phải không?

- William bảo không phải.

Thế có nghĩa Adele đoán đúng. Cô hỏi thăm cô cháu gái mười ba tuổi:

- Kendra thế nào?

- Đang cáu giận. Con bé vùng vằng với chị, bất mãn với bố và không còn thiết gì nữa. Nó ngượng vì chị mang thai và ngượng vì bố nó tăng tịu với người chỉ hơn nó có tám tuổi.

Không ổn rồi. Mới nghe cô đã thấy Sherilyn còn khổ sở hơn cả mình. Giọng Sherilyn vỡ ra. Chị khóc nức lên:

- Đời chị thế là hết. Chị không hiểu sao mình đến nông nỗi này. Hôm trước cả nhà vừa vui vẻ, hôm sau William đã xách vali bỏ đi rồi.

Adele tin chắc phải có dấu hiệu báo trước nhưng Sherilyn bịt mắt bưng tai, coi như không có.

- Chị cần em giúp gì không?

Hỏi thế nhưng Adele biết ngoài nỗ lực kiên nhẫn lắng nghe Sherilyn kể lể, cô cũng không giúp được gì hơn.

- Chị sắp chuyển về Cedar Creek. Em về đó với chị nhé.

Adele chẳng muốn đi đâu hết.

- Adele ơi, giúp chị với.

Sau ngày cha mất bảy năm về trước, Adele chưa về quê cũ Cedar Creek.

Sherilyn lại khóc òa. Mãi sau, Adele mới nghe tiếng chị xem lần tiếng nấc:

- Lúc hoảng loạn này, chị cần người thân ở bên. – Nghe giọng chị gái, Adele đoán Sherrilyn không chỉ hoảng loạn. Chị suy sụp hoàn toàn. – Chị xin em đấy. Chị phải đưa cháu về quê. Không có William, chị không trụ được ở đây đâu. Bạn bè, người quen của hai vợ chồng đều biết chuyện. Với họ, chị thật thảm hại. Đời chị tan nát rồi em ơi.

Dù quen nhiều phụ nữ tháo vát, Adele chưa gặp ai can đảm như Sherilyn. Chính vì lý do đó và nhiều thứ khác, hai chị em ít nói chuyện quá năm phút.

- Thôi nín đi chị.

Từ bé đến giờ, giờ Adele mới nghe chị nờ lần đầu. Và lại, gia đình họ đâu còn ai, ngoài hai chị em. Nhưng cuộc sống của cô gắn bó với Boise. Cô vừa mua nhà và đang định sơn phòng làm việc. Adele còn định mua xe hơi mới.

- Chỉ cần em ở với chị ít lâu. Khi nào Kendra và chị quen nhà mới rồi thôi.

Nếu thế, cuộc sống của cô sẽ đảo lộn hết. Và lại, bạn bè cô đề ở Boise. Họ đều là bạn tốt... tuy nhiên ai nấy đều thành thân cả. Cuộc sống

của họ giờ khác lắm rồi, họ đâu có bị yểm bùa tình duyên dang dở hay sắp quần trí như cô đâu. Vả lại, Adele cần xả hơi, đến một nơi thật xa. Cô tự nhủ: “Chỉ vài tuần thôi mà”.

- Khi nào chị cần em dọn đến?

CHƯƠNG 2

Người Texas, tôn thờ Thượng đế, gia đình và bóng bầu dục. Nhưng tùy thuộc vào từng mùa trong năm và chiều theo các bà các chị khó tính, mỗi người sắp xếp ba thứ ấy theo trình tự riêng. Chủ nhật là ngày của Chúa nên anh có mặt tại nhà thờ Bible Belt. Anh lắng nghe linh mục nhiệt thành rao giảng về tội lỗi và sự chuộc lỗi, đồng thời đem nhiệt huyết của mình truyền cho các đạo hữu.

“Bao giờ mới xong lễ?”

Mọi Chủ nhật đều của Thượng đế. Tuy nhiên, mọi tối thứ sáu lại thuộc về bộ môn bóng bầu dục của các trường trung học phổ thông. Khắp vùng Longhorn State, bóng bầu dục thống trị mọi sân vận động. Khoảng hai mươi lăm nghìn người hâm mộ làm không gian nào nức khi theo dõi các cuộc thi tài dưới sân.

Khi mặt trời khuất sau bình nguyên Cedar Creek rộng lớn, sân vận động Warren R Bradshaw chìm trong ánh sáng chói lòa của vô số bóng đèn một ngàn năm trăm oát. Mang theo cờ đuôi nheo hăng nỉ và chùm tua rua màu sáng, một nửa dân số Cedar Creek đến xem đội Báo Sư Tử Cedar Creek đấu với đội Báo Đen Lincoln. Ngay từ những phút đầu, trận tranh tài đã vô cùng căng thẳng.

Bóng vừa tung lên, khán giả đứng cả dậy. Giây lát sau, huấn luyện viên đội Báo Đen cự nự trọng tài và ném bìa hồ sơ xuống đất. Ngược lại, huấn luyện viên đội Báo Sư Tử bình thản đứng ngoài biên. Chỉ chăm chú theo dõi trận đấu mới khiến Zach Zemaitis không rời trí, bình tĩnh điều chỉnh hàng phòng ngự, ra hiệu cho học trò và điều khiển trận đấu. Anh thích môn thể thao này. Zach chơi bóng bầu dục từ bé nhưng hồi ấy anh không căng thẳng hay nào nức như bây giờ. Nhà anh trường Austin nên Zach biết đội bóng của rường phổ thông rất nghiêm túc. Dù tương lai nhiều nam sinh phụ thuộc vào tỉ số các trận đấu nhưng xét về thực chất họ vui khi được chơi bóng, có lẽ đó là cơ hội cuối cùng cho họ được chơi bóng đơn thuần. Còn khi đã vào đại học rồi, đầu óc cầu thủ chỉ hướng đến danh tiếng, tiền bạc và học bổng của học viện NCAA.

Gần cuối trận, hai đội vẫn hăng hái tìm bàn thắng. Sau khi ghi bàn, đội Báo Sư Tử chỉ kém đội bạn một điểm. Ba giây trước khi hết giờ, họ dồn lên tấn công. Trung phong phá bóng cho tiền vệ. Anh này truyền cho đồng đội chạy ngược ra sau, qua mặt vài đối thủ và ghi điểm cho đội nhà. Cả sân vận động hò reo khi hai điểm quyết định thắng thua hiện trên bảng điện tử. Tiếc thay, sau khi bị cản quyết liệt, người hùng vừa ghi bàn được toàn thể đội Báo Sư Tử đưa vào bệnh viện West Central Baptist. Ở đó, mấy phòng cấp cứu trắng toét và vô trùng tấp trong ánh đèn neon sáng choang. Màn

ridô in hình ngộ nghĩnh ngăn giữa các giường bệnh được phân loại theo tiêu chí: bệnh tật, tai nạn và sử dụng ma túy quá liều.

Zach Zemaitis chống nạnh nhìn cậu học trò da đen trẻ măng nằm trên băng ca. Don Trate nhăn nhó vì đau.

Zach quay sang hỏi bác sĩ:

- Mất bao lâu hả anh?

Anh chỉ hỏi lấy lệ. Kinh nghiệm thi đấu đã cho câu trả lời.

- Sau phẫu thuật bệnh nhân phải nghỉ ít nhất hai tháng.

Đúng như anh đoán! Thế này có chết người ta không.

Don là cầu thủ xuất sắc nhất của trường Trung học phổ thông Cedar Creek, nếu không nói là của bang Texas.

Thành tích mới nhất của cậu là chạy năm trăm mét trong vòng mười giây các chuyên gia ở Nebraska, Ohio State và Texas A&M từng xem băng thi đấu của Don đều trầm trồ khen ngợi cậu học trò mười bảy tuổi này. Bóng bầu dục sẽ là tấm vé đưa Don vượt ra ngoài ranh giới miền Tây Texas, nếu không có sự cố này. Chấn thương đầu gối chặn đứng sự nghiệp của Don ngay khi nó còn chưa bắt đầu. Không có gì tệ hơn thế.

Liếm đôi môi khô nẻ, Don nhú mày sợ hãi, Zach hiểu học trò mình sợ cái gì.

- Thầy ơi, em không thể nghỉ hai tháng được.

- Đừng lo, em không hề hấn gì đâu.

Zach hứa nhưng bụng không dám chắc. Hai sợi gân trên đầu gối trái của Don bị rách. Nhiều người bị tương tự không bao giờ hồi phục hoàn toàn.

Buông thõng hai tay. Zach hứa một câu chắc thành hiện thực nhưng anh sẽ cố hết sức để giữ lời:

- Đội sẽ chờ em, không nhận ai thay đâu.

- Em sẽ dự giải toàn bang phải không thầy?

- Chắc chắn thế. Chỉ còn một năm nữa thôi. Còn nhớ Gerry Palteer không? Cậu ta bị rách đầu gối năm 1989 khi đấu với đội Chuột Túi. Ngay năm sau, cậu ấy dự giải toàn bang. Mà Gerry Palteer sao nhanh bằng em được.

Zach ngược lên nhìn mẹ Don đứng bên kia giường bệnh. Quai túi xách giả da màu xanh lá cây pha vàng may hình bóng bầu dục có thêu chữ "Báo Sư Túi" treo trên vai bà Rose Tate. Nhóm ủng hộ đã may túi ấy bán lấy tiền gây quỹ sắm mũ mới cho cầu thủ.

- Phẫu thuật tốn kém không chị?

Bà Rose đăm đăm nhìn tập bệnh án. Nếp lo âu hằn sâu trên trán bà:

- Không thành vấn đề đâu anh. Nếu cháu cần, chúng tôi sẽ cố. Chỉ có điều tôi mất việc nên không có bảo hiểm y tế.

Gorman, công ty phần mềm đóng cửa năm ngoái khiến nhiều người

mất việc làm cho thu nhập khá.

Zach chìa tay về phía tập bệnh án:

- Chị đừng lo, để tôi làm giấy tờ cho. Trường có bảo hiểm nên sẽ lo cho em Don.

Zach kẹp tập hồ sơ vừa nhận từ bà Rose dưới cánh tay. Anh bảo học trò.

- Em đừng lo. Thầy sẽ giải quyết việc này.

Vài giờ nữa, người ta sẽ đưa Don đến trung tâm phẫu thuật ở Lubbock. Khi sắp ra về, Zach dặn:

- Khi nào em về nhà, thầy sẽ đến thăm. Thầy biết em nóng lòng trở về đội. Nhưng chớ gắng gượng. Phải chờ vết thương lành hẳn đã.

Trở ra hành lang, Zach tìm phòng y tá trực điền nốt các biểu mẫu. Thấy anh đến bên quầy, một nữ y tá tấm tắc:

- Anh có phải là huấn luyện viên đội Báo Sư Tử? Trận hôm nay hay lắm.

Zach thoáng nhìn cặp mắt xanh lơ. Vết chân chim quanh mắt bà nói nhau tới tận chân tóc.

- Cảm ơn. Chúng tôi rất trân trọng sự cố vũ của mọi người.

Họ thi đấu không hẳn đẹp mắt, nhưng ít nhất cũng dành chiến thắng

- Năm 2002, cháu ngoại tôi chơi cho đội Báo Sư Tử, hậu vệ biên đấy nhé.

Năm 2002, Zach không ở Cedar Creek. Lúc ấy anh ở Denver và có cuộc sống khác hẳn bây giờ. Cuộc sống hiện nay nằm ngoài dự tính của anh cách đây sáu năm.

- Theo tôi hiểu thì Don Tate sẽ được đưa đến khoa chỉnh hình ở Lubbock.

- Đúng vậy.

Zach nhìn xuống mẫu đơn bảo hiểm. Với số dân hơn năm mươi ngàn người tài chính của Cedar Creek không bằng các thành phố lớn.

- Bảo hiểm có vai trò gì trong ca bệnh này?

Zach mỉm cười. Anh không ngạc nhiên khi nghe câu hỏi ấy:

- Cậu ấy sẽ tiếp tục chơi bóng bầu dục ở trường đại học.

Anh ký tên trao bệnh án cho bác sĩ vừa tới. Ông ta xem lướt đoạn báo:

- Chắc bảo hiểm y tế của trường không kham nổi.

- Vâng. Trường không có loại hình bảo hiểm nào đủ chi trả cho ca này. Nhưng mẹ của Tate không cần biết điều đó. Thôi tôi xin phép anh và nhân tiện cảm ơn bệnh viện đã chăm sóc trò Don.

Zach bắt tay từ biệt bác sĩ. Lúc đi từ phòng cấp cứu ra cửa, để giày thể thao hiệu Puma của anh để lại vài vết đen trên nền gạch trắng. Hai cánh cửa tự động mở rồi đóng sau lưng anh. Từ trong phòng sáng chói gắt, anh

bước ra không gian mở dưới bầu trời muôn vạn vì sao. Anh kéo phéc mở tuya áo khoác màu xanh lục, lưng áo in dòng chữ đội Báo Sư Tử Cedar Creek màu vàng. Bãi xe vắng hơn lúc anh đến mấy tiếng trước. Trên đường đến chiếc xế hộp hiệu Escalade màu bạc, anh lấy chiếc điện thoại di động trong bao da gắn ở dây lưng và mở máy. Zach chọn xe SUV không phải chuộng nhãn hiệu Cadillac. Anh chỉ thích lòng xe rộng rãi. Với chiều cao hai mét một, nặng một trăm cân, Zach luôn thích đồ đạc rộng và thoải mái.

Có lần, Zach mua xe hơi hiệu Porsche. Đi chưa được ba tuần, anh đã mang xe trả lại hãng. Đi xe ấy, anh cảm giác mình bị nhồi vào hộp cá mòi nhỏ xíu.

Nghe điện thoại kêu 'bíp bíp', Zach nhìn xuống màn hình vừa bật sáng. Ngón tay cái anh rà xuống danh sách cuộc gọi nhớ và dừng lại ở số điện thoại cuối cùng. Zach chạm nhẹ nút Call. Sau vài hồi chuông, giọng cô con gái mười ba tuổi rồn rảng vang lên:

- Ba đang ở đâu thế?

Mỗi khi anh về trễ, Tiffany lại đứng ngồi không yên.

- Chiều ba nói sẽ đi đâu thì giờ ba ở đó.

Zach hiểu và thương con gái. Chỉ có điều mẹ mất đã ba năm mà Tiffany vẫn hốt hoảng mỗi khi không biết bố ở đâu, làm gì.

- Con cần gì nào?

- Nhà hết Coca cola rồi. Ba nhớ mua nhé.

Zach nhìn mặt đồng hồ Rolex bằng bạc, quà bạn bè tặng anh nhân dịp Zach chia tay đội NFL.

- Trời, nửa đêm rồi con.

- Nhưng tụi con khát lắm.

Chẳng là con gái anh rủ bạn gái cùng lớp đến nhà chơi và ngủ lại. Bình thường, Zach đã về nhà từ lâu. Nhưng hôm nay, sau trận đấu anh còn đến bệnh viện.

- Với lại con muốn ăn bim bim.

Anh lục túi áo lấy chùm chìa khóa:

- Được rồi. Trên đường về, ba sẽ ghé qua siêu thị E-Z mart.

Zach tự biết mình chiều con quá mức. Khi biết mình có lỗi, con người ta hay thế. Mười năm đầu đời của cô con gái rượ, anh đi biên biệt. Giờ lãnh trách nhiệm của cả bố lẫn mẹ. Zach hiểu anh không giỏi giang gì trong việc dạy con gái.

- Con thích bim bim loại nào?

- Bim bim hương thịt nướng của hãng Lay.

Zach nhìn chiếc xe hơi Celica phía trước. Đầu xe quay về hướng chiếc SUV của anh. Ánh mắt anh dừng ở cặp chân dài và cặp mông tròn trịa của người phụ nữ đứng cạnh cửa xe phía sau. Một tay vịn cánh cửa mở rộng, cô cúi đầu nói chuyện với người còn trong xe. Cô gái mặc quần Jeans, áo len

trắng. Đền pha xe anh rọi thẳng vào mái tóc uốn lọn dài ngang lưng của người nọ.

- Ba ơi!

Mái tóc vàng nhạt uốn lọn mơ màng kia nhắc nhở cô gái anh quen đã lâu. Cặp mắt xanh lục bảo và đôi môi hồng dịu ngọt hiện về trong tâm trí anh. Mỗi khi anh hôn làn da mềm mại ngay dưới tai cô, vòng tay cô lại xiết anh thật chặt khiến Zach phát điên.

- Ba còn giữ máy không đấy?

Phải cố gắng lắm Zach mới điều khiển ánh mắt rời xa cô gái nọ. Anh nhìn xuống chùm chìa khóa.

- Ba đây. Con muốn mua gì nữa không?

Mở cửa chiếc xe hơi Escalade, anh chui vào ngồi sau vô lăng:

- Không ạ. Nhưng ba nhớ nhanh lên nhé.

- Ba đi ngay đây.

Khởi động chiếc SUV, Zach lưu luyến nhìn cô gái nọ lần cuối. Người lạ vừa cúi xuống, đỡ người trong xe đi ra. Chiếc áo len ngắn co lên trên cặp quần, tóc dài rủ xuống che một bên mặt. Xe Zach trườn khỏi bãi đậu. Trên đường xe chạy đến E-Z Mart, anh nhớ lại trận bóng hồi tối. Vắng Don từ nay đến hết mùa giải, đội của anh gặp khó khăn không ít. Tiền vệ Sean McGuire, cầu thủ cao to nhất đội sẽ phải gấp rút học cách ghi bàn. Thấp hơn các tiền vệ khác, Sean McGuire lại hay giữ bóng hơi lâu trước khi tìm đường lách qua các cầu thủ đội bạn. Cậu ta sẽ yếu điểm bằng cách tràn lung luyện tập. Zach biết sắp tới Sean McGuire sẽ rất vất vả. Nhược điểm của tiền vệ thiếu chiều cao sẽ được bù đắp bằng tính tự giác, sự nhanh nhẹn và tài lãnh đạo bẩm sinh. Là huấn luyện viên, Zach từng thấy nhiều vận động viên tài năng nhưng vô kỷ luật phải ném mũ thất bại. Tài năng thường đưa cầu thủ đến với NFL, nhưng hầu hết trong số họ đều bỏ dở sự nghiệp nửa chừng trước khi nổi tiếng và được tận hưởng vinh quang.

Dừng xe trước đèn đỏ, Zach nhấn nút hạ thấp cửa kính. Kính vừa lặn lẽ hạ xuống, khí lạnh trời khuya mang hỗn hợp hương thơm của mùa thu vào trong chiếc SUV, mùi của đất khi khí hậu mát mẻ và mùi lá khô hòa quyện với mùi sông Concho. Ba năm trước, nếu có ai bảo anh sẽ có ngày về sống ở Cedar Creek, Texas làm huấn luyện viên bóng bầu dục cho trường phổ thông và yêu thương, gắn bó với cuộc sống ấy, chắc anh sẽ cười đến bể bụng và nghĩ họ mất trí.

Đèn chuyển xanh, anh lái xe qua ngã tư và queo vào bãi đậu xe của E-Z Mart. Vừa vào trong quầy thực phẩm, anh lấy ngay ba lọ nước ngọt Coke lon, một bịch bim bim hương thịt nướng và một bánh bột ngô nướng vì Zach biết ở nhà đã hết ngũ cốc. Khi vợ anh còn sống, Devon cho Tiffany ăn linh tinh suốt tuần. Tất nhiên bây giờ Zach cũng chấp nhận một ít thực phẩm chế biến nghèo dinh dưỡng: anh chưa bao giờ chối mình thích bim bim hiệu

Ding Dong. Tuy nhiên anh hạn chế bớt: hai cha con chỉ ăn loại thực phẩm ấy vào cuối tuần. Phần vì bởi Tiffany đang tuổi lớn cần thức ăn giàu dinh dưỡng trong tuần, còn anh được thoải mái ăn vặt vào cuối tuần.

Nhân viên thu ngân vừa bỏ nước ngọt và đồ ăn vào túi vừa bảo:

- Thầy Zach này, trận hôm nay hay quá.

- Cảm ơn cậu.

Anh đưa tờ hai mươi đô la cho cậu thanh niên kẻ mắt nhẹ và để tóc đuôi rùa, trông hình như không phải người Texas:

- Hồi 2004, cậu em song sinh của tôi có chơi cho đội Báo Sư Tử. Giờ cậu ấy có chân trong đội tuyển Ohio.

- Còn cậu, hồi đó có trong đội tuyển không?

- Không. Tôi học mỹ thuật tại đại học Portland ở Oregon.

Zach tấm tắc. Điều đó phần nào giải thích kiểu tóc của cậu ta.

- Hè sang năm. Tôi lại về quê chơi.

- Mong là thế. Ráng cố gắng học hành nhé.

Nhét vội tiền lẻ vào túi áo khoác, Zach cầm túi thực phẩm ra cửa. Khi đã yên vị trong xe Esxalade, Zach nhớ chuyện xảy đến với anh năm 2004.

Bốn năm trước, anh ở Denver, còn vợ con ở Ceder Creek. Họ thường xuyên đến thăm nhau nhưng phần lớn thời gian, hai vợ chồng mỗi người một nơi. Lấy nhau mười năm nhưng trong bảy năm cuối, Zach và Devon mỗi người ở một bang. Điều đáng nói là cả hai đều thích thể.

Nhờ thành tích thi đấu ở năm cuối Đại học Texas, Zach có tên trong danh sách kiểm tra khả năng cho đội ngũ vận động viên chuyên nghiệp. Ngay vòng đầu, bang Miami đã chọn anh. Mùa hè năm nhận tấm bằng đại học, Zach lên đường đến trại huấn luyện ở Dolphins, còn Devon ở lại Austin chờ sinh Tiffany. Con gái vừa chào đời, họ thu xếp hành trang đến Florida.

Suốt ba năm sau đó, gia đình họ sống hạnh phúc ở Florida. Devon thích Florida, còn Zach tưởng cô ta cũng yêu mình. Sau ba năm thi đấu cho đội Dolphins, Zach được chuyển giao cho đội Broncos. Anh vô cùng sung sướng nhưng tiếc thay Devon ghét Denver. Mới ở được sáu tháng, vợ anh đã dọn đồ đạc dắt Tiffany về quê cũ là thị trấn nhỏ Cedar Creek. Devon muốn làm con cá to sống trong ao nhỏ và chính lúc ấy anh mới hiểu nàng yêu vai trò làm vợ Zach Zemaitis nổi tiếng chứ không yêu anh.

Mỗi người sống theo ý thích riêng suốt bảy năm sau đó. Vợ ở Texas, chồng ở Denver. Zach thích chơi cho đội Broncos. Vừa đúng lúc anh tưởng sẽ được yên ổn trong năm năm trước khi giải nghệ thì cuộc đời anh bị đảo lộn. Ngày mười tám tháng Mười năm ấy, sau trận quyết đấu với đội tuyển thành phố Kansas, Zach tỉnh dậy trong bệnh viện và nghe tin sự nghiệp của anh chấm dứt từ đây.

Trong mười năm ở NPL, anh có tám lần chấn thương nặng đủ gây sự chú ý của giới truyền thông. Sau hàng loạt lần chụp chiếu và xét nghiệm,

giới y khoa tuyên bố: thêm một lần chấn thương nữa, Zach sẽ mất mạng. Đúng lúc sự nghiệp đang ở đỉnh cao vinh quang, anh bị buộc ngừng thi đấu. Năm ấy, Zach ba mươi hai tuổi.

Nếu không được kênh truyền hình thể thao ESPN mời một công việc thú vị, có lẽ Zach đã bị trầm cảm nặng. Hồi đại học, anh đã cố lấy chứng chỉ khóa Kỹ năng giao tiếp. Sau khi ngừng thi đấu, anh làm công việc đàm phán cho ESPN cho đến khi Devon tử nạn. Cuộc đời Zach sang trang mới.

Giảm tốc độ, Zach đưa chiếc Escalade rẽ sang hướng bờ sông, Anh định thu xếp đưa Tiffany về ở với mình. Tuy nhiên, khi lo ma chay cho vợ, Zach biết anh không thể dứt con gái khỏi bạn bè và ngôi nhà nó sống từ nhỏ. Ngôi trong nhà ngậy mặt nhìn linh cửu vợ, Zach hiểu anh không thể sống như trước được nữa. Nước mắt đưa con gái bé bỏng ướt đầm ve áo làm cuộc sống của anh quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Hồi còn Devon, Zach có thể yên tâm vì Tiffany sống với mẹ là thượng sách. Nếu Devon không hạnh phúc thì coi như chẳng ai được hạnh phúc từ cuộc hôn nhân của họ. Tuy nhiên, hôm ngồi trong nhà thờ, Zach không còn tự huyễn hoặc nữa, Lần đầu tiên sau bao năm dài, anh đặt ước muốn, nhu cầu và hy vọng của con gái lên hàng đầu.

Đến cổng chung của khu phố, Zach nhấn ba số trên bàn phím nhỏ gắn trên tấm che nắng của xe anh. Ban ngày, cửa rộng mở đón người làm công và khách khứa nhưng đến tám giờ tối, cửa khóa chặt. Cửa mở cho xe Zach tiến vào rồi sập xuống sau lưng anh. Zach lái xe qua cầu lạc bộ và bãi tập xe. Bên trái xe anh, một dinh thự kiểu Địa Trung Hải sơn trắng nổi lên giữa bầu trời Texas tối đen. Đến trụ sở câu lạc bộ, Zach rẽ phải đi ngang qua căn nhà ba tầng xây theo lối kiến trúc Pháp hiện đại trông giống ba căn nhà chồng lên nhau, qua dinh thự có vài tháp nhỏ kiểu Victoria để đến nhà anh, dinh thự bất chước kiểu đồn điền Tuscan trên mảnh đất rộng ba ngàn mét vuông. Cửa nhà xe mở, anh đưa xe qua cửa mái vòm.

Về đến Cedar Creek được ít lâu, Devon đã cho xây căn nhà này. Căn nhà đẹp, phản ánh phần nào tính cách của Zach. Tuy nhiên, dù thích đồ đạc rộng rãi, Zach vẫn thấy ba ngàn mét vuông đất gồm khu nhà phụ dành riêng cho khách và khu ăn ở cho người làm bên kia bể bơi ngoài sân sau là quá thừa thãi. Ba người ở thế này quá rộng, chưa kể một người thường xuyên đi vắng.

Khi xây nhà, Zach hỏi tại sao Devon muốn xây cả một dinh thự đồ sộ kiểu đồn điền miền Nam nước Ý ngay cả trong lòng Texas, nàng nghiêm trang nhìn anh đáp:

- Vậy theo anh tại sao em đi xe Mercedes đời mới và đeo nhẫn hạt xoàn năm cara? Bởi vì em muốn chứng tỏ khả năng của mình.

Đó là câu tóm tắt tính cách người vợ quá cố của Zach, đồng thời là một trong nhiều nguyên nhân khiến họ ngày càng xa nhau. Càng lớn tuổi,

Zach càng thấm thía rằng rõ ràng, người ta lờ đi cho mình làm sai không có nghĩa mình đúng. Nhưng Devon không lĩnh hội bài học ấy.

Zach cầm túi thực phẩm ở ghé bên, đi qua sân trước và vào nhà. Mới đến phòng giặt và nhà kho bên hông nhà chính, anh đã nghe tiếng nhạc hip-hop xập xình vọng từ giàn âm thanh lớn trong nhà. Zach vào căn phòng nhỏ có gắn hệ thống điều chỉnh toàn bộ mọi thiết bị trong nhà và tắt nhạc đi. Sau ba năm ở hẳn nhà này, anh đã rành rẽ mọi công tắc, mọi thiết bị điện và đồ dùng trong nhà.

- Tiffany!

Anh gọi to trên đường vào bếp. Zach đặt túi thực phẩm lên mặt bàn lát đá hoa cương màu vàng mật ong. Có tiếng chân chạy gấp trên cầu thang. Vài giây sau, con gái anh hiện ra. Mái tóc dài vàng nhạt của Tiffany cột đuôi gà. Cô bé mặc áo thun xanh dương và quần bằng vải lanh. Với tay chân dài và thon, Tiffany sớm sở hữu cặp mắt xanh lá cây to tròn và cái miệng rộng. Rõ ràng, con bé được thừa hưởng sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của mẹ.

Cô bạn gái tóc nâu sẫm, mắt xanh lơ theo sát gót Tiffany. Vừa xé túi giấy bố mang về, con gái anh vừa hỏi:

- Ba có mua nước ngọt không ba?

Zach xét thấy không cần trả lời vì cô bé đã mang nửa lon nước ngọt lon ra tủ lạnh bằng thép không rỉ.

- Khoan. Con phải giới thiệu bạn đã chứ.

- À vâng. - Lấy vội hai lon, Tiffany đóng cửa tủ. - Kendra này, ba tớ đây. - Tiffany đến bên đưa nước cho bạn. - Thừa ba, đây là Kendra. Bạn ấy mới chuyển đến trường con.

- Cháu đến chơi với Tiffany, chú rất vui. - Anh mở cửa tủ thức ăn cất hộp ngũ cốc. - Lúc trước cháu ở đâu?

- Ở Fort Worth ạ.

- Vậy ra cháu là fan hâm mộ của đội Cao bồi?

- Thừa chú không ạ. Cháu ít khi xem bóng bầu dục lắm. - Cô bé mở lon, nhấp một ngụm. - Hồi trước, bố hay đưa cháu đến thăm bà nội ở Nam Carolina. Khi đó, thi thoảng bố con cháu có đến sân Darlington.

- Té ra cháu là fan của đội NASCAR.

Cô bé nhún vai, nhìn lảng đi:

- Bóng bầu dục tẻ lắm ạ.

Tiffany cầm túi bim bim:

- Ba tin nổi không? Kendra không thích bóng bầu dục. Con chưa thấy ai như vậy bao giờ.

Kendra quay lại nhìn Zach:

- Hồi ở trường cũ, cháu có tập bóng đá. Nó cũng giống giống bóng bầu dục.

Tiffany ngạc nhiên còn Zach phá lên cười:

- Ở đây, muốn phát biểu thế chớ nói quá to kẻo người ta nghe thấy.

Giúp cô bé không nói hớ thêm câu nào tương tự, anh nói sang chuyện khác:

- Gia đình cháu ưu ái Cedar Creek ở điểm gì mà chuyển đến định cư ở đây thế?

- Đây là quê mẹ cháu mà. Bố mẹ cháu đang làm thủ tục li dị nên mẹ cháu đưa cháu về quê ngoại.

Kendra chỉ nói có thế. Về phần mình, Zach không muốn tò mò.

Tiffany mở túi đồ ăn vặt và kéo bạn đi cùng:

- Thôi mình lên lầu xem phim đi.

- Ba đi ngủ đây. Các con đừng làm ồn nhé. Mà này, chớ thức khuya quá đây.

Zach nói với theo lúc con gái anh kéo bạn lên chỗ ngày xưa Devon thường gọi là 'phòng chiếu phim'. Thực ra, đó là phòng sinh hoạt chung khá lớn có tivi độ phân giải cao màn hình bảy mươi hai inch.

Để nguyên đèn bếp, anh tắt hết đèn trong nhà và sang phòng khác. Máy chiếc ghế sofa, ghế bành và bàn gỗ trong phòng khách đã dẹp gọn vào góc phòng chứng tỏ con gái anh vừa tập nhảy ở đây. Chẳng trách lúc vừa về, anh nghe tiếng nhạc to quá. Tiffany không giống mẹ ở chỗ cô bé không vào đội cổ vũ. Ngược lại, con bé rất gắn bó với đội khiêu vũ của trường. Tiffany được thừa hưởng khả năng phối hợp nhịp nhàng của cả bố và mẹ, nhưng chắc chắn tính cạnh tranh quyết liệt con gái học từ anh. Người ta không ưa Devon, bảo nàng hay ganh đua, nhưng thực ra, vợ anh chỉ ganh đua quyết liệt khi dính dáng đến quyền lợi cá nhân.

Zach theo hành lang ngắn vào phòng ngủ. Trong nhà có hai tủ treo quần áo cực lớn nhưng Zach ít khi để ý đến trang phục. Dù cũng sắm mấy bộ vét đẹp, Zach thích quần áo một trăm phần trăm sợi cotton hơn. Thế nên, tủ treo của anh gần như trống trơn. Mãi đến năm vừa rồi, anh mới thuyết phục được Tiffany mang quần áo của mẹ tặng cho bạn bè Devon ở Hiệp đoàn. Nếu không, trang phục của nàng chất đầy tủ riêng và phân nửa tủ của anh.

Lúc đến bên dãy ngăn kéo, để giày thể thao của Zach lún sâu trên mặt thảm dày màu hồng nhạt. Đầu chiếc giường rộng mênh mông của anh kê giữa hai cửa sổ cỡ lớn treo màn cửa xanh lá cây sọc xanh dương. Quyết định ở hẳn Texas, Zach đưa toàn bộ đồ trang trí nội thất từ căn hộ ở Denver về phòng này. Anh còn thay đồ đạc, vải vóc có màu nhẹ của Devon bằng thứ khác có màu nam tính hơn. Trong toàn bộ ngôi nhà, chỉ có phòng ngủ này phản ánh thị hiếu riêng của anh và là một trong số ít phòng không treo ảnh Devon.

Đã cởi hết quần áo, Zach chợt nhớ có bạn con gái trong nhà. Anh xỏ chân vào chiếc quần thể thao màu xám. Tiffany chưa muốn cất ảnh mẹ.

Trong nhà, Zach đi đến đâu cũng bị cặp mắt xanh lá cây to tròn của người vợ đã chết dõi theo khiến anh thấy sợ. Tuy nhiên, vì Tiffany thích thể nên anh cũng chiều.

Zach tháo đồng hồ cát trên mặt tử có ngăn kéo bằng gỗ thích. Là cầu thủ chuyên nghiệp suốt mười năm, Zach ghi vô số bàn thắng. Nếu cộng dồn quãng đường anh chạy trên sân có thể lên đến hàng ngàn bộ. Suốt ba năm chơi bóng trong trường đại học, Zach giành cúp vàng và được bầu là cầu thủ sáng giá nhất. Anh có mặt trong danh sách cầu thủ xuất sắc nhất Hoa Kỳ hai năm liền. Với tài sản khổng lồ đủ cho anh hưởng an nhàn cả hai kiếp và ngày càng lớn dần thêm nhờ đầu tư khôn ngoan. Zach sở hữu vài doanh nghiệp làm ăn khấm khá cộng thêm khoản lương huấn luyện viên hai mươi lăm ngàn đô la một năm.

Đến bên cửa sổ, Zach ngó xuống sân sau sáng đèn có hồ bơi. Phía trên là mái che bằng nhựa có thể cuốn lại được. Thực lòng, Zach không thấy có gì đáng phàn nàn. Cuộc sống của anh hoàn hảo, ngoại trừ chuyện phòng the. Nuôi dạy con gái đang tuổi dậy thì quá khó khăn. Chính vì thương con, anh không có cơ hội gán gửi ai dưới bất kỳ hình thức nào. Zach nhớ cuộc sống trước đây và nhớ nhất đời sống tình dục thoải mái và dễ dãi.

Áp bàn tay lên mặt kính cửa sổ mát lạnh, Zach nhớ cô gái anh nhìn thấy ngoài bãi xe bệnh viện. Cặp mắt tròn trịa và mái tóc vàng nhạt mở màng hiện về trong tâm trí anh. Năm cuối đại học, anh từng mê như điên đảo cô gái có cặp mắt to tròn màu xanh lục bảo.

Lâu lắm rồi, Zach không nhớ đến Adele Harris. Nhưng giờ đây, hình ảnh cô hiện rõ mồn một trong tâm trí anh. Sau mười mấy năm chơi bóng bầu dục, Zach không nhớ hết mọi chấn thương đầu lớn nhỏ nhưng anh nhớ nhất mái tóc dày dặn tràn đầy sinh lực và cặp mắt đẹp lạ thường. Zach nhớ bàn tay mềm mại của cô trong tay anh, nhớ những lần bàn tay ấy vuốt ve anh. Zach nhớ như in cái hôn đầu tiên trước cửa ký túc xá và lần đầu tay anh luôn dưới áo cô. Dù thời gian yêu nhau không dài, nhưng hình ảnh cô mãi không phai nhòa trong anh. Sở dĩ như vậy là vì cho đến đêm anh được phép ngắm nhìn cơ thể không còn quần áo của cô, cô gái vẫn còn trinh tiết.

Zach quan sát bậc thềm trước khu nhà dành cho khách. Adele không giống như những cô gái anh quen. Chính vì thế anh rất yêu cô.

Giờ đây, khi tuổi đời đã chín và đáng lẽ phải khôn ngoan hơn, anh vẫn chưa hiểu hết tình yêu anh dành cho cô là gì.

CHƯƠNG 3

Căn nhà đồ sộ quá. Ngay cả người Texas cũng phải thốt lên như thế. Nó xây bằng đá, trát vữa và lợp ngói son. Adele đoán hình như nó theo kiến trúc kiểu Ý thì phải. Căn nhà này khiến cô liên tưởng đến tiệm bán món nướng kiểu Ý. Thốt nhiên, Adele thấy thềm bánh tôm chiên. Nếu không phải tại quang cảnh tòa dinh thự thì tại cô đói bụng vì ở bệnh viện suốt đêm qua.

Đậu xe của chị gái dưới mái che ngoài cổng, Adele theo lối đi nhỏ dưới dàn cây leo đến hai cánh cửa gỗ nặng nề có tay cầm bằng sắt uốn cầu kỳ. Nhấn chuông xong, Adele đứng khoanh tay chờ. Sáng này trời lạnh cóng. Đêm trước, cô vội đưa chị đến bệnh viện nên quên không đem theo áo khoác.

Lúc lái xe qua cổng của khu dân cư, Adele thấy ngại ngùng. Khu phố này thể hiện rõ sự giàu sang và xa cách, chỉ có biển đề: “Cắm thả chó và bán hàng rong”. Chẳng phải Adele tự ti vì nghĩ mình thấp kém. Là cây bút tài năng, cuộc sống của Adele không thua kém ai. Nhưng lần trở về Cedar Creek này nhắc cô nhớ gốc gác tỉnh lẻ của mình. Như người ta nói, quê cô nằm trong vành đai ngăn cách giữa thịnh vượng và nghèo đói.

Hồi nhỏ, cô thường đi xe buýt đến trường nằm trong khu nhà giàu. Adele chưa bao giờ hội nhập hoàn toàn với bạn bè ở đó. Một phần vì nhà cô thuộc gia đình trung lưu và một phần do cô chịu khó học hành hơn bạn cùng trang lứa. Hồi trung học phổ thông, Adele có vài người bạn nhưng khi cô vài Đại học Texas, họ hoàn toàn bất tin nhau.

Ở Ohio, Adele có nhiều bạn tốt. Cô gắn bó với nơi ấy còn hơn nơi chôn rau cắt rốn của mình. Nhưng cô vẫn phải về đây. Hôm nay, cô thấy lạc lõng khi đứng trên hiên tòa villa này, nhất là khi khoác chiếc áo len trắng cài kín cổ cô trót làm giãy mấy giọt cà phê ban sáng.

Adele về quê được một tuần nay. Bảy ngày mệt nhừ giúp chị gái đã lên đến cực điểm vào tối hôm qua khi Adele tức tốc đưa Sherilyn vào bệnh viện. May mà cô kịp đánh răng bằng bàn chải mua ở căng tin trước khi kịp chạy đi đón Kendra.

Một bên cửa gỗ dày chọt mở. Cô bé tóc vàng dài ngang lưng ngó đầu ra, nói giọng kéo dài của dân Texas chính hiệu:

- Cô là mẹ của Kendra phải không ạ?
- Không. Là dì bạn ấy.

Nhìn cô bé mảnh khảnh trước mặt, Adele thấy quen quen nhưng tại sao quen thì cô không biết. Lúc này, cô đang mệt đứt hơi, đầu óc mụ mị vì cả đêm không ngủ mấy.

Mở rộng cánh cửa, cô bé cười phô chiếc nẹp răng bằng thép:

- Cháu là Tiffany. Mời cô vào ạ. Kendra và cháu vừa ăn sáng xong.

Qua ngưỡng cửa, Adele bước lên nền gạch hoa ghép thành tám huân chương Marcala cực lớn. Để dấp lê vồ quèn quẹt vào gan bàn chân cô lúc Adele theo Tiffany qua hành lang vào bếp. Mọi thứ trong đó đều lát đá granít, đá hoa và đồ dùng toàn bằng thép không gỉ. Năng sớm lọc qua khung cửa sổ mờ chiếu xuống nền đá hoa có họa tiết lạ dưới sàn, phủ lên toàn bộ đồ làm bếp đất tiền.

Kendra đứng tựa hông vào quầy bếp. Trừ cặp mắt thừa hưởng của dòng họ ngoại Harris, cô bé giống hệt bố, William.

- Mẹ con đâu đi?

Vừa dứt lời, cô bé xúc miếng bánh kem to tướng bỏ vào miệng.

- Tôi qua, đi đưa mẹ con vào bệnh viện.

Kendra trợn mắt, trệu trạo nuốt bánh:

- Có chuyện gì thế ạ? Giờ mẹ con đang nằm viện ư? Mẹ con có sao không đi?

- Bác sĩ bảo mẹ mắc chứng tiền sản giật.

- Nghĩa là sao ạ?

Chính Adele cũng không rõ lắm. Bác sĩ nhắc đi nhắc lại về độ đậm trong máu cao, huyết áp cao nhưng Adele chưa hiểu rõ tại sao nó ảnh hưởng đến Sherilyn và bằng cách nào. Cô chỉ biết nó vô cùng nguy hiểm. Adele cố giải thích:

- Có điều gì đó xảy ra trong nhau thai của mẹ con khiến huyết áp tăng vọt. Mẹ con khỏe nhưng bác sĩ yêu cầu phải nằm viện để theo dõi.

Rất có thể Sherilyn sẽ phải nằm viện suốt bốn tháng cuối thai kỳ. Nếu vậy, Adele sẽ kẹt lại ở Texas lâu hơn dự tính rất nhiều.

- Em bé có sao không đi?

- Đừng lo, em không sao đâu. Con thu dọn đi rồi đi đưa qua thăm mẹ.

Kendra gật đầu, mái tóc đen mượt mà xoa ngang mặt. Quên luôn miếng bánh cầm trên tay, cô bé đi thẳng ra cửa bếp. Giá hiểu cháu gái hơn, Adele đã biết giải thích tình huống này thật tốt. Cô thoáng ân hận vì điều đó. Sau sinh nhật lần thứ bảy của Kendra, Adele không gặp cháu. Sáu năm qua, con bé lớn nhanh như thổi. Với cơ thể đang phát triển, ngày nào cô bé cũng trang điểm nhẹ khi đến trường. Chẳng mấy chốc, con bé sẽ bước vào tuổi trăng tròn.

Tiffany hỏi:

- Cô cũng ở Fort Worth ạ?

Adele quay sang cô bé đứng ngay cạnh:

- Không. Cô ở Ohio.

Tiffany gật đầu, vén tóc lên tai:

- Cháu từng đến Des Moines gần chỗ cô.

Des Moines tí tặn Iowa, nhưng Adele không ‘sửa gáy’. Ngay cả người lớn cũng nhầm, tưởng Ohio thuộc miền trung tây Hoa Kỳ.

- Tôi qua hai đứa chơi vui không?

Adele cố gợi chuyện. Cô chưa bao giờ tiếp xúc với nữ sinh tuổi dậy thì và không biết nói chuyện với người thua mình hai mươi hai tuổi đời. Ngày này, con gái tuổi thiếu niên thường làm gì nhỉ?

- Kendra muốn thi vào đội khiêu vũ của trường nên cháu giúp bạn ấy tập vài bài. Trường mới loại hai bạn khỏi đội vì bị bắt gặp say bí tỉ khi dự tiệc khuya.

Hóa ra thiếu niên bây giờ đã biết uống bia. Adele chỉ uống bia lúc học đại học.

- Chắc cô cũng biết Kendra có tập khiêu vũ ở trường cũ.

Thực lòng, Adele không biết. Cô chịu khó đứng nghe Tiffany nói không ngớt về đội của trường và cơ hội giành giải quốc gia năm nay. Con bé càng nói, Adele càng thấy rất quen. Nhưng bộ não mệt mỏi của cô không chịu làm việc để chỉ cho cô thấy tại sao cô có cảm giác ngờ ngợ này.

- Con không tìm thấy giày tập.

Tay cầm áo len, vai khoác ba lô, Kendra bước vào. Mắt đỏ hoe, má có vệt nước mắt, trông cô bé như vừa quệt ngang mặt.

Tiffany quay lại và bước ra khỏi bếp:

- Chắc cậu để trong phòng khách.

Adele quàng tay qua vai Kendra, kéo cô cháu đi theo Tiffany.

- Mẹ với em bé sẽ ổn thôi. Lúc đi đi, mẹ đang ăn sáng. Còn em bé đạp khỏe lắm.

Thực ra, cô chẳng thấy cái thai máy đạp gì.

- Thật không?

- Thật mà. Tất nhiên mẹ con cần tĩnh dưỡng. Ngoài ra mọi chuyện để dì lo. Đừng nghĩ ngợi gì cả.

Vào phòng khách thôi, cô bóp nhẹ vai Kendra trước khi buông tay.

- Cháu cũng thích có em trai lắm.

Tiffany nói lúc bật công tắc đèn. Cây đèn chùm tao nhã soi sáng căn phòng rộng có đồ đạc kê gọn nơi góc phòng. Mấy tấm thảm lớn xếp gọn, để sàn nhà trông giữa phòng. Cô bé nói thêm:

- Nhưng ba mẹ có mỗi mình cháu.

- Cô lại thích có anh trai.

Adele đi tiếp vào giữa phòng, cố tìm giày cho Kendra. Lò sưởi lát đá màu vàng và nâu nổi bật ở bức tường đối diện. Hình cột và lá cây chạm nổi trên mặt đá.

- Nhưng có em trai cũng thích...

Chưa nói hết câu, Adele nín bật, gần như nghẹt thở. Trên mặt lò sưởi, tấm trong ánh sáng dịu là bức hình chụp Devon to bằng người thật đang nhìn thẳng vào cô. Cặp mắt xanh lá cây của nàng lạnh lùng đi kèm nụ cười khinh khỉnh.

Đến bên cô, Tiffany nhìn lên:

- Mẹ cháu đây.

Adele chớp mắt môi nhưng không nói lên lời. Bàng hoàng, cô hống nghẹn đặng Adele đi giật lùi.

- Mẹ cháu mất mấy năm nay rồi.

Adele đứng sững. Bất ngờ thứ hai: ‘Devon chết rồi ư?’ Cô lí nhí:

- Cô rất tiếc.

- Mẹ cháu đẹp không? Giống như tiên nữ giáng trần cô nhỉ?

Cô gắng gượng:

- Ủ ừ.

- Giờ còn mỗi hai ba con.

Adele rùng mình khi nghe Tiffany nhắc đến sự có mặt của ông bố. Tiffany và Kendra học chung, có nghĩa là con Zach cũng mười ba tuổi. Thế chúng tỏ... Chà, tẻ thật! Quá bất ngờ khi nhìn thấy hình Devon, Adele quên khuấy người Tiffany gọi là ‘ba cháu’.

- Kendra, ta đi thôi. Nhanh lên.

Cả hai trở mắt nhìn cô. Kendra nhăn nhó:

- Nhưng con chưa thấy giày.

Adele xăm xăm ra cửa:

- Để sau cũng được.

- Chắc con để dưới nhà.

- Vậy đi đợi ngoài xe nhé.

Ra đến cửa, cô ngoái đầu nói với vào trong, đoạn lảm bảm:

- Không thể như thế được.

Adele vung vẩy bàn tay lạnh cóng. Dù bị tẹo chân trên nền đất trải sỏi, Adele không vì đau mà đi chậm lại, nắm thanh vịn dưới mái che ngoài cổng, Adele lê đến chiếc xe hơi hiệu Celica của Sherilyn. Thi thoảng, phụ nữ hay tưởng tượng cảnh gặp lại người tình phụ bạc năm xưa và tìm cách làm cho anh ta phải hối hận khi rời bỏ mình. Adele cũng vậy. Có một hoặc hai lần, cô hình dung cảnh chạm mặt Zach Zemaitis nhưng với ngoại hình gợi cảm đủ để thiêu cháy anh ta chứ không phải mặc áo len trắng dính cà phê thế này.

Adele móc túi quần jeans lấy chìa khóa:

- Lạy trời cho con ra khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Adele nhìn lên, chùm chìa khóa đã rời mấy ngón tay tê cứng của cô rơi xuống đất trong lúc cô há miệng nhìn ‘bất ngờ thứ ba’ đang thông thả chạy bộ về phía mình. Trong nắng sớm, mái tóc Zach Zemaitis như vàng hào quang rực rỡ và phản chiếu mắt kính phản quang trên sống mũi anh. Tim cô đập thình thịch khi nghe tiếng gót giày anh nghiêng trên sỏi.

Dưới bóng râm của mái cổng, Adele nín thở đứng im phăng phắc trong lúc Zach nhẹ nhàng chạy tới. Mắt nhìn thẳng nên rất có thể Zach chạy

qua cô nhưng không nhìn thấy. Lát sau, mọi hy vọng của Adele tiêu tan: sắp đến khúc ngoặt, Zach quay đầu lại nhìn thẳng vào cô. Anh nhíu mày, chạy ngược lại vài bước. Suốt mấy giây đồng hồ, Zach chỉ nhìn cô đăm đăm khiến hồn vía Adele lên tận mây xanh. Thở hổn hển, Zach tháo tai nghe máy MP3 đặt lên gọng kính của anh rồi đẩy cặp kính mát lên đỉnh đầu. Dù hai người đứng cách nhau khá xa, cặp mắt nâu nhìn xoáy vào cô vẫn khiến tim cô thất lại như ngày nào. Vừa nhìn cô không chớp, Zach bước từ ngoài khoảng sân nắng chói vào bóng râm. Sau mỗi bước chân anh, tim cô lại đập nhanh hơn. Adele vịn tay vào cửa cố trấn tĩnh, nếu không cô sẽ ngã khụy, ngất xỉu hoặc nhảy vội vào xe, khóa cửa lại.

Sau chừng ấy năm, dáng đi của anh vẫn thế. Luôn thoải mái, thông thả như thể anh đang giữ sức cho việc khác quan trọng hơn, chẳng hạn thực hiện một đường chuyên dài, chạy qua mặt trọng tài biên khó tính hoặc ‘làm mưa làm gió’ trên giường. Hai nách áo thể thao của anh ướt mồ hôi. Đường xương quai hàm của anh cương nghị hơn, gò má cũng cao hơn. Năm tháng qua không làm Zach kém hấp dẫn tẹo nào. Nếu có thay đổi, Adele chỉ thấy anh đẹp trai hơn hồi đó. Lúc đứng chôn chân nhìn Zach bước đến và cố trấn tĩnh để không nhào vào xe phóng vọt đi, Adele đã bám víu vào hy vọng cuối cùng: Zach không nhận ra cô.

- Adele phải không em?

Rõ là cô hy vọng quá nhiều.

- Chào anh, Zach. Hồi này thế nào?

- Anh đang ngạc nhiên đây. – Giọng anh có khác, trầm ấm và nam tính hơn nhiều. – Lâu quá rồi mình không gặp nhau.

Adele tự nhủ. “Mười bốn năm đằng đẳng”.

Zach nhìn lên mái tóc rối bù của cô.

- Em chẳng khác tẹo nào.

Có Zach trẻ mãi thì có, nếu không nói là đẹp trai hơn hồi đại học và đứng đắn hơn.

- Em đến đón Kendra, cháu gọi em bằng dì ruột.

- Ra vậy. – Anh nhìn cô đăm đăm thêm vài giây khiến tim Adele đập rộn ràng. – Để anh gọi cháu.

Anh quay lưng, đi vài bước về phía cổng.

- Con bé biết em đến mà.

Zach quay lại. Nắng sớm lọt qua giàn dây leo thành những vệt sáng vắt ngang qua tóc, bao quanh mi mắt và thấp sáng đường viền quanh môi anh. Adele phân trần:

- Em phải đưa cháu vào bệnh viện thăm mẹ. Chị em đang trong đó một mình.

Một giọt mồ hôi lăn trên thái dương Zach. Anh vung tay, lau mặt bằng áo thun ngắn tay.

- Em đưa cô ấy đến bệnh viện tối qua phải không?

- Vâng.

Zach buông tay, nhìn vết cà phê trên áo Adele:

- Hy vọng bệnh tình không có gì đáng lo.

- Vâng, cũng không nặng lắm. – Vừa nói dối, Adele nắm chặt hai tay, nếu không cô đã xòe tay che vết bẩn trên áo. – Em có biết chuyện Devon.

Zach nhìn lên:

- Ủ. Cô ấy tử nạn trong một vụ đụng xe cách đây ba năm.

- Em rất tiếc. Thành thực chia buồn cùng anh.

Ngạc nhiên thứ tư: Adele nói trơn tru, không hề vấp vấp.

- Cảm ơn em. – Khi Zach tiến thêm vài bước, Adele nhắc mình cố trấn tĩnh kéo ngất xiu. – Bạn bè thương nhớ cô ấy lắm. – Anh cúi nhặt chùm chìa khóa dưới chân cô. – Ít nhất thì họ cũng kể với anh thế.

Lúc Zach đứng thẳng, mùi đàn ông từ làn da ấm áp của anh làm cô ngây ngất. Có thời cô thường hít sâu mùi hương ấy cho đầy hai lá phổi mình. Nhưng đó chỉ là dĩ vãng.

- Anh không biết em vẫn ở Cedar Creek.

- Em không ở đây mà chỉ đến giúp chị gái. Khi nào chị em sinh xong, em lại đi.

- Chờng nào chị em sinh?

Adele lú lẫn, không nhớ được ngay. Anh đứng quá gần khiến cô giật lùi và va mạnh vào đầu xe.

- Khoảng gần lễ Valentine.

Zach tiến lên. Bàn tay ấm nóng của anh cầm mu bàn tay cô lật ngửa lên. Vừa thả chùm chìa khóa vào đó, anh vừa bảo:

- Bốn tháng cũng lâu đấy nhỉ?

- Vâng. Khá lâu.

Adele nhìn dòng chữ Carpe Diem (Hưởng lạc) xăm ở mặt trong đoạn từ cổ tay đến khuỷu tay Zach. Cô còn nhớ gần đầu vai trái của anh có hình xăm hai chữ Z lồng vào nhau. Tất nhiên là nếu Zach chưa xóa nó.

Cánh cửa nặng nề bật mở rồi đóng lại sau lưng Kendra và Tiffany. Adele nắm chặt bàn tay và giật khỏi tay anh. Hai cô bé đã đi xuống lối đi dưới giàn cây leo. Cô chủ động quay sang Kendra:

- Con đã tìm thấy giày chưa?

Kendra gật đầu:

- Cháu cảm ơn chú Zemaitis. Chúng cháu chơi vui lắm ạ.

Zach lùi xuống vài bước còn Adele nhanh chóng vòng ra sau xe sang cửa bên kia:

- Cho chú gửi lời hỏi thăm mẹ cháu. Nếu cần gì cứ cho chú biết, đừng ngại. – Anh tùm tùm cười quay sang Adele. – Rất vui được gặp lại em.

Với tay nắm cửa, cô ngược lên nhìn anh. Trông Zach vui ra mặt

nhưng riêng Adele không thể nói vui khi gặp lại Zach. Ngoài nỗi ngạc nhiên gặp lại anh sau bao năm dài, cô chẳng cảm thấy gì. Trái tim không hân hoan, tâm hồn không hớn hờ. Adele không hề cảm động:

- Thôi chào anh, Zach.

Cô theo Kendra vào xe và chỉ khi xe chuyển bánh, Adele mới nhìn gương chiếu hậu để thấy bóng dáng người đã từng làm tan nát trái tim cô. Zach khoác vai con gái. Hai cha con họ trở vào nhà.

Adele quay lại chú tâm lại xe. Rồi ngõ nhà Zach, chiếc xe quẹo vào đường nội bộ. Zach là người cô trao thân đầu tiên. Cô giữ mình lâu như vậy vì nghĩ muốn ân ái với ai, cô phải yêu người đó. “Kết quả mới hay hóm làm sao”. Nghĩ thế, Adele cười khẩy, với tay lấy kính mát. Sau Zach, cô không bao giờ mắc ‘sai lầm’ đó nữa. Sau mười bốn năm, Adele nghiệm ra rằng: những cơn ‘mây mưa’ khiến thể xác thỏa mãn nhất không dính dáng đến tình yêu. Đôi khi, nó chỉ là sự giải tỏa ham muốn xác thịt kìm nén quá lâu. Tuy nhiên hồi này cô không còn chắc nữa. Lời nguyên của ai đó đã khiến chuyện ‘phòng the’ của cô thành địa ngục.

- Thế đã có ai gọi cho bố cháu chưa ạ?

Áp kính râm che đôi mắt mệt mỏi, cô nhìn Kendra:

- Dì cũng không biết nữa. – Thực ra cô biết chắc là chưa. – Con có muốn gọi cho bố không?

Kendra nhún vai:

- Theo con, mẹ con con có gặp chuyện, chưa chắc bố đã quan tâm.

Giờ Adele đã hoàn toàn tập trung đến Kendra và những vấn đề quan trọng hơn người tình cũ, tình trạng ‘phòng không’ và những lời nguyên vợ vắn.

- Dì chắc chắn bố rất quan tâm đến cháu và em.

Kendra lắc đầu:

- Không có đâu. Nếu bố biết sắp có con trai, bố sẽ tính chuyện dọn trở về nhà. Nhưng trong lòng bố, bố chỉ yêu mình cô Stormy thôi.

Stormy là tên bồ nhí của William. Cơn tức giận dâng lên chặn ngang cổ họng, Adele chun mũi như người thấy mùi ôi thiu:

- Tên nghe ngớ ngẩn quá.

- Cô ta là con khốn.

Kendra liếc trợn dì ruột, sợ bị mắng. Những gì Adele nói khiến cô bé bất ngờ:

- Đúng vậy. Một con khốn với cái tên nghe rõ chương tai.

Xe qua công chung của khu phố, hòa mình vào thế giới thực. Phải công nhận không khí ngoài này dễ thở hơn nhiều.

- Mẹ dạy con đừng ghét ai cả. Nhưng con ghét cô Stormy.

Cầm chai nước để giữa hai ghế trước, Adele mở nắp chai. Sherilyn luôn gò mình để làm người hoàn hảo. Hãy nhìn xem kết quả thế nào. Không

giống chị gái, Adele không bao giờ cô tỏ ra hoàn thiện, nhưng cô luôn tự nhắc mình phải sống tốt và độ lượng. Cả đời Sherilyn luôn chỉ quan tâm săn sóc chồng con, nhưng rốt cuộc là thế này đây. Uống một ngụm lớn, Adele đập nắp chai lại. Tuy không cô đơn lúc bụng mang dạ chửa, nhưng cô lại bị nguyên rửa thậm tệ đến mức mọi cuộc hẹn hò đều kết thúc thảm hại.

- Dì ghét nhiều thứ lắm.

Sửng sốt vì gặp người yêu cũ vừa giành vị trí đầu danh sách ấy. Kendra mân mê dây kéo của balô:

- Con ghét món đậu hằm. Ghét cả Cedar Creek. Thị trấn này bé xíu hà.

- Ừ, bé thật. Nhưng con đã sớm có bạn bè. Dì thấy Tiffany cũng dễ thương.

So với mẹ, Tiffany tử tế lạ thường. Chắc con bé giống bố: Zach luôn nhã nhặn, lịch sự. Đôi khi ông trời oái oăm thế. Ngày xưa có lần Zach tâm sự với cô: nỗi sợ phải vượt mặt hậu vệ đội bạn nặng gần hai trăm ký không thể ví bằng cảm giác bủn rủn tay chân khi lỡ miệng chửi thề hoặc trót đại tỏ thái độ bất kính với mẹ.

Anh mới nói: “Rất vui được gặp lại em”, nhưng biết đâu Zach chỉ tỏ ra lịch sự xã giao. Vậy nên cô không cần quan tâm.

Zach tùm tùm cười, bụng bảo dạ: “Giọng Adele không giống người miền Nam nữa rồi”. Nhưng không sao, giọng nói ngọt ngào không còn nhưng cô vẫn gợi cảm đến mê hồn. Adele vẫn còn đó những búp tóc dài óng ả, đôi mắt màu lục bảo mơ màng ngay cả khi cô tỉnh táo nhất. Tất nhiên phải kể đến trên người cô còn nhiều chỗ khác cũng hấp dẫn như hồi còn học chung.

Zach treo khăn lông vừa lau tóc lên giá có lắp hệ thống sưởi bên trong. Anh mang dao cạo râu điện vào phòng ngủ. Nửa tiếng nữa Zach sẽ đến phòng làm việc trong trường phổ thông trung học Cedar Creek cùng nhóm huấn luyện viên xem lại băng ghi hình trận đấu tối qua. Anh mặc quần lót xanh dương bên trong quần jeans Levi's và áo thể thao, đồng phục của nhóm huấn luyện viên đội Báo Sư Tử.

Có điều Adele không vui khi gặp lại anh. Đứng nói chuyện với anh mà cô ấy nôn nóng chỉ muốn về. Có lẽ thế lại hơn. Zach không phải loại người chỉ thích sống với quá khứ và tiếc nuối dĩ vãng. Anh không phí thời gian sống trong ánh hào quang của những ngày còn ở Liên đoàn Bóng bầu dục Hoa Kỳ hoặc moi móc tìm cách sửa chữa sai lầm quá khứ. Có trời biết những sai lầm ấy đã tàn phá anh quá đủ rồi.

Anh ngửa mặt cạo râu dưới cằm. Mỗi khi ngẫm lại, Zach chia đời mình thành ba giai đoạn: Trước khi vào Liên đoàn, thời gian ở liên đoàn và hiện tại. Adele giống như người quen từ mấy kiếp trước, và Zach không hứng thú làm chuyện hành trình tìm về kỷ niệm, đặc biệt là kỷ niệm với

người đàn bà không muốn dây dưa đến anh tẹo nào.

Cạo râu xong, anh tắt máy, quăng vào ngăn kéo. Nhưng người yêu cũ của anh đẹp quá chừng. Hôm qua, ngoài nét kiêu diễm không hề phai nhạt, ngực áo Adele làm Zach phì cười. Chắc cô ấy lạnh ghê lắm.

- Ba! Khi nào ba về?

Zach ngồi ngay mép giường xỏ chân vào đôi tất trắng tinh. Don vắng mặt suốt mùa giải, cả đội sẽ phải vất vả hơn, tập tành nhiều hơn. Zach có nhiều kỹ xảo thi đấu. Anh muốn đem ra bàn với đồng nghiệp. Tuy nhiên phần lớn trong số đó không dễ gì lão luyện trong một sớm một chiều.

- Lúc ba đi vắng, con mời bạn đến chơi được không ạ?

- Lúc ba đi vắng, con phải dọn phòng khách đúng như cũ chứ!

Tiffany ỉu xiu:

- Thôi mà ba.

Xỏ chân vào đôi giày thể thao hiệu Pumas, Zach cúi xuống buộc dây:

- Còn nữa, phòng xem tivi bữa bọn lắm. Chỗ nào cũng thấy đĩa chén, ly tách bần.

- Nhà mình cần người giúp việc ba ạ.

Cô bé thở dài, khoanh hai tay gầy guộc trước khuôn ngực bé xíu.

Hồi Devon còn sống, hai mẹ con nuôi người giúp việc ăn ở luôn trong nhà. Giờ hai bố con chỉ cần người phụ dọn dẹp một tuần một lần. Zach đứng lên:

- Không đâu con. Chính con cần phải gọn gàng hơn mới phải.

- Thế nếu con dọn nhà xong, con có được mời vài bạn đến chơi không ạ?

Zach đến bên ngăn kéo tủ, lấy đồng hồ đeo vào tay:

- Khi nào và con định tổ chức họp mặt ra sao?

- Tuần sau ba ạ. Toàn bạn trong đội khiêu vũ của con thôi mà.

“Mười hai nữ sinh mười ba tuổi ư?”. Ở tuổi ấy, chúng thích la hét, gọi nhau í ới và thích cường điệu. Hè năm ngoái, một cô bạn Tiffany tự nhốt mình trong nhà tắm, khóc lóc với bạn trai qua điện thoại từ sáng tới chiều. Còn nữa, con gái mới mười ba tuổi biết gì mà đã bày đặt có bạn trai? Zach vò đầu bứt tai mà không lý giải nổi. Anh bảo con:

- Lịch đấu tuần sau ở Midland đúng vào thứ Bảy. Vậy nên thứ Sáu ba đã đi rồi.

- Thế chị Leanna có sang không ạ?

Tiffany đang nhắc đến cô hàng xóm Zach thường trả tiền để cô sang đây ở với Tiffany mỗi khi anh đi công tác vắng.

- Có.

- Hay quá. Vậy Chủ nhật cho con mời bạn đến nhé. Lúc ấy, ba về rồi mà.

Anh thở dài:

- Con ơi, Chủ nhật ba thì mệt, còn con thứ Hai phải đi học rồi.

- Ba cứ việc ngủ, còn đâu con lo tất. – Tiffany buông thõng hai tay.

Con bé dai dẳng giống mẹ như đúc. – Con đảm bảo các bạn sẽ về sớm. Đi mà ba!

Zach nhíu mày. Tiffany coi đó thay cho lời chấp thuận. Cô bé nhảy cẫng lên sung sướng:

- Nếu trời đẹp, chúng con nướng thịt ngoài trời được không ba?

Zach đi ra cửa:

- Thời tiết mùa này không nói chắc được đâu con. Nhưng nếu thời tiết tốt thì ba đồng ý.

Tiffany chấp hai tay, chỉ mấy ngón tay vỗ nhẹ vào nhau:

- Thích quá. Ba cho con rủ thêm bọn con trai nhé?

Anh đứng khựng lại, nhìn con từ đầu đến chân. Trước nay, con bé chưa hề tỏ thái độ quan tâm đến bạn khác phái bao giờ. Anh dí ngón trỏ vào mũi con:

- Không được. Con trai thì tuyệt đối không.

- Sao thế ba?

Zach đi tiếp ra cửa và xuống hành lang. Vì anh rành bọn con trai mới lớn quá mà. Anh từng là một trong số chúng:

- Tránh xa bọn con trai cho ba nhờ.

- Nhưng ba cũng là con trai đấy thôi.

Vào bếp, Zach mở tủ lạnh lấy chai nước. Anh không muốn động chạm đến chủ đề con trai, con gái vì đó chỉ là khúc dạo đầu cho cuộc bàn luận về tình dục. Zach không muốn mở xẻ đề tài ấy với cô con gái bé bỏng. Ít nhất là chưa muốn. Con anh mới tí tuổi đầu. Mấy tháng trước, hai cha con nói về đề tài áo lót nữ. Đến giờ nghĩ lại, anh vẫn còn xây xẩm mặt mày. Zach nói lảng:

- Kendra, cô bạn mới của con cũng dễ thương, nhỉ?

- Vâng ạ. Bạn ấy giỏi lắm ba ạ, dư sức vào đội khiêu vũ.

Zach mở nút chai, thông thả nhấp một ngụm:

- Sao mẹ Kendra phải nằm viện thế?

- Cô ấy bị cao huyết áp.

Anh liếm giọt nước dính trên môi. Huyết áp cao là bệnh nặng, không giống Adele nói với anh:

- Con có nói chuyện với dì bạn ấy chưa?

- Cô ấy kỳ lắm ba ạ.

Zach vờ ngắm kỹ chai nước dưới tay:

- Kỳ thế nào con?

Tiffany nhún vai:

- Cô ấy cứ vội vàng làm sao ấy.

Anh cũng biết thế. Zach ngược lên nhìn con:

- Cô ấy ở chung với mẹ con Kendra ở Fort Worth à?

Tiffany lắc đầu:

- Cô Adele bảo ở Ohio. Hình như Des Moines thì phải.

- Trời đất, Des Moines ở Iowa cơ mà.

- Thế sao? Thế con lộn.

Zach hết vặn nút chai vào lại mở ra:

- Thế cô ấy... cô ấy có nhắc gì đến chuyện chồng cô ấy làm gì không?

Dù thấy Adele không đeo nhẫn, Zach không dám chắc. Có khối lý do để người có gia đình không đeo nhẫn cưới.

- Không ba ạ.

- Còn chuyện con cái?

- Con không biết. – Tiffany cau mày nghi hoặc. Giờ trông con bé giống hệt Devon. – Ba hỏi làm gì?

Zach chột dạ: “Ừ nhỉ? Mình quan tâm làm gì chứ?”. Zach nhún vai, ưỡng thêm ngum nữa:

- Con không thấy cô ấy dễ thương sao?

Anh trầm nghĩ: “Dễ thương không thể từ đúng để miêu tả Adele”. Mèo con, chó con cũng dễ thương vậy. Adele Harris gợi cảm hơn hàng tá vũ công múa cột. Bởi quá lâu rồi Zach chưa được giải trí kiểu ấy nên anh càng nhớ cô hơn. Anh hạ chai nước xuống:

- Ba chỉ muốn tìm hiểu về người nhà Kendra, bạn con thôi.

Zach nói dối. Trong đầu anh còn nhiều suy nghĩ hay ho hơn nhiều. Tiffany mỉm cười:

- Hồi đó mẹ cũng y chang như ba vậy.

Phải, Zach biết lắm chứ. Devon rất thích sưu tầm chuyện đời tư người khác.

Tiffany vòng tay ôm ngang người anh. Cô bé dựa đầu vào ngực, ngay phía trên trái tim anh:

- Tuy nhớ mẹ nhưng con có ba rồi. Ba con mình đâu cần ai nữa, phải không ba?

Vòng tay ôm bờ vai gầy nhỏ của con, Zach hôn lên mái tóc màu nắng vàng của cô con gái:

- Không.

Anh nói vậy vì Tiffany thích nghe câu ấy. Phụ nữ tóc lượn sóng, mắt xanh lục bảo và áo len căng phồng chẳng liên quan gì đến họ.

CHƯƠNG 4

Sáng thứ Hai, Adele vừa bước vào phòng bệnh, Sherilyn đã thông báo:

- Cuối cùng William cũng gọi điện cho chị.

Adele đặt bình hoa cúc trắng và cắm chướng tím cùng túi xách lên kệ cạnh giường.

- Sao giờ mới gọi?

Cô sửa sang mấy cành hoa trong bình. Tóc sau gáy cô vẫn còn ướt. Sau khi chạy bộ mười cây số, Adele tắm nhanh và mặc vội áo thun quần jeans đến bệnh viện.

Cô quay sang ngắm chị gái nửa nằm nửa ngồi trên giường. Sherilyn mặc váy ngủ trắng viền đăng ten ở cổ và cổ tay áo dài. Trông chị hao giống nữ minh tinh Nicole Kidman. Mái tóc vàng nhạt, óng ả của chị búi gọn sau gáy, trông đúng đắn, đoan trang. Sherilyn đẹp và đài các... Chỉ có điều mắt chị thâm quầng mệt mỏi, mặt và tay phù nhẹ. Đó là triệu chứng của bệnh huyết áp cao bất thường khi mang thai.

Adele gọi chuyện:

- Anh ta nói gì?

- William muốn biết chị cần gì để giúp. Chị chỉ nói mỗi một câu.

Sherilyn vòng tay quanh cái bụng bự. Adele chỉ mong chị mình đừng làm gì thảm hại như khúm núm hoặc cầu xin. Nếu ở địa vị Sherilyn, cô sẽ nói vào ống nghe: “Đồ khốn!” rồi cúp máy. Nhưng Sherilyn có lẽ cả đời không bao giờ nói bậy. Chị ấy luôn cố tập tành cho giống mệnh phụ.

Một tay cầm cốc nhựa màu vàng hứng dưới vòi nước lạnh, Adele hỏi:

- Câu gì cơ?

- À, chị bảo hẳn xéo đi cho rảnh nợ.

Adele ngậy người. Suýt nữa cô để nước tràn ly. Người ngồi kia giống Sherilyn nhưng chắc người ngoài hành tinh nhập vào chị mất rồi. Nhưng chưa bao giờ Sherilyn ăn nói gay gắt, đanh đá như thế.

- Chị thiếu tế nhị và vô giáo dục, chị biết. Nhưng bấy lâu nay chị chỉ muốn quát thẳng vào mặt hẳn thế.

Sherilyn xoa xoa bụng như vỗ về cậu con trai chưa chào đời.

Cô y tá mặc áo choàng màu hồng nhạt đẩy cây treo ống truyền dịch vào cửa phòng. Adele trấn tĩnh, rót đầy ly nước mát. Đặt ly lên khay xong, cô quay ra sờ trán Sherilyn. Bác sĩ không nói là triệu chứng của bệnh tiền sản giật, nhưng Adele nhất định phải kiểm tra; chị cô hôm nay lạ lắm.

Sherilyn gạt tay em gái:

- Chị có làm sao đâu. Tất nhiên là ngoài việc huyết áp tăng vọt, đau đầu và phù nề ghê gớm.

- Em tìm thấy máy quay film hiệu Handycam trong thùng cùng với máy tính của chị. Em đang sạc pin, định ghi hình hôm Kendra thi tuyển vào đội khiêu vũ của trường.

- Giá chị cũng đi được nhỉ?

- Kendra thi xong, dì cháu em sẽ đem máy đến đây cả nhà cùng xem.

- Kendra nó khổ lắm đấy. Bố bỏ nhà đi chưa được bao lâu thì mẹ lại nằm viện. – Sherilyn chán nản buông thông hai tay. Adele thấy khó lòng làm chị khuây khỏa được. – Nghe mẹ, con bé bỏ trường bỏ bạn về đây. Giờ nó lại...

Adele nghĩ thầm: “... lại phải ở với bà dì sáu bảy năm không gặp”.

- Ở trường, Kendra có bạn mới rồi chị. Tiffany có vẻ ngoan lắm.

- Mong là như thế. Kendra cần có bạn tốt. Hôm thứ Bảy, em có gặp bố Tiffany rồi nhỉ?

Thực ra, cô quen bố Tiffany từ trước cả thứ Bảy tuần rồi.

- Vâng.

- Em thấy anh ta thế nào?

Khô nổi, mấy ngày nay, Adele cố không nghĩ đến anh ta. Cô cố xua hình ảnh Zach đang tràn căng sức sống thong thả, điềm tĩnh chạy bộ về phía cô. Cô nhún vai:

- Cũng được chị ạ. Nhưng chị quan tâm làm gì?

- Chị nghe Kendra ‘quảng cáo’ anh ta là cầu thủ chuyên nghiệp trước khi về làm huấn luyện viên cho trường trung học Cedar Creek. Tuy không nhớ đội nào nhưng Kendra bảo Tiffany đem hình ba ra khoe: nào đội nón bảo hiểm, quần áo đồng phục bó chèn trông oai lẫm. – Ngã hẳn đầu trên đồng gôi, Sherilyn thở dài. – Theo chị đoán anh này cũng đứng đắn. Nói thật với em, chị tìm cách gặp bố mẹ bạn Kendra chỉ để chặn chắn rằng con bé không giao du với con nhà nào quá dễ dãi. – Sherilyn khẽ cau vầng trán mệt mỏi. – Năm ngoái, Kendra quen với cô bạn được bố mẹ cho đi chơi thả dạn, không hạn chế giờ về buổi tối. Con nhỏ ăn mặc hở hang, giống hệt Britney Spears và đua đòi ghê gớm. Chị hết hồn khi Kendra đòi mặc váy ngắn và đồ lót có mây dây da.

- Em sẽ hết sức để ý. Nhưng theo em, chị khỏi lo về Tiffany.

- Nhưng chị nghe Kendra kể mẹ Tiffany hình như không ở nhà đó.

Bố thì bận bịu ghê lắm.

Adele tự nhủ: “Bận việc hay bận tán các bà các cô nhỉ?”. Cô nhớ bức hình Devon to bằng người thật treo ở nhà Zach. Bất kỳ phụ nữ tự trọng nào đều cao chạy xa bay nếu phải nhìn bà vợ đã chết của người tình cũ dỗi theo từng nhát cử nhát động của mình như thế.

- Mẹ nó mất mấy năm nay.

- Ôi, tội nghiệp quá.

- Chắc chị còn nhớ Devon Hamilton.

Sherilyn nhắm mắt giây lát:

- Có phải con nhỏ hay chệ bai tóc em không?

Cô ta còn quá đáng hơn thế nhiều.

- Vâng. Mẹ Tiffany đấy.

Sherilyn mở mắt tròn tròn nhìn Adele:

- Thật không?

- Thật.

Chị với tay lấy gói kẹo dẻo Gummi Bear và mở nó ra:

- Người ta nói đúng. Trái đất tròn thật.

Adele đồng ý cả hai tay.

Vừa bỏ một viên kẹo dẻo hình chú gấu màu đỏ vào miệng, Sherilyn vừa bảo:

- Không trông nom con gái được, chị lo quá. Chuyện William làm chị rối trí, chưa kịp mua đồ em bé. – Sherilyn xoa xoa bụng. – Tội nghiệp con tôi.

Với tuýp người đảm đang, thích kiểm soát mọi thứ như Sherilyn, phải nằm một chỗ quả là cực hình.

- Dì cháu em sẽ chuẩn bị sẵn sàng đón em bé. Kendra sẽ thích cho xem.

Khi nào Sherilyn mẹ tròn con vuông, mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Adele sẽ về Ohio với bạn bè và cuộc sống riêng.

Sherilyn ném gói kẹo đang ăn lên khay:

- Hay quá. Thằng bé cựa quậy rồi. – Đếm số lần thai nhi máy và chú ý từng chuyển động của đứa con trong bụng là nhiệm vụ quan trọng của thai phụ mắc chứng tiền sản giật. – Đưa tay em đây.

Nắm cô tay em, Sherilyn áp bàn tay Adele vào nửa bụng trái.

- Em có thấy gì đâu.

- Suyt! Yên lặng nào. Đấy... em thấy gì không?

Adele lắc đầu. Hôm nay cũng chưa có tiến triển gì hơn hôm qua, hoặc hôm kia. Mấy giây sau, Sherilyn đành buông tay:

- Chắc thằng bé ngủ rồi. – Hát hàm về phía mặt tử nhỏ cạnh giường, Sherilyn bảo. – Lấy giấy bút đi. Chị bảo gì em ghi nấy nhé.

Một tiếng sau, Adele có trong tay danh sách dài ba trang ghi đồ dùng các loại cho em bé và những lối hành xử chừng mực, vô số việc cần làm, các chương trình truyền hình của Kendra. Về cơ bản, đó là những thứ Adele không được làm. Thế có nghĩa, chỉ khi Kendra đi ngủ, cô mới được xem vài chương trình ưa thích.

Nhét bản liệt kê vào túi xách, Adele chạy vội ra xe, lái tới trường trung học cơ sở SterlingPark. Ngay khi đặt chân vào phòng tập thể dục, có hai điều làm cô ngạc nhiên. Thứ nhất, theo trí nhớ của cô, nó lớn hơn nhiều. Thứ hai, mùi của nó không thay đổi. Ngày xưa cô học ở đây, sàn cũng lát gỗ

tốt, rõ bóng cao su cũng đầy ngất như vậy. Giữa sàn nhà có sơn hình chú ngựa hai màu đỏ và đen. Trong góc phòng, Kendra và vài bạn cùng nhóm đang khởi động hoặc buộc dây giày. Kendra chải gọn tóc sau cột đuôi gà bằng sợi ruy băng sọc đỏ trắng. Adele vẫy tay rồi rít nhưng cô cháu gái không biết vì đang quay lưng lại. Nhún vai, Adele lên khán đài ngồi ngay hàng ghế thứ ba. Phía dưới, bốn giáo viên và ba học sinh ngồi sau bàn giám khảo. Một trong ba cô nữ sinh là Tiffany Zemaitis, tóc chải gọn gàng, tay lăm lăm cây viết chì.

Cách đây khoảng một vài tuần, Adele không bao giờ tưởng tượng sẽ ngồi trong phòng tập của trường cũ. Dù là nhà văn chuyên viết về những hiện tượng thần bí, lạ đời, Adele không thể tưởng tượng có ngày cô xem cháu mình biểu diễn để con gái Zach và Devon chấm điểm. Thật không thể tưởng tượng nổi.

Chuẩn bị sẵn máy Handycam bên mình, Adele tì hai khuỷu tay lên lưng ghế băng chờ đợi. Cô cũng không bao giờ nghĩ sẽ thay mặt phụ huynh cô học trò mười ba tuổi ngồi trên khán đài của trường thế này. Adele chẳng biết gì về việc nuôi dạy con trẻ cả. Cách đây năm năm, từ hồi Steve, con tắc kè hoa cô nuôi làm thú cưng bị chết, Adele không phải chịu trách nhiệm với bất kỳ sinh vật sống nào. Một cô bé tuổi dậy thì cần nhiều hơn nước phun sương, rửa nắm sạch và vài con dế làm môi.

Kendra chắc chắn có nhu cầu riêng. Chỉ tội Adele chẳng biết đó là gì. Con bé ghét thịt gà vì nhiều gân, ghét rau trộn vì xà lách có mùi ‘bản’, ghét chuối vì nó mềm nhũn trong lúc chuối vừa chín tới.

Từ lúc mười tám tuổi đến giờ, Adele toàn sống một mình, ít khi nấu nướng. Thịt bò hoặc gà chế biến sẵn bỏ lò viba công thêm món rau trộn là xong một bữa ăn thường ngày của cô. Bữa ăn của Adele dễ làm và tiện lợi nhưng bữa ăn của Kendra đòi hỏi phải lên kế hoạch mua đồ về nấu nướng, chẳng hạn món mì Ý hoặc nui xào. Nếu không con bé chỉ thích đồ ăn nhanh. Nghe Adele giải thích rằng ngày nào cũng ăn khoai tây chiên Mc Donald’s hoặc bánh thịt chiên dòn Taco Bell sẽ không tốt cho sức khỏe, khiến cơ thể toàn chất béo có hại, Kendra chỉ giương mắt nhìn cô và bảo: “Đồng tính!”. Adele nhanh chóng phát hiện ra rằng mọi thứ Kendra không thích hoặc không muốn nghe đều bị con bé quy về ‘tội’ đồng tính! Cô định phân tích cho cháu gái nghe rằng: gán cho mọi thứ nhãn hiệu ‘đồng tính’ là không bình thường nhưng cô chỉ sợ Kendra sẽ chỉ giương mắt nhìn cô như thể cô là bà già cổ lỗ sĩ, ngớ ngẩn và ‘đồng tính’.

Một nữ sinh mặc đồ thể dục bó sát bằng thun bốn chiều ra giữa phòng tập cúi đầu và chờ đợi. vài giây sau, nhạc của bài ‘Get Ready 4 This’ xập xình phát ra từ đầu đĩa CD ngay trước ban giám khảo. Cô gái bắt đầu nhảy. Bảo cô bé nhảy xấu thì không đúng, nói nhảy đẹp cũng không phải. Nữ sinh thứ hai khá hơn một chút nhưng tiếc thay trong lúc cô biểu diễn,

cánh cửa khô dầu của phòng tập mở ra sập vào ba lần khiến thành viên ban giám khảo phải thở dài treo bảng “Không phận sự miễn vào” móc ra cửa. Lát sau, khán giả theo lối phòng thay đồ kéo vào ngồi kín khán đài.

Sau năm sáu bạn đồng tập, Kendra bước ra sàn diễn. Đưa đĩa CD riêng vào đầu máy, cô bé chờ đợi nhạc dạo đầu của bài “Since U Been Gone”. Adele đứng lên, ngắm cô cháu gái qua ống kính máy quay. Lúc trước Kendra có kể con bé học múa từ khi lên bốn tuổi. Adele cũng học múa từ bé nên chỉ cần nhìn qua cô cũng biết người có tài năng thiên bẩm. Sau phần trình bày của Kendra, Adele hào hứng la lớn. Cô đưa hai ngón tay vào miệng huýt sáo rõ to. Chắc Kendra sẽ chê đi nó ‘gay’ nhưng cô vui và tự hào đến nỗi không thể ngồi yên.

Sau Kendra còn vài người nữa. Buổi thi kết thúc lúc sáu giờ tối. Cất máy Handycam vào túi đeo ở vai, Adele xuống khán đài và dừng lại chỗ các nữ sinh đang đứng tùm tùm gần bàn ban giám khảo.

Thấy cô, Kendra đứng tách khỏi nhóm. Adele bảo:

- Con giỏi quá.

Kendra lắc đầu:

- Con phạm hai lỗi.

- Dì có thấy gì đâu. – Cô hạ giọng. – Trong nhóm, con trội hơn hẳn.

Dù cố nén, Kendra không giấu nổi nụ cười. Lần đầu tiên, Adele thấy cháu gái tươi tỉnh như vậy.

- Con cũng mong thế. Trong đội cũng có hai ba bạn giỏi.

- Lấy đồ dùng đi con. Mình đến bệnh viện cho mẹ xem con biểu diễn hay như thế nào.

Kendra chỉ qua vai cô:

- Đợi ban giám khảo công bố kết quả đã.

Adele ngoái đầu nhìn thấy mấy người ngồi sau bàn đang chụm đầu thì thào bàn bạc:

- Có kết quả ngay cơ à?

- Vâng.

Cửa phòng bật mở. Mọi người quay lại thấy Zach Zenmaitis bước vào mang theo chút nắng cuối ngày. Rõ ràng, anh không màng tới tấm biển thông báo treo ngoài cửa. Cánh cửa sập rầm rầm sau lưng, anh dừng lại nhìn quanh. Hôm nay, Zach mặc áo thể thao có nón hiệu Nike và quần Levi’s bạc màu. Ngoài chiếc còi đeo trên cổ, anh đội nón lưỡi trai sập xuống mắt. Khoanh tay trước lưng, Zach đứng lừng lững, che gần hết khung cửa sau lưng. Khi Zach buông thõng hai tay và dù Adele không thấy mắt anh nhưng cô đoán Zach đang nhìn mình. Cô cảm giác ánh mắt ấy chạy từ đầu đến chân mình, thỉnh thoảng có dừng ở vài nơi.

Tiffany gọi lớn:

- Ba ơi!

Zach gỡ mũ, thông thả đến bên con gái. Vừa thông thả đến gần, Zach mân mê lưỡi trai cầm trong tay. Anh không nhìn về phía cô nên Adele nghĩ chắc lúc này cô chỉ khéo tưởng tượng. Thực ra, chưa chắc anh đã thấy cô đứng đó.

Đến bên cô con gái cung, Zach ném mũ xuống bàn:

- Sắp về chưa con?

- Sắp rồi ạ.

Một trong hai nữ giáo viên nhìn lên:

- Chào huấn luyện viên. Khỏe không anh?

- Chào chị Mary Jo. Tôi bình thường. Hôm nay chị đẹp quá. Chị mới cắt tóc à?

Zach cười tủm tỉm khen đồng nghiệp xấp xỉ bằng tuổi mẹ anh. Cô giáo cười tươi:

- Cũng mới cắt chút đỉnh.

Adele chán nản quay sang Kendra:

- Phải ăn mừng thôi. Trên đường đến bệnh viện, con nhắc đi ghé McDonald's nhé.

Kendra cau trán lo âu:

- Con còn chưa biết mình đổ hay trượt mà.

- Chuyện ấy không quan trọng. Cái chính là con giỏi và cố gắng hết mình.

Người xem trên khán đài thưa dần. Nhiều người lớn tiếng thân mật chào huấn luyện viên Z. Hầu hết toàn phụ nữ.

- Con ra chỗ các bạn đây.

Kendra bỏ mặc cô đứng đó đến với bạn cách cô vài bước chân.

- Có phải Adele Harris không nhỉ?

Adele quay lại nhìn cặp mắt xanh sẫm cao ngang tầm mắt cô nếu dưới chân cô không có gót giày bẫy phân.

- Cletus Sawyer đây ư?

- Là tôi đây. Hồi này cậu sao rồi?

- Tốt cả.

Ôm nhanh bạn học cũ, cô lùi lại ngắm Cletus. Hồi còn đi học. Cletus ham đọc sách và cùng tham gia đội kịch với Adele. Hồi đó anh ta gầy gò xương và răng cũng bị vẩu. Nhưng giờ Cletus có da có thịt hơn, răng cũng chỉnh sửa lại. Dù vẫn da trắng, tóc đỏ nhưng Cletus đẹp trai hơn nhiều. Tất nhiên không thể sánh được với anh chàng điển trai đứng ngay sau lưng đang thu hút sự chú ý của hầu hết đàn bà con gái trong phòng tập. Tuy nhiên, Adele phải công nhận trên đời hiếm người đẹp trai hơn Zach Zemaitis.

Cô vừa cười vừa hỏi:

- Gặp anh vui quá. Anh sống như thế nào?

- Thì anh đang thờ đây. Anh dạy toán ở trường SterlingPark này.

“Giáo viên dạy toán ư?” Zach vừa tự hỏi vừa nhìn qua đầu Clestus để quan sát Adele. Tất nhiên, người yêu năm nào của anh sẽ chẳng bị anh chàng túi áo cài kim băng này hấp dẫn.

- Hồi này em làm gì?

Chính Zach cũng đang muốn hỏi câu ấy.

- Em viết tiểu thuyết khoa học viễn tưởng.

- Tuyệt quá. Em có sách xuất bản chưa?

- Rồi ạ. Ngoài mười đầu sách đã xuất bản, cuốn mười một đang ở xưởng in. Hiện em đang viết cuốn mười hai.

Adele hơi nghiêng cổ nhìn qua mái tóc đỏ của chàng giáo viên và bắt gặp Zach đang nhìn mình. Zach không ngạc nhiên khi biết Adele thành nữ tiểu thuyết gia chuyên viết chuyện siêu nhiên và khoa học viễn tưởng. Hồi nọ quen nhau, cô đã say mê các nàng tiên, giáo sĩ của dòng tu cổ xưa và lắm thứ lạ đời khác. Nghe tin cô có sách xuất bản, anh cũng không ngạc nhiên nốt. Adele là một trong số những cô gái thông minh nhất anh từng quen.

- Em dùng bút danh hay lấy tên thật?

Cặp mắt đẹp mê hồn của Adele nhìn sâu vào mắt anh vài giây trước khi cô quay sang chàng giáo viên:

- Em dùng tên thật.

- Kìa anh Zach!

LaDonna Simms, bạn thân của Devon gọi lớn và đi về phía anh. Cô ta cũng thuộc nhóm con nhà giàu hay giao du với vợ Zach.

- Chào em.

Zach nhìn trộm qua chòm đầu phủ mái tóc vàng rơm của LaDonna đang đứng trước mặt mình để chăm chú nhìn Adele. Vừa bước vào phòng tập, anh đã để ý đến cô. Zach không thể rời mắt khỏi cặp mông tròn trịa của Adele. Người yêu năm nào của anh không chỉ thông minh, cô còn có thân hình hấp dẫn hơn người.

LaDonna hỏi:

- Anh có vé mời đến dự đêm gây quỹ ủng hộ tài năng trẻ chưa?

- Có rồi em. Tuy nhiên, lúc này anh ít có thời gian tham gia hoạt động của Hiệp đoàn.

Chẳng cứ lúc này. Hồi vợ còn sống, anh cũng không dính dáng gì đến nhóm phụ nữ nhà giàu, bạn của Devon.

LaDonna ghé sát lại, nắm cánh tay anh:

- Nhóm em thân với Devon ghê lắm. Chúng em luôn coi anh là thành viên không chính thức của hội.

- À phải.

Trong lúc LaDonna nói không ngớt, tai Zach tiếp tục theo dõi cuộc chuyện trò cách anh vài bước chân. Anh đang có việc thú vị hơn giả vờ quan tâm đến nhóm phụ nữ nhà giàu hay làm đom. Mẹ anh thường dạy: nghe lỏm

là không hay nhưng bây giờ Zach mặc kệ.

- Trông em tươi tắn ghê.

Zach nghe thầy giáo dạy toán tán tỉnh. Rõ là Clestus đang bị số mũi. Zach nghe anh này sục sục khá to.

- Cảm ơn anh đã khen. Ngày nào em cũng chạy bộ tám, chín cây số mà.

- Thịnh thoảng anh cũng chơi thể thao. – Zach biết ngay con một sách vừa bìa trắng trơn. – Hay hôm nào anh em mình cùng tập đi!

Adele ngần ngừ làm Zach mừng thầm, tưởng cô từ chối. Ai dè, Adele mỉm cười hát lộn tóc dày ra sau vai:

- Đồng ý.

Khi cô đọc số điện thoại, gã ‘thầy đồ’ nhỏ thó lưu ngay vào điện thoại di động.

Tiffany đứng lên ghé cô bé vừa ngồi và nói lớn:

- Xin mọi người chú ý. Trước hết, ban giám khảo cảm ơn quý vị đã đến cổ vũ cho các bạn tham gia dự thi hôm nay. Đáng tiếc là đội tuyển của trường chỉ khuyết hai chỗ. – Cô bé nhìn xuống mảnh giấy đang cầm trên tay. – Quả là quyết định khó khăn! Xin hãy chào mừng LisaRay Durke và Kendra Morgan đến với đội tuyển.

Lập tức khán giả vỗ tay rần rần, vài người còn la lên hưởng ứng. Vài nữ sinh bật khóc và gục đầu vào vai bạn nức nở. Zach nhìn theo ánh mắt biết cười của Adele vừa rời ‘giáo còm’ và chuyển sang cô cháu gái.

LaDonna buông tay anh:

- Thôi chết. Con em trượt mất rồi. Chắc nó phát rầu mà khóc hết nước mắt mắt. Xin lỗi, em phải đi đây.

Đúng là Roseanna, con gái LaDonna đang khóc như mưa, Zach không hiểu tại sao phụ nữ giàu xúc cảm đến nỗi phân phát nó cho mọi thứ. Còn nữa, họ hay xúc động thái quá giữa đám đông. Trời ạ, không vào được đội khiêu vũ chứ có phải mất cúp giải đấu toàn bang hay toàn trường đâu mà đau khổ vật vã.

- Ba ơi!

Zach miễn cưỡng quay sang con:

- Ta về được chưa?

- Hượm đã. Con phải bảo Kendra và Lisa Ray cái này.

- Nhớ nhanh lên nghe con.

Zach đội mũ, ngồi sau bàn giám khảo trong lúc mọi người lục đục ra về. Cỡ chừng năm phút sau, Tiffany, Kendra và Adele đi về phía anh. Zach vội đứng lên:

- Kendra, chúc mừng cháu. Vào đội rồi, cháu sẽ đến tập với Tiffany thường xuyên hơn chứ.

- Đúng đấy ạ. – Tiffany trả lời thay bạn. Lúc bốn người cùng ra cửa,

cô bé nói thêm. – Kendra sẽ phải học gấp vài bài khó. Một tuần nữa, chúng con đi thi rồi.

Kendra muốn cô bạn yên tâm:

- Tôi sẽ học kịp mà.

Gót giày của Adele gõ mạnh xuống nền nhà lát gỗ cứng. Âm thanh của nó gọi lên trong đầu Zach bao ý tưởng ngọt ngào.

Tiffany mời:

- Chủ nhật này, tôi mời cả đội đến nhà làm tiệc thịt nướng ngoài trời.

Kendra, cậu nhất định phải đến đây. Chắc chắn sẽ vui cực kỳ.

Kendra ngoái đầu nhìn Adele:

- Con đi được không dì?

- Con phải xin phép mẹ đã. Còn dì đồng ý rồi đây.

Zach mở cửa cho con gái và bạn. Khi Adele đi qua, anh buột miệng:

- Em cũng đến cho vui.

Anh không định mời cô, thậm chí anh còn không chắc có nên mời hay không nữa. Không, giờ anh biết chắc đáng lẽ không nên mời.

Adele dừng bước, mấy lọn tóc phủ trên vai cô chỉ cách anh hơn gang tay. Adele nhìn thẳng vào mắt anh:

- Không đâu.

Đáng lý Zach phải thấy nhẹ nhõm. Nhưng không hiểu sao anh không có được cảm giác ấy:

- Em sợ à?

- Sợ gì?

Mùi thơm dịu nhẹ thoảng từ cơ thể đầy đặn của Adele. Zach đáp:

- Sợ hơn chục bé gái vừa chạy quanh nhà, vừa la hét cười đùa và mở nhạc điếc cả tai.

Adele thoáng mỉm cười lắc đầu và bước ra cửa:

- Em bận.

- Bạn tiếp gã tóc đỏ ư?

Anh ra theo. Cánh cửa sập lại sau lưng. Nếu là người khác không biết con người Zach, họ đã tưởng anh ghen. Thật lố bịch! Zach không ghen ngay cả khi theo đuổi Adele vì một mục đích nào đó. Đáng này, anh đâu có theo đuổi cô, Zach lại thêm ghen với anh giáo lùn tịt tóc đỏ ư?!

Adele lục túi lấy chìa khóa:

- Cũng có thể lắm. Đi chơi với Clestus chắc cũng hay. Sau tuần vất vả vừa rồi, em cần vui vẻ một chút.

Zach chỉnh mũ lưỡi trai trên đầu:

- Vui ư? Em đừng mơ.

Adele khựng lại, ngược lên nhìn anh:

- Em hỏi cho biết thôi nhé, tại sao anh nghĩ thế?

- Hẳn khó chịu lắm.

Cô cau mày lắc đầu:

- Em có làm gì đâu mà anh ấy khó chịu. Chỉ nói chuyện chơi thôi mà. Đúng là họ hiểu chữ 'vui vẻ' theo hai cách khác nhau.

Huấn luyện viên lớp dưới gọi lớn:

- Này Z., cuối tuần này có thi đấu rồi. Tiếc là không có mặt trò Don, nhỉ?

Adele nhìn phần khuôn mặt Zach khuất dưới vành mũ lưới trai. Hồi đại học, bạn bè cũng thân mật gọi anh là Z. Nghe tên ấy được xướng lên, bao kỷ niệm xưa lại ùa về. Adele nhớ tiếng anh cười, nhớ bàn tay anh đỡ ngang eo cô.

Đồng nghiệp của Zach hỏi tiếp:

- Trò Don đỡ chưa cậu?

- Sáng nay, tớ mới gọi điện hỏi bác sĩ ở trung tâm chấn thương chính hình Lubbock. Don khá hơn nhiều rồi.

Adele lùi lại:

- Tôi xin phép.

Đoạn cô đi ngang qua Zach về bãi đậu xe. Adele nhớ cặp chữ Z lồng xăm trên cánh tay anh. Lần cuối cô nhìn thấy hình xăm ấy là lúc họ đều không mặc gì. Hai bàn tay và cặp môi cô lướt trên cơ thể rắn chắc của anh, không chừa chỗ nào.

Zach gọi với:

- Hẹn gặp lại, Adele.

Làn gió nhẹ làm vương tóc lên má cô. Adele chỉ im lặng, chân vẫn đi ngày càng xa. Đúng là cô không thể tránh mặt Zach vì Kendra và Tiffany ngày càng quấn quýt nhau hơn. Cô sẽ cố lịch sự, nhưng chỉ đến thế mà thôi. Adele không còn chút tình cảm nào với anh. Adele không yêu Zach cũng không muốn khơi lên đống tro tàn dĩ vãng. Tuy không ghét anh, Adele cũng không muốn làm bạn anh.

Mười phút sau, hai dì cháu đã đến bệnh viện. Họ cùng Sherilyn xem băng ghi hình Kendra thi tuyển. Sau đó, cô lái xe đưa Kendra vào nhà hàng McDonald's. Adele chỉ ăn rau trộn. Riêng Kendra ăn không biết no đủ gà chiên, pho mát, khoai tây rán và uống nước ngọt Coke. Về đến nhà, Kendra chúi đầu làm bài tập trong lúc Adele giặt quần áo.

Hai ba ngày sau đó khá bình ổn. Adele đã quen với thời gian biểu mới. Mỗi sáng ngủ dậy, cô chuẩn bị đưa Kendra đến trường và chạy bộ chín cây số. Sau đó cô vào viện nghe Sherilyn thông báo tin mới nhất về sức khỏe của hai mẹ con. Những lúc như thế, Sherilyn lại nghĩ thêm vài thứ phải mua khiến Adele chạy quanh thị trấn ráng mua cho đủ. Gần trưa, cô về nhà viết tiếp chương đầu cuốn sách nói về thời tương lai của một hành tinh khác. Khi nghỉ giữa giờ, Adele liên lạc với bạn bè ở Boise qua email. Ba năm trước, Adele gặp ba cây viết nữ, đồng thời là bạn cô bây giờ tại một buổi hội thảo

giới thiệu sách. Vì có nhiều điểm chung: hạn chót nộp tác phẩm, bết tắc thường thấy ở các nhà văn và tình duyên dang dở, họ nhanh chóng thành bạn thân. Giờ họ vẫn thân thiết như ngày nào nhưng chỉ mình Adele còn lê bước trên đường tình duyên gập ghềnh. Ngay khi Sherilyn sinh em bé xong, nhà cửa cũng thu xếp ổn thỏa, Adele sẽ về Ohio ngay để gặp gỡ bạn bè.

Chiều muộn ngày thứ Bảy, Adele chỉ muốn nghỉ ngơi. Trong tuần, Cletus Sawyer gọi điện hẹn sẽ đưa cô đi ăn tối lúc bảy giờ. Chủ nhà kể bên trả tiền để Kendra sang trông em bé năm tuổi vài tiếng trong lúc họ đi vắng. Để phòng có tình huống khẩn cấp, Adele đã lưu số điện thoại của cô vào di động của Kendra.

Vài tiếng trước khi Cletus đến, Adele mặc váy dạ hội dài tay màu đỏ và đi đôi giày đế thấp màu đỏ bóng loáng lấy trong tủ Sherilyn. Tuy không quan tâm đến đồ lót đẹp, Adele vẫn nhớ mang theo vài bộ đồ thơm tất. Nếu cuộc đi chơi kết thúc tốt đẹp, nếu chàng Cletus đủ sức làm cô chết mê chết mệt, Adele cũng sẽ về với Kendra lúc mười một giờ.

Vừa dùng món khai vị, Cletus vừa tâm sự anh đã bỏ vợ và có con gái hai tuổi. Anh hỏi thăm cô và có vẻ thực lòng quan tâm. Họ cùng cười vui khi ôn lại hồi còn học chung trường nhưng khi Cletus gọi tính tiền, Adele biết mình không có chút tình cảm nào với anh. Cletus tốt bụng nhưng cô không thể hình dung cảnh hai người sẽ nằm chung giường yêu đương mặn nồng. Adele hơi buồn vì cuộc hẹn này diễn tiến tốt đẹp không ngờ, đến nỗi cô tưởng lời nguyện lúc trước hết tác dụng.

Khoảng mười giờ, Cletus đưa cô về tận cửa. Anh hỏi:

- Bao giờ mình lại gặp nhau?

Thêm bạn bớt thù, nhất là bạn nhả nhận như Cletus. Adele lục túi xách tìm chìa khóa nhà:

- Em không biết. Chị em ốm nên em bận lắm, chẳng biết khi nào rảnh. Nhưng cứ gọi cho em nhé. Biết đâu em thu xếp được thời gian đi uống cà phê với anh.

- Giờ tôi mới hiểu. Em chẳng hơn gì những người khác.

‘Anh ta nói gì thế nhỉ?’

- Em nghĩ tôi không thể với tới em. Em cho rằng giáo viên toán tệ nhạt, tưởng chỉ cần được hẹn đi uống cà phê với em là tôi sướng rơn rồi.

Adele thở dài:

- Trời đất! Anh không hiểu rồi, Cletus. Chị em ốm thập tử nhất sinh đang nằm viện, em phải thay chị trông nom cháu gái. Chỉ là em không có nhiều thời gian đi chơi.

- Phải rồi. Tôi cá nếu túi tôi rung tinh tiền, em sẽ thu xếp thời gian thừa thãi. Nếu cả trường tán tụng tôi, chắc em sẽ bám lấy tôi không rời.

Adele trở mắt nhìn anh ta. Cô không thể giận Cletus vì không phải lỗi anh ta. Chính cô là nguyên nhân: lời nguyện tai ác vẫn còn hiệu lực.

CHƯƠNG 5

Cách Cedar Creek ba trăm cây số về phía tây, Zach cũng tự hỏi phải chăng anh bị yểm bùa. Hậu vệ đội anh do dự, sợ hàng công của đội bạn nên không chuyển bóng lên cho tiền vệ.

Trong phòng thay đồ dành cho đội khách của sân vận động Grande Communivations ở Midland, anh và vài trợ lý tắm mình trong mùi cỏ và mùi mồ hôi. Họ như ngồi trên chảo lửa khi xem đoạn băng ghi hình hiệp đấu vừa rồi. Kết thúc hiệp một, đội Báo Sư Tử thua đội chủ nhà mười bốn điểm.

Mặc áo khoác xanh lá cây đồng phục đội Báo Sư Tử, Zach đứng khoanh tay nhìn Joe Brunner, huấn luyện viên hậu vệ vẽ sơ đồ tổng lực tấn công lên bảng. Vừa điền vài chữ X và O vào sơ đồ, Joe vừa nói:

- Suốt tuần ta đã xem băng của đội Bulldog. Trước trận này, ta biết nếu chơi trên sân nhà, họ sẽ là đấu thủ mạnh nhất của ta từ đầu mùa giải. Tay tiền vệ nổi trội của đội họ chỉ việc ung dung ghi bàn, còn các cậu không dám cản hẳn.

Zach rất mến Joe. Anh đánh giá cao kiến thức, sự tận tụy và sự bén nhạy của huấn luyện viên này. Hồi thập niên chín mươi, Joe từng là hậu vệ góc cho đội tuyển Cedar Creek. Sau đó anh về đội Virginia Tech. Trên đời không ai mê bóng bầu dục bằng Joe Brunner. Tuy nhiên cậu ta có điểm yếu nên không bao giờ được làm huấn luyện viên trưởng: Joe không chịu được áp lực cao. Mỗi khi căng thẳng, Joe như bị ma ám. Cậu ta nhổ bậy, vò đầu bứt tai và lỏng lẻo như mảnh hổ bị thương. Tất nhiên, huấn luyện viên có trách nhiệm nhắc cầu thủ phải tập trung, tìm cách làm chủ trận đấu. Nhưng nếu mười mấy con người chỉ biết bùm miệng cổ nhin cười đứng ngó mình lom lom, khó huấn luyện viên nào làm tròn trách nhiệm ấy.

Zach cùng huấn luyện viên hàng công đứng ngay bên cạnh, đề phòng Joe nổi đóa. Thỉnh thoảng họ đỡ lời anh nếu thấy cần, trong bụng mừng thầm vì trán Joe mới nổi có hai sợi gân. Từ trước đến giờ, hầu như Zach toàn giữ chân tiền vệ và mới chuyển sang đào tạo. Tuy nhiên, lúc còn là cầu thủ, anh từng gặp đủ loại huấn luyện viên, giỏi có, dở có. Anh từng dẫn dắt nhiều đội đến chức vô địch và biết khi nào cần cứng rắn, khi nào cần nói khích cầu thủ. Anh biết cầu thủ sẵn sàng đổ máu trên sân vì người thầy đáng tôn trọng và biết tôn trọng họ. Một huấn luyện viên giỏi phải biết gây dựng sự tôn trọng ấy.

Chờ Joe nói xong, Zach tiến lên trước bảng:

- Đội ta ai cũng biết việc mình làm. Đó là các trò ra sân và làm sao để đội Midland phải hối hận vì dám bén mảng đến sân đấu hôm nay. – Anh chỉ cuối hàng phòng ngự. – Nếu thấy bế tắc, các trò phải báo tôi ngay. Tôi không muốn mấy gã leo khoèo của đối phương dùng mưu mẹo cản đường

các trò. Vòng qua mấy tay đó, chạy thẳng lên phần sân trên nhanh như thể có ai vừa châm lửa đốt sau quần các trò vậy. Nhớ theo sát tiền vệ có bóng, buộc hẳn phải ném ngay khi chưa kịp nóng tay. – Đẩy lưới trai lên cao, anh vẩy tay ra hiệu gọi cả đội đến gần. – Hiệp đầu qua rồi, ta không tính đến nữa. Chuyện đã qua, cho qua luôn. Tập trung vào hiệp tới. - Tuần trước, khi Don nhập viện, tôi nghe nhiều người nản, bảo rằng đội ta không còn hy vọng gì nữa. Tôi không nghĩ vậy. Một cầu thủ không làm nên đội mạnh hay yếu. Chính tâm huyết và lòng can đảm của cả đội mới làm nên chiến thắng. Việc của các trò bây giờ là ra sân, cho họ thấy mình có tâm huyết, có gan xoay chuyển tình thế. Tôi tin các trò làm được. Trận tối nay chưa kết thúc cơ mà. Không thể nói đội ta thua được. Ta chỉ thiếu mười bốn điểm thế nên hãy cho mọi người biết ai là kẻ chiến thắng.

Zach quan sát từng khuôn mặt học trò:

- Nào hãy đồng thanh: tâm huyết, can đảm, chiến thắng!

Cả đội vừa gào vừa gõ mũ bảo hiểm:

- Tâm huyết, can đảm, chiến thắng

- Giờ hãy ra sân, hạ đo ván đối phương đi.

Zach cùng đồng nghiệp theo đội ra sân. Tiếng cọc đầu dây va vào tường hầm lách cách. Đội Báo Sư Tử ủa ra sân trong lúc ban nhạc trường Cedar Creek tấu lên bài ca chiến thắng. Trong hiệp hai, họ phá vỡ hàng phòng thủ của đội Midland và dâng lên ghi bàn. Sau khi san bằng điểm số, đội của họ giành phần thắng ở những giây cuối cùng: họ hơn đội bạn ba điểm quyết định.

Lúc cùng học trò rời sân, Zach ôn lại những sai lầm trong hiệp một. Tối thứ Sáu tới, họ sẽ đấu với đội Amarillo của Lubbock. Đối thủ này có hàng hậu vệ mạnh hơn bất kỳ đội nào từng tỉ thí với Báo Sư Tử. Nếu học trò của anh chơi như hôm nay, đảm bảo họ thua trắng. Nếu vậy cuộc chạy đua giành chức vô địch toàn bang coi như chấm dứt.

Ngoài sân vận động, hơn chục chiếc xe buýt sẵn sàng phục vụ cầu thủ, đội cô vũ, ban nhạc, nhà tài trợ và học sinh trường Cedar Creek. Zach đi xe riêng đến Midland. Anh thích thử sức chiếc Cadillac bằng cách chạy thi với xe buýt.

Tiffany thường đi xem đội của ba thi đấu. Nhưng nếu đi xa, cô bé xin kiếu ở nhà.

Sau hai tiếng rưỡi chạy xe đường trường, Zach về nhà và đi ngủ lúc một giờ đêm. Zach không bao giờ bắt học trò tập ngày Chủ nhật nên anh định tranh thủ ngủ bù. Tuy nhiên, Tiffany có kế hoạch riêng. Cô bé lay vai anh:

- Ba ơi, dậy đi.

Zach cố mở mắt:

- Máy giờ rồi con?

- Chín giờ.
- Ba chỉ giải quyết nếu là trường hợp khẩn cấp.
- Hơn cả khẩn cấp ấy chứ. Ba con mình phải chuẩn bị mở tiệc.
- Tiệc nào?
- Hôm nay con mời các bạn trong đội khiêu vũ đến chơi. Ba quên rồi

à?

Mấy tiếng vừa qua, anh may mắn vì quên rằng hôm nay nhà anh sẽ như chợ vỡ vì có hơn chục cô bé mười ba tuổi sắp thỏa sức la hét, nói cười.

Zach rên rỉ:

- Trời ơi!
- Coi ba kìa
- Con gái anh xiu mặt giống hệt mẹ nó ngày xưa.

- Xin lỗi đây.

- Ba dậy đi. Mình còn phải đi mua thịt thà và đủ thứ trên đời vì con định làm tiệc nướng ngoài trời mà. Ba cho phép rồi, đúng chưa?

- Sao các con không ngồi một chỗ xem tivi cho khỏe?

Tiffany bật cười:

- Ba vui tính thật đấy. Con đã bật lò sưởi dưới hồ bơi, nhắc các bạn nếu muốn thì mang theo đồ tắm riêng. Con thấy mình nên đem mấy cái lò sưởi lớn trong nhà khách ra mép hồ. Còn nữa, mình mang hết thiết bị trong phòng giải trí ra hồ bơi, kê thêm mấy cái bàn để bơi xong tụi con lên ăn luôn. Ba thấy thế có được không?

Zach trở mình nằm sấp, vợ gói che đầu:

- Sao con không dí súng vào đầu ba luôn thế?

Ba giờ chiều. Lúc Adele đậu xe sát vỉa hè, ánh nắng buổi xế chiều chiếu vuông góc kính chắn gió. Cô úp mặt vào lòng bàn tay. Suốt thời gian trong bệnh viện, Adele phải cố điềm tĩnh. Chưa bao giờ sợ đến thế nhưng cô vẫn tự nhủ phải cứng rắn vì Sherilyn. Hai tiếng vừa qua, cô đứng trong phòng bệnh, cầm tay Sherilyn và nhìn chỉ số huyết áp ngày một tăng. Tiếng bíp trên màn hình phản ánh nhịp tim thai còn vang mãi trong đầu cô.

Các bác sĩ khẩn trương đưa Sherilyn vào phòng mổ đón em bé ra trước khi huyết áp của chị tụt xuống mức nguy hiểm. Mới hai mươi bốn tuần tuổi, đứa bé có thể sống bên ngoài tử cung người mẹ nhưng rất có khả năng sẽ bị biến chứng sau này.

- Không sao đâu, không có gì đâu.

Adele nhắc đi nhắc lại như vậy trong một tình huống rõ ràng là ‘có sao’. Chỉ tội cô không biết nói gì hơn. Ngoài việc đứng chống mắt nhìn chị trong cơn nguy kịch và cố kiềm chế nỗi sợ hãi, Adele chẳng biết làm gì khác.

Nước mắt tràn mi, Adele nghẹn ngào. Nỗi sợ hãi, tủi buồn và uất hận bị kiềm chế lúc ở bên chị gái giờ dâng lên vò xé long ngực. Adele ôm mặt khóc. Hai tiếng vừa qua là thời khắc đáng sợ nhất trong đời Adele. Lúc cổ

động viên Sherilyn, Adele căm ghét William Morgan hơn bao giờ. Đáng lẽ hẳn phải có mặt ở đó an ủi vợ và cố cứu lấy con. Nhưng ngược lại, hẳn hành xử như thằng đêu và ‘vui vẻ’ với cô bồ nhí.

Adele cố hít thật sâu và thở ra thật chậm, tiếng nấc thừa dần, cô lau hai gò má ướt đẫm nước mắt. Lục ngăn nhỏ giữa hai ghế trước tìm khăn giấy xong, Adele lấy điện thoại di động trong túi. Sherilyn luôn cẩn thận cất sẵn hộp khăn giấy trong xe. Adele mở điện thoại.

Đã ba giờ rưỡi chiều. Cô đến đón Kendra muộn. Hôm nay cô bé họp mặt cùng các bạn gái trong đội khiêu vũ. Lau mặt mũi xong, thay vì gọi cho Kendra, cô gọi số điện thoại nhà cũ của Sherilyn ở Fort Worth. William vẫn sống ở đó. Sau hồi chuông thứ năm, máy tự động trả lời:

- Bạn đang gọi điện đến nhà bác sĩ William Morgan. – Tiếng William xen lẫn tiếng cười khúc khích của cô trợ lý trẻ - và Stormy Winter. Hiện tại tôi không được khỏe. Xin nhắn lại và cho biết số điện thoại để tiện liên lạc.

Rất đúng với tính cách William tự cao tự đại: thu cả tiếng cười khúc khích của cô ả đáng ghét để khoe bồ trẻ.

Bíp!

- Anh William, Adele gọi đây. Tôi gọi đến về việc...

Cô im bật. Sherilyn không hề muốn con người cặn tầu ráo máng này gọi điện đến làm chị bực mình. Và lại, hẳn không xứng đáng được biết chuyện gia đình chị.

- Tôi gọi đến muốn bảo anh cút xuống địa ngục cho rảnh.

Cô đập máy luôn. Tất nhiên, cư xử như thế không chừng chặc lắm nhưng Sherilyn nói phải. Giờ Adele rất hả dạ.

Liếc kính chiếu hậu, Adele rên lên. Mắt cô đỏ hoe, mi dưới sưng mọng. Cô không muốn mang bộ dạng thảm hại đến gõ cửa nhà Zach. Chết nỗi đây không phải lần đầu. Cô vội bấm số di động của Kendra. Giá con bé ra ngoài đợi cô thì hay quá... Ra tận cổng luôn thì càng tốt... nhưng Kendra không trả lời.

Adele móc sẵn túi ni lông đựng rác trên cần số. Ném mẩu khăn giấy vào đó, Adele nhắc chân khỏi thắng xe. Vừa từ từ lái xe ra giữa đường, Adele vừa tìm kính mát trong túi xách. Trước khi xe cô trườn qua cổng chung của khu phố nhà Zach, cô đã gọi cho Kendra ba lần nhưng vô vọng.

- Bực thật.

Adele thở dài đeo kính che mắt. Để điện thoại sang ghế bên, Adele cho xe bọc qua trụ sở câu lạc bộ xây theo kiến trúc lạ đời trước khi rẽ vào lối đi trải sỏi trước nhà Zach. Lúc ở bệnh viện, cô đã định gọi cho Kendra báo sẽ đến trễ. Tuy nhiên, Adele không muốn cháu mình phải lo trong tình huống vượt ngoài khả năng giải quyết của nó. Đến lúc này cô mới nghĩ đến khả năng bố mẹ bạn Kendra cho con bé quá giang về nhà.

Hai chiếc Mercedes và một xe Ford đậu dưới mái hiên. Adele dừng

xe của Sherilyn sát chiếc Ford. Sau khi bấm số Kendra lần nữa, cô mặc vội áo khoác có mũ màu xanh dương tiếp màu với quần thể thao. Không ai nghe máy. Adele miễn cưỡng ra khỏi xe, đến cửa trước. Adele kéo dây khóa chiếc áo khoác có in hình ngôi sao đỏ và hai cánh chim màu đen trước ngực. Quần áo của Adele tuy đẹp nhưng không phải hàng cực xịn. Chẳng có gì khiến người tình phụ bạc phải tiếc nuối. Vả lại, với cặp mắt sung vù thế này, quần áo đẹp cũng chẳng vớt vát được gì.

Bước lên bậc tam cấp, cô chỉnh kính cho ngay trước khi gõ cửa. Adele bụng bảo dạ: “Mình xấu hay đẹp cũng chẳng ai quan tâm. Việc gì phải lo cho một.: Zach Zemaitis hay người đời nghĩ gì về cô, Adele cũng mặc kệ. Zach là kẻ phụ tình quá quắt. Người đời cũng chẳng hơn gì. Cô ngạc nhiên trước thái độ chua chát ấy. Mấy tuần vừa qua, Adele đánh mất tinh thần lạc quan lúc nào không hay.

Cửa bật mở. Zach xuất hiện trước mặt cô. Adele đâm ghét dáng người cao ráo và khuôn mặt đẹp trai kia. Tuy nhiên, phụ nữ thích anh không phải bởi khuôn mặt đẹp mà bởi thái độ tự tin. Ở Zach, tài năng vượt trội hấp dẫn phụ nữ nhiều hơn cả, hoặc chí ít điều ấy đúng với trường hợp của Adele.

Cô nhìn anh qua cặp kính đen ngòm:

- Xin lỗi em đến muộn. Có chuyện phải lo lúc em trong bệnh viện nên... - Anh ta có quan tâm đâu mà nói? – Đáng lẽ em nên gọi điện báo sẽ đến trễ. Xin lỗi nhé.

Zach đi dép lê, mặc quần Levi's và áo thu dài tay có hình chai bia Moose Drool trước ngực và một bên cánh tay. Nếu là người 'yếu bóng vía', Adele đã đưa tay lên kiểm tra hơi thở.

- Kendra đang bơi cơ mà.

Zach kéo dài giọng:

- Nhưng trời lạnh thế này cơ mà?

Ở một số bang, thời tiết tháng Mười được coi là dễ chịu.

- Không sao đâu. Mùa đông bề bơi có mái che.

Adele quên khuấy mất chi tiết ấy.

- Cảm phiền anh nhắc Kendra rằng em vừa đến.

Ánh mắt Zach từ ngôi sao đỏ trên ngực áo cô từ từ đi lên:

- Em vào đi.

Cô chỉ chiếc Toyota đậu bên ngoài:

- Em đợi ngoài xe được rồi. Chỉ cần anh nhắc hộ Kendra...

Anh ngắt lời cô:

- Trong nhà anh có gì làm em sợ đến nỗi không dám vào?

Adele quay lại, nhìn thẳng vào mắt anh:

- Chẳng có gì.

Zach đi giật lùi một bước vào nhà. Vì đeo kính đen. Adele gần như không nhìn thấy anh. Giọng anh vang từ hành lang tối:

- Vậy thì vào đi chứ, Adele.
- Lúc nào anh cũng trịch thượng như thế ư?

Zach nhún vai:

- Lúc nào em cũng khó tính vậy à?
- Rồi, em vào đây.

Khoanh tay trước ngực, cô bước vào nhà Zach. Sau khi anh đóng cửa cẩn thận, cô theo anh vào phòng khách. Zach ngoái đầu hỏi:

- Gã tóc đỏ đã rủ em đi chơi chưa?
- Ý anh hỏi Cletus ư? Rồi.

Khác lần cuối cùng Adele đến đây, đồ đạc và thảm sắp xếp ngay ngắn. Vì không thể rời mắt khỏi cặp vai rộng và đuôi tóc vàng óng của Zach, Adele chưa quay sang nhìn thẳng bức chân dung Devon treo trên tường. Chắc chắn giờ này, cô ta đang trần trọc dưới mộ sâu. Dù Devon cố hết sức chia rẽ Zach và Adele, hôm nay cô vẫn sát cánh bên Zach, chồng Devon ngay giữa nhà cô ta. Nếu còn cay cú như hồi trẻ, có lẽ Adele đã khoái trá tận hưởng thứ ông trời oái oăm ban cho mình.

- Chà, tay này nhanh nhẹn gớm nhỉ?
- Tụi em đi chơi vui lắm.

Tất nhiên là trước khi thái độ Cletus quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

- Anh e là chuyện em với hắn sẽ không đi đến đâu.

Phải, Adele biết rồi. Cô bị yếm bùa mà. Cô theo anh vào bếp:

- Sao anh nói thế?

Anh mở tủ lạnh lấy đĩa cà chua xắt lát, xà lách và dưa muối. Có tiếng con gái cười đùa la hét từ ngoài vọng vào. Zach nhăn mặt:

- Tại anh nhớ hồi đó em hay vội vàng.
- Em khác ngày xưa nhiều lắm.

Zach mỉm cười, đưa đĩa rau trộn cho cô:

- Anh còn nhớ nhiều thứ về em nữa cơ.

Hai tay đỡ đĩa rau, Adele không thể ngăn anh đẩy kính mát lên đỉnh đầu cô:

- Anh nhớ mắt em màu xanh lục bảo, nhớ cả lúc màu mắt em sẫm hơn bình thường.

Zach là người đầu tiên bảo mắt Adele sẫm lại mỗi lúc cô khao khát. Lần đầu tiên anh nói thế là lúc họ đang trong xe của Zach. Anh hôn cô nồng nàn, hai tay lần trong áo Adele khiến cô ngây ngất.

Tiếng Zach chỉ lớn hơn lời thì thầm một chút:

- Nói anh nghe xem. Sao đôi mắt đẹp như nước hồ trong của em lại buồn đến thế?

Đĩa rau là thứ duy nhất ngăn cách họ. Adele quên phất ý định hỏi anh đưa nó cho cô làm gì. Trong vài giây ngắn ngủi, cô quên con người vô tâm

của Zach trước kia. Trước mắt, cô là người đàn bà chưa từng có một cuộc hẹn cho ra hồn từ lâu lắm và Zach là anh chàng hấp dẫn đến khó có thể cưỡng nổi. Chàng trai nóng bỏng, cực kỳ quyến rũ có giọng người miền Nam dịu dàng làm lay động trái tim cô. Adele cần được an ủi.

Adele thở dài. Nếu được trút bầu tâm sự với con người mạnh mẽ này, Adele sẽ nhẹ nhõm biết bao.

- Sống trên đời không dễ dàng, phải không em?

Adele trầm nghĩ: “Zach đã hiểu đời hơn trước rất nhiều”.

- Em rối trí quá.

- Có chuyện gì nào?

Rất nhiều chuyện:

- Chị em phải nằm viện và cô hết sức cứu đứa con trong bụng. Đáng lẽ giờ này người an ủi Sherilyn phải là chồng chị ấy, không phải em.

Zach mơ màng nhìn xuống môi cô:

- Anh rở em đâu?

Bối rối vì anh không chịu rời môi mình, Adele buột miệng:

- Còn mãi ôm ấp Stormy Winter.

Zach cau mày không hiểu nhưng nhất định không chịu nhìn lên:

- Ai cơ?

- Bò anh ta

- Ra vậy. – Anh đón ánh mắt cô. – Gái nhảy phải không?

Adele mỉm cười:

- Trợ lý của hắn.

Cửa bật mở. Zach nhìn qua vai Adele, rên khe khẽ:

- Chết tiệt.

- Em nghĩ chắc anh cần phụ một tay.

Giọng phụ nữ vang lên, theo sau là tiếng giày cao gót nện trên nền nhà lát đá.

Zach quay lại với Adele. Anh kéo cặp kính mát xuống che mắt cô.

- Cảm ơn Genevieve. Anh có người giúp rồi. Ngại phiền em quá.

Adele nhắm chặt mắt sau tròng kính râm: “Lạy trời, con không muốn gặp Genevieve Brooks”.

- Phiền gì đâu.

Genevieve Brooks vừa trả lời vừa đi thẳng vào bếp. Adele hỏi:

- Em mang đĩa này đi đâu đây?

- Chờ anh chút. Anh định nhờ em mang ra ngoài.

Zach đến bên tủ lạnh, cúi húi lấy khay lớn bày thịt bò băm và xúc xích. Adele nhìn chiếc quần Levi's của anh từ phía sau. Chiếc ví làm một bên túi căng phồng. Vừa đóng cửa tủ, anh vừa ngoái đầu bảo Genevieve:

- Genevieve, em lấy hộ bánh trên quầy bếp nhé.

Gót giày của Genevieve nện mạnh trên nền gạch lát nền nhà. Cô ta

vẫn cao gầy như ngày nào. Hôm nay, Genevieve mặc áo trắng, quần màu be và áo khoát len. Chắc toàn hàng hiệu. Quanh chiếc cổ gầy nhẵn cô ta quấn mấy vòng ngọc trai. Chiếc nhẫn có hạt xoàn to bằng hòn bi chằm chệ ngay ngón nhẫn. Genevieve bảo:

- Bọn trẻ đói lắm rồi.

Mang theo túi bánh mì tròn, cô ta quay sang Adele:

- Chào chị. Mình là Genevieve Brooks-Marshall. Lauren Marshall, bạn Tiffany, là con riêng của chồng mình.

Genevieve trang điểm khéo đến nỗi nếu nhìn qua không ai biết cô ta xài mỹ phẩm. Cô ta cắt mái tóc đen theo kiểu ngắn quá tai.

Adele đoán Lauren cùng đội với Tiffany.

- Kendra Morgan là cháu gái mình.

- Cháu mới vào đội phải không?

Adele gật đầu. Đúng lúc đó, Zach đi ra cửa. Cô theo anh vào phòng ăn:

- Chắc chắn em làm ảnh hưởng đến dự tính tổ chức tiệc của anh. Vậy anh chỉ chỗ cho em để cái đĩa này, em sẽ tìm Kendra. Di cháu em sẽ về ngay để anh còn tiếp khách.

Zach mở một bên cửa cho Adele bước ra thêm. Lúc đuổi kịp họ, Genevieve quay sang cô hỏi:

- Chị tên gì vậy?

- Adele Harris.

Cô chờ dấu hiệu nhận biết của người từng đi học với mình suốt mười hai năm nhưng không có. Adele không quá ngạc nhiên.

Chờ Zach đóng cửa, hai người theo anh xuống vào bậc lát đá đến khoảng sân rộng. Giữa tiết tháng Mười trời trong mây sáng, Adele tưởng như cô vừa bước vào trang tạp chí Nhà Đẹp. Cuối mảnh sân này là khu vườn được xén tỉa gọn gàng. Nhiều bụi cây tỉa theo mẫu con giống đẹp mắt và một bãi cỏ rộng ngăn cách nhà chính với hai khu nhỏ hơn.

Bên trái Adele, bạn cùng đội với Kendra tung tăng vui đùa trong hồ bơi cỡ lớn có tường kính mờ bao quanh. Hóa ra nhiều phụ huynh còn đón con trẻ hơn cô.

Cô theo Zach đến chỗ lò nướng thịt ngoài trời rất to đặt trên khoảng trống có lát đá. Gần đó có dãy bàn trải khăn màu vàng. Năm chiếc lò sưởi đời mới xếp xen kẽ giữa các bàn. Hơi nóng từ mỗi chiếc lan tỏa khoảng không bán kính mười mét. Adele đặt đĩa cạnh mấy túi bim bim, mì trộn trên chiếc bàn dài. Một người đội mũ đầu bếp đứng cạnh lò nướng thịt. Anh ta nói câu gì đó khiến người phụ nữ đứng cạnh cười như nắc nẻ. Thấy Zach mang đĩa thịt đến gần, anh ta mở nắp lò bằng thép, dùng bàn chải sắt cạo sạch phía trong.

Thấy lạc lõng, Adele chỉ muốn về cho nhanh. Cô rảo bước về phía

hồ. Càng đến gần, cô càng hiểu rõ hoặc cô nhầm giờ đón trước, hoặc tất cả cha mẹ đều đón con trẻ. Adele vừa mở cánh cửa kính, mùi chlorine xộc tới. Tiếng nô giỡn, cười đùa của đám trẻ khiến cô có cảm giác vừa bị ném gạch vào đầu. Thấy Kendra mon men bên thành hồ, Adele ngồi xuống hỏi lớn, cố át tiếng ồn xung quanh:

- Dì đón con muộn phải không?

Cô đẩy kính lên đầu. Kendra vuốt nước trên mặt:

- Mấy giờ rồi ạ?

- Khoảng bốn giờ mười lăm.

- Sáu giờ con mới về cơ mà.

- Dì tưởng con bảo ba giờ?

Kendra lắc đầu:

- Đầu có. Sáu giờ. Tụi con tập nhảy mới đến ba giờ. Chắc dì lộn đây.

- Ủ nhỉ. – Vậy mà Zach làm thính, chẳng nhắc nhở gì. Vậy hai tiếng nữa dì quay lại.

Kendra cười:

- Vâng ạ. Mẹ con khỏe chưa dì?

Thấy cháu đang vui, Adele không nỡ làm Kendra buồn:

- Mẹ khỏe, em bé cũng thế. Chơi vui nhé. lát nữa dì ghé đón.

Kendra ngụp xuống nước, nhanh nhẹn bơi về phía bạn ở góc hồ bên kia.

Cửa mở. Zach mang ly rượu vang đỏ bước vào:

- Hết giờ bơi rồi các con.

Anh nói lớn và rõ ràng. Tiếng ồn tắt hẳn. Zach ra lệnh như nói với cầu thủ trên sân:

- Mặc quần áo chỉnh tề, lau tóc cho khô đi. Mười lăm phút nữa là phải xong. Làm đi.

Đến bên cô, Zach cầm tay Adele đặt ly rượu vào. Adele hết nhìn ly lại nhìn anh:

- Cái gì đây?

- Rượu vang. Anh chắc em uống được mà.

- Em có nói không uống được cũng vô ích. Anh đã mang ra tận đây rồi.

Zach nhún vai.

- Phải phải. Mà này, em có nghiện rượu không?

- Không.

- Dị ứng với rượu không?

- Không.

Bọn trẻ lần lượt lên bờ và chạy đến góc hồ. Tiffany đang phát khăn tắm ở đó.

- Hay em quen uống rượu đế?

- Không.
- Chắc em tu tại gia nên kiêng rượu?
- Không.
- Lúc xin em có cởi hết quần áo không?
- Không
- Chắc không?
- Chắc.
- Thế thì chán thật.

Adele bật cười.

- Thôi mình đi kéo chút nữa phải nghe các quý cô gào lên chói tai. Tụi nó bảo thế mới là ‘nói chuyện’!

Zach đỡ ngang eo đưa cô ra khỏi cửa.

Qua lớp vải áo, bàn tay anh áp chặt sống lưng cô vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ. Hơi ấm lan tỏa khiến Adele nhớ ngày xưa Zach thường vòng tay ôm ngang người cô kéo sát vào ngực mình. Nhấp một ngụm rượu vang thượng hạng, Adele thầm cảm ơn trời khi thấy Zach buông lưng cô để mở cửa. Ra đến ngoài lối đi, Adele mới trở lại bình thường. Chắc hơi nước trong hồ làm cô chóng mặt.

- Lỡ có bé nào sổ mũi, mẹ nó sẽ không tha cho anh.

Zach phân trần lúc họ ra sân.

Adele tự hỏi phải chăng Genevieve và cô gái đứng bên lò nướng cũng nhằm giờ rước con.

- Em cứ tưởng trễ giờ rước Kendra. Sao anh không nhắc rằng em đến sớm?

- Mẹ anh bảo chớ nên ‘sửa gáy’ các quý cô.

Adele nhướn mày:

- Anh lại đùa phải không?

- Anh biết nếu biết mình đến sớm, em sẽ nhảy ngay vào xe và bỏ đi mất tiêu.

Zach không sai.

- Còn nữa, bắt mình anh chịu đựng cả buổi chiều thế này thật không công bằng.

- Có con thì phải chịu thôi.

Họ len lỏi giữa những lò sưởi trên bãi cỏ. Zach gật đầu:

- Biết vậy. Nhưng rửa cả chồng tô đĩa bản chẳng thích thú gì.

- Anh tự rửa chén ư? Khó tin quá.

- Nếu không đi công tác.

Họ dừng lại bên lò nướng. Zach giới thiệu cô với Cindy Anne Baker. Còn anh chàng đội mũ đầu bếp là Joe Brunner, huấn luyện viên dàn hậu vệ của đội Báo Sư Tử Cendar Creek. Zach cầm khay thịt và xúc xích để mở nắp bếp lò.

- Anh thấy em và Genevieve làm quen với nhau rồi.
Genevieve khó lòng nhận ra Adele với cái nhìn thoáng qua.

- Ừm. – Cô đáp lại trước khi cô quay sang phía Zach hỏi:

- Anh muốn em giúp việc gì đây?

- Không cần đâu. Em cứ ngồi chơi đi.

Vừa đáp Zach vừa xúc thịt xếp lên lò. Genevieve cầm ly rượu vang nhắm một ngụm:

- Em thích phụ mọi người hơn.

Cô ta tiến đến ghé sát Zach nói rất nhỏ, không ai nghe thấy gì.

Cindy Anne hỏi Adele:

- Cháu nào là con chị?

- Kendra gọi mình bằng dì ruột. Cháu mới vào đội thôi.

Vóc người chắc nịch như thể kiếp trước là vận động viên chuyên nghiệp. Cindy thấp đậm, rắn rỏi và hoạt bát. Mái tóc vàng nhạt của chị cắt ngắn gọn gàng.

- Chị có con chưa?

Bắt gặp ánh mắt Zach nhìn mình qua làn khói mỏng, Adele quay mặt đi:

- Chưa.

- Vậy chị có gia đình chưa?

Adele nói dối:

- Suýt có. Cách đây lâu rồi.

Nếu Dwayne không ‘ám đầu’ như bị ma ám, chắc giờ họ đã cưới nhau.

- Thế người yêu thì sao?

Adele lắc đầu:

- Chị gái mình đang mang bầu và phải nằm viện vì chứng tiền sản giật. Mình đến giúp chị trông nom Kendra thế nên giờ mình chỉ lo cho người thân cũng hết thời gian rồi.

Joe ngược lên nhìn Adele:

- Hình như chị là học sinh cũ của trường Cedar Creek thì phải?

- Vâng.

- Tôi nhớ ta học chung lớp mỹ thuật. Tôi ra trường sau chị một năm.

Giờ Genevieve mới đề ý:

- Hóa ra trước chị học ở Cedar Creek à?

- Phải.

Genevieve nhìn kỹ Adele:

- Tôi nhớ ra rồi. – Quay sang Zach, cô ta hỏi. – Anh có giấy mời đến đêm hội từ thiện vì tài năng trẻ chưa?

- Rồi.

- Anh nhớ đến nhé. Tất nhiên em hiểu thiếu Devon sẽ buồn lắm. Cả

nhóm đều nhớ thương Devon.

Zach bày xúc xích cạnh dãy viên thịt bò băm rồi đặt khay xuống. Genevieve thao thao:

- Tụi mình thân với Devon từ hồi tiểu học. Cứ như chị em ruột vậy. Devon tháo vát lắm. Từ hồi vắng chị ấy, nhóm mình không vui như trước.

Zach lẩm bẩm:

- Anh cũng nghe nói vậy.

Genevieve lắc đầu. Đuôi tóc ngắn vuốt keo của cô ta cọ vào cằm:

- Em biết anh thương nhớ Devon. Tụi em cũng vậy. Không có chị ấy, cuộc sống hai cha con anh chắc đảo lộn cả.

Zach mãi xếp đồ ăn trên khay. Anh đáp:

- Em nói phải. May mà bố con anh vẫn sắp xếp ổn thỏa.

Nhìn ly rượu trong tay, thốt nhiên Adele thấy tội nghiệp Zach. Chắc anh ấy phải yêu vợ lắm lắm. Hơn chục năm qua, cô cứ nghĩ anh và cô đều khốn khổ như nhau, rằng Zach lấy Devon chỉ vì trách nhiệm, rằng họ không hề yêu nhau chút nào. Nhưng hóa ra không phải vậy. Đúng là tin như thế, Adele sẽ nhẹ nhõm hơn. Nhưng cô chỉ tự huyễn hoặc vì thực tế không bao giờ có chuyện ấy.

Bức hình to bằng người thật ngoài phòng khách hiện rõ trong tâm trí Adele. Người đàn bà đã chết trong ảnh làm cô sồn tóc gáy. Nhất định Zach rất yêu vợ. Chắc chắn đến giờ anh vẫn ngày đêm thương nhớ cô ấy!

CHƯƠNG 6

Zach từng muốn tự giải phóng khỏi cuộc hôn nhân. Một giờ trước khi xe Devon đâm vào sườn xe chở rác, anh đưa đơn li dị cho vợ ký. Mười năm chung sống bào mòn tình yêu. Họ chỉ sống cho tròn đạo nghĩa vì đôi khi cách im lặng chấp nhận sống chung trở nên bức bối. Ít nhất là Zach thấy vậy.

Vợ chồng họ khác nhau ở chỗ Devon muốn sống như thế đến cuối đời. Nàng yêu vai trò làm vợ tiền vệ đội tuyển quốc gia, dù đã giải nghệ, hơn yêu chính con người anh. Devon thích sống với hào quang của Zach. Đặc biệt ở một thị trấn nhỏ của Texas, cô càng nổi bật hơn. Đã lâu, cuộc hôn nhân giả dối không làm Zach phiền lòng. Nói thực, anh còn có lợi nữa. Anh ở Denver, Devon ở Texas. Mỗi người có một cuộc sống riêng. Vợ không quan tâm anh làm gì, miễn là chuyện xấu của anh không bị báo chí bêu riếu làm cô bẽ mặt với đám bạn nhà giàu. Anh cũng không quan tâm vợ làm gì, chừng nào việc cô làm không ảnh hưởng đến Tiffany.

Trước khi đưa đơn li dị, Zach không còn yêu vợ nữa. Thậm chí sự cảm mến cũng không còn. Zach muốn họ chia tay nhau trước khi cảm giác khó chịu về nhau leo thang. Vì chỉ có mình Tiffany, Zach muốn chia tay êm thấm, không muốn hai vợ chồng cãi nhau trước tòa. Nhưng phải báng nhau trong phòng xử chính là điều Devon hứa chắc sáng ngày cầm đơn li dị từ tay anh:

-Anh không thể đối xử với tôi như thế được. Tôi sẽ không để anh yên.

Nói xong, vợ anh sập mạnh cửa, phóng xe đi họp nhóm. Anh không ngạc nhiên trước phản ứng của Devon. Lúc nhắc máy gọi cho luật sư riêng, Zach biết đời anh sẽ lao đao từ đây.

Đóng nắp lò nướng, Zach ngẩng đầu lên. Qua làn khói vẫn vương bay, anh thấy Adele đang trầm ngâm xoay xoay ly rượu. Dù chưa hiểu nhiều về cô, Zach vẫn tin chắc một điều: Adele không phải loại người không thèm để ý người yêu mình làm gì trước khi chuyện xấu của anh bày trên mặt báo.

Bắt gặp ánh mắt cô, Zach biến thành cậu sinh viên Đại học Texas năm nào ngồi trong góc phòng lén ngắm Adele, như thể còn nhiều điều anh muốn tìm hiểu về cô. Không hiểu tại sao Adele cứ hút sự chú ý của anh về hướng đó. Nhất định, ngoài nổi khao khát thể xác, cô còn hấp dẫn anh bởi nhiều thứ khác. Hồi ấy Zach hay tần mẩn tự hỏi Adele làm sao mà tóc đẹp như vậy. Tối nay, vẫn vợ nghĩ cách làm cho đôi mắt cô sẫm màu hơn bình thường. Zach cố nén cười khi nhớ hôm anh hôn nàng tiên Adele xăm bên sườn phải, ngay phía trên cặp quần lót.

Như biết Zach nghĩ gì, Adele đỏ mặt lù ra ngồi ở bàn xa hơn.

- Anh Zach biết không, thống đốc bang cũng có mặt trong đêm hội từ

thiện đấy.

Tiếng Genevieve cắt ngang dòng suy tưởng của Zach. May quá, anh đang cần người can thiệp trước khi xấu hổ vì trí tưởng tượng quá phong phú.

- Thật sao? Chà.

Zach từng gặp mặt nhiều thống đốc và vài lần được gặp tổng thống. Anh từng được mời đến tổng hành dinh của tạp chí Playboy dự tiệc cùng nhiều nhân vật nổi tiếng. Ngoài số ít người đáng mến, còn lại chỉ toàn ‘thùng rỗng kêu to’. Nếu Genevieve biết tính anh, cô ta sẽ hiểu anh không ấn tượng gì mấy. Còn nữa, Zach đặc biệt không thích giao du với đám phụ nữ thượng lưu ham tiền cưới chồng già sau đó giám giúi tặng tịu với người khác.

Hôm nay, Genevieve tự động làm khách không mời. Zach không tin lời đề nghị ‘giúp một tay’ của Genevieve. Cô ta muốn thứ khác cơ. Từ hồi theo nghiệp thể thao đến giờ, Zach không còn lạ gì loại người như Genevieve. Nhiều cô tự nguyện hiến thân, nhưng dù đôi lúc nhận thứ họ muốn cho, Zach không bao giờ dính đến đàn bà có chồng hoặc quan hệ với người anh không thích. Ngay cả bây giờ, anh cũng chưa tuyệt vọng đến nỗi thay đổi chính kiến.

- Để tôi ra xem bọn trẻ xong chưa.

Cindy Anne tình nguyện. Chị nhanh nhẹn ra phía hồ.

- Cảm ơn nhé.

Zach nhìn theo chị. Cindy Anne Baker là phụ huynh nhiệt tình, là cựu vận động viên thể dục dụng cụ và là người giám sát Joe Brunner thật chặt chẽ. Biết xe Joe để trước cửa và thoáng thấy Genevieve, chị nhanh chóng tình nguyện “tôi cũng giúp một tay”. Suốt mùa giải, Joe nhận ra rằng nếu có Cindy kề bên cạnh, không cô gái nào dám lại gần anh. Dù Cindy không thuộc tuýp người Zach thích, anh vẫn thầm thán phục vẻ dễ thương, thân hình khỏe mạnh và niềm đam mê thể thao của chị.

Zach vừa lật mấy miếng xúc xích, lò nướng kêu xèo xèo tỏa khói thơm lừng. Lúc phẩy khói xộc lên mắt mũi, Zach liếc trộm thấy Joe đang trò chuyện với Adele. Chiếc dao bay trong tay anh khựng lại, miếng xúc xích rơi xuống thành lò nướng. Chắc anh phán đoán sai về Joe. Cậu ta đang ghé sát Adele nói câu gì đó khiến cô cười khẽ, tiếng cười làm Zach xốn xang. Adele lắc đầu phát nhẹ cánh tay Joe. Zach tự hỏi nếu biết Joe có hai đời vợ và cả hai đều đâm đơn li dị chồng, không biết Adele còn thân mật với cậu ta được hay không, bởi rõ ràng cô rất nhạy cảm.

Zach mời chàng trợ lý đến giúp anh một tay, không phải phí thời giờ tán tỉnh phụ nữ.

Zach cau mày, sắp xếp thịt trên lò cho ngay ngắn. Joe tốt bụng, đối xử tốt với bạn bè, chỉ tội có thói quen lấy nhầm vợ không hợp với mình. Cậu ta cần chọn ai cũng thích thể thao, như Cindy Ann chẳng hạn. Adele không hợp với Joe vì cô ấy có quan tâm đến chuyện bóng tròn hay méo đâu. Ít nhất

thì cách nay mười bốn năm, Adele không màng đến bất kỳ môn thể thao nào.

Adele vừa xinh, thân hình lại hấp dẫn nữa. Chả trách Joe cứ sán đến kiếm chuyện làm quà. Vả lại, ai nói chuyện với Adele thì việc gì đến anh? Zach không quan tâm đến chuyện ấy. Không hề.

Cửa nhà dành cho khách bên kia bãi cỏ bật mở. Mười hai cô bé đói bụng kéo nhau đi về phía anh. Chúng đã lau khô tóc và lạng lẽ hơn, không biết vì mệt hay vì đói. Dù sao Zach cũng thầm cảm ơn trời. Mỗi bé gái lấy một đĩa tự gấp đầy mì, khoai tây chiên, thịt bò viên nướng và xúc xích.

Tiffany đến bên lò:

- Ba nướng cho con thật giòn được không ba?

- Được chứ.

Zach xiên miếng xúc xích cháy cạnh kẹp vào bánh cho con. Khi thấy bọn trẻ ngồi đầy đủ quanh bàn, anh tiếp Joe bánh hamburger cỡ lớn, xúc xích cho Cindy. Genevieve chỉ ăn rau trộn.

- Em dùng gì, Adele? Xúc xích hay thịt bò?

Ngồi cách anh mấy bước chân, Adele ngược lên:

- Cảm ơn anh nhưng em mới ăn trưa muộn nên còn no. – Cô đứng lên chỉ bên hông nhà. – Em ra chỗ đậu xe bằng công này được không?

- Để anh mở khóa đã. Sao em hỏi vậy?

- Em quên điện thoại di động trong xe. Em phải gọi cho chị báo hơn sáu giờ dì cháu em mới đến bệnh viện được.

Zach kẹp xúc xích vừa chiên với bánh rồi đóng nắp lò:

- Dùng điện thoại trong phòng anh cho gần. – Zach nhai bánh ngon lành, tay chỉ cánh cửa kính lớn. – Chỉ cần đi qua phòng có tivi là đến. Cứ đi hết hành lang. Cửa cuối cùng bên trái.

Lúc trông theo Adele, mắt anh chuyển từ chòm đầu xuống mái tóc dày lượn sóng, qua hình hai cánh thiên thần in trên áo đến cặp mông tròn trịa của cô.

Trước khi Adele biến mất sau cánh cửa, Zach còn kịp ngấm eo Adele từ phía sau. Anh từng chạm tay đỡ ngang eo rất nhiều phụ nữ nhưng chẳng thấy cảm giác gì. Zach chỉ cố tỏ ra lịch sự, đúng như mẹ anh dạy bảo từ khi còn bé. Nhưng lúc chiều, lúc chạm eo Adele, anh nghĩ đủ thứ, mỗi lịch sự là Zach không nghĩ đến.

Vừa nhai bánh, anh vừa uống bia Lone Star. Giống như Tiffany, Zach thích mặt ngoài thịt nướng phải giòn. Nhưng anh không giống con gái ở chỗ anh không thích xốt cà. Mang đồ ăn đến bàn Joe, anh chuyện phiếm với trợ lý về giải bóng đá. Joe thích đội Cao bồi, còn Zach thích hàng phòng thủ của New England. Anh tranh luận:

- Đội họ có Owens thì đã sao nào? Đội mạnh đâu vì chỉ một cầu thủ? Hơn nữa gã hay rên rỉ đó chẳng có gì đặc biệt.

Nói chung cầu thủ nào cũng than không đủ giờ tập, nhưng chỉ mình

Owens loan tin ấy cho giới truyền thông. Genevieve mang ly đến ngồi đôi diện Zach. Đưa ly lên môi, cô ta nhìn Zach qua miệng ly, đôi môi hé mở:

- Hết mùa bóng, các anh được nghỉ thoải mái. Lúc ấy huấn luyện viên thường làm gì?

Zach biết cô ta đang mời mọc. Anh từng thấy hàng ngàn lời mời như thế trong mắt hàng ngàn phụ nữ. Nếu trước mặt anh là bất cứ ai ngoài Genevieve Brooks-Marshall, có thể anh còn suy nghĩ lại.

- Mình có chuyện phải làm.

Zach đứng lên đến chỗ thùng rác sau lò nướng. Vứt lon bia rỗng xong, anh thông thả vào nhà. Đi qua mấy chiếc sofa bọc da, ghé bàn và chiếc ti vi bảy mươi hai inch, anh vào phòng tắm. Mọi thứ trong nhà đều sắp đặt đúng như hồi Devon còn sống, ngoại trừ chiếc tivi độ phân giải cao. Zach không phải người thích khoe của bằng nhà cửa to nhất, xe hơi chạy nhanh nhất nhưng anh thích ti vi lớn. Hơn hai triệu pixels, đúng là ti vi càng lớn càng tốt hơn thật.

Đi vệ sinh xong, Zach mở cửa nhà tắm. Lúc tắt đèn anh nghe tiếng cười nho nhỏ từ cuối hành lang vắng tới. Qua phòng tập tạ và tắm hơi, anh dừng trước cửa phòng làm việc. Zach khoanh tay, đứng dựa vai vào khung cửa. Adele ngồi ghé trên mép bàn anh và đang nói chuyện qua điện thoại. Đầu hơi cúi, cô chăm chú nhìn sợi dây điện thoại xoắn quanh ngón tay mình:

- Em không chơi khăm hẳn, để lại lời nhắn bậy trong máy trả lời tự động. Làm thế kỳ lắm. Em định gọi báo William hay chuyện sáng nay ở bệnh viện nhưng đến phút cuối, em quyết định hẳn không đáng được biết. Đúng ra em nên gác máy nhưng rồi em bảo hẳn cút xuống địa ngục cho rảnh. Chị nói đúng, em thấy hả lòng hả dạ ghê.

Miệng Adele thật xinh. Zach ngắm nghĩa đôi môi cô. Cô cười khẩy lác đầu:

- Kệ hẳn. Thảm phán chẳng để ý đâu. So với việc anh chồng bỏ vợ đang mang thai theo bồ chỉ hơn con gái lớn của mình vài tuổi, vài câu nói như thế ăn nhằm gì.

Vừa nhìn lên, cô thấy Zach đang nhìn mình. Adele nói nhanh:

- Sherilyn này, em phải đi rồi. Trên đường về, dì cháu em sẽ ghé qua chỗ chị. Chắc Kendra có nhiều chuyện vui để kể đấy. – Cô rút ngón tay khỏi sợi dây xoắn. – Thôi nhé, lát nữa chị em mình lại gặp.

Cô gác máy. Zach thôi tựa cửa, anh bước hẳn vào phòng:

- Anh tưởng em không tìm thấy phòng.

- Có mà.

Adele hát tóc xòa xuống mặt.

- Tình hình chị em thế nào rồi?

- Đỡ hơn rồi. – Adele thở dài mệt mỏi. – Khi nào Sherilyn sinh em bé, gia đình ổn định, em sẽ về nhà dành một năm để ngủ.

- Nhà em ở đâu?

Cô nhìn anh, buông thõng hai tay.

- Idaho.

Zach nhớ Tiffany nói ở Iowa cơ mà:

- Vậy sao? Em chạy ngay đến đó khi vừa rời đại học phải không?

Adele nhìn khuôn mặt đẹp như tượng của Zach: nét cằm cương nghị, khuôn miệng quyết đoán và cặp mắt nâu âm áp. Cô đang rất mệt mỏi và không muốn nói chuyện quá khứ, đặc biệt là với người từng gây cho cô bao nỗi ê chề. Adele quay sang ngắm kệ sách âm tường:

- Em không chạy đi đâu cả. Em đến ở với bà ngoại ở Boise. Ở đó khá dễ chịu nên em định cư luôn.

Lấy cuốn sách lớn ‘Chân dung các tiền đạo xuất sắc của bóng bầu dục Mỹ’ trên kệ, cô ngoái đầu hỏi:

- Anh có tên trong này không?

- Anh chẳng nhớ trang nào.

Lật trang bìa, Adele vừa chăm chú tìm vừa hỏi:

- Không nhớ thật ư?

- Trang ba hai.

Adele tặc lưỡi, lật nhanh. Giấy trơn bong mát rượi dưới tay cô. Trang sách có hình Zach mặc áo chèn màu xanh dương sọc vàng in số mười hai trước ngực. Chiếc quần trắng bó sát vừa vặn như da người anh. Zach dặt khăn trước cặp quần. Dải khăn trắng trông giống khố của vận động viên vật sumo. Cặp mắt Zach chăm chú sau chiếc nón bảo hiểm, môi anh mím chặt. Hồng trái hạ thấp, tay phải anh vung ra sau. Nhiếp ảnh gia bấm máy đúng lúc anh sắp đập mạnh trái bóng ra trước.

- Anh xếp hạng mười một, - cô đọc lớn – “trên sân, Zemaitis luôn sáng suốt. Anh có khả năng đoán trước mọi đường chuyền. Anh chơi mạnh mẽ, khôn khéo. Sở trường của anh là đập bóng xoáy và những đường chuyền dài nhanh, mạnh”.

Adele lật sang trang có hình Zach quỳ giữa sân, ngoái đầu gọi đồng đội. Dòng chữ dưới tấm hình mang nội dung:

- “Con gái chết mê chết mệt, chỉ mong được bàn tay anh vuốt ve khắp người mình” – Dave Gornlinski. – Adele ngẩng lên chăt vấn. – Dave Gornlinski là ai thế?

- Trung vệ đội bóng Đại học Texas.

Zach chộp lấy cuốn sách định giăng khỏi tay cô.

Adele không chịu buông. Cô đọc tiếp:

- “Zach Zemaitis có bàn tay điệu nghệ nhất trong số cầu thủ tôi từng biết” – Chuck Quincy. – Adele cắn môi để khỏi bật cười. – Chuck là ai vậy?

- Trung vệ đội Dolphins. Đồng nghiệp của anh trong ba mùa bóng đầu tiên. – Lần này anh lấy được cuốn sách. – Đừng đọc nữa, anh gương

lắm.

Anh quăng cuốn sách lên bàn.

- Nhận xét cũng tinh tế quá chứ!

- Cung ơi, hay ho gì đâu. – Zach ngoẹo đầu cười. – Nếu em thích chuyện tinh tế, phải nghe anh kể mới hay.

- Không cần đâu. Cảm ơn.

Adele ngắm tủ kính bày cúp, bằng khen, bóng có chữ ký... Trên tường, ngoài bộ áo chèn của cầu thủ bóng bầu dục treo trong tủ kính, ảnh Zach từ nhỏ đến lớn xếp thành hàng: từ hình Zach bé tí mặc áo chèn to quá khổ đến lúc anh giải nghệ cách nay mấy năm.

- Ấn tượng thật.

Anh nhún vai.

- Devon trang trí phòng này hai năm trước khi cô ấy mất. Anh mặc kệ, không xê dịch thứ gì. Trông bừa bộn thật nhưng anh biết tổng mấy thứ này đi đâu bây giờ?

- Để vậy cũng tốt chứ. Thành đạt thế anh phải tự hào mới phải chứ. Với lại ... từ lúc Devon...- Cô ngáp ngừng nhìn ngực áo Zach, thầm nhủ: ‘cô nói tốt về Devon’. – Với lại chắc chắn anh rất nhớ Devon nên ngắm căn phòng cô ấy tự tay trang trí cũng khuây khỏa ít nhiều. Tuy có bừa bộn một chút cũng không sao.

Câu cuối không phải chê, nhưng cũng không hẳn khen. Zach chắc lưỡi làm Adele chột dạ:

- Anh có nói cô ấy tự trang trí đâu. Vợ anh thuê người làm hộ. Cô ấy không tự làm gì cả. – Anh vén lọn tóc vương trên má Adele. – Mà thôi, nói về Devon như thế đủ rồi. Mình nói chuyện của em đi.

Mắt anh nhìn cô đăm đăm. Đầu ngón tay Zach chạm má khiến Adele rạo rục. Ngực cô nóng rang, hơi thở dồn dập:

- Chuyện em chẳng có gì đáng nói cả.

Adele cười gượng, nghe như tiếng thở bồi hồi:

- Anh không nghĩ vậy.

- Em nói thật mà. – Cô đi qua anh ra cửa, bụng chỉ lo mất tự chủ vì cơn rạo rục sắp lan khắp người. – Em không đặc biệt, không đáng quan tâm.

Adele chỉ cách ngưỡng cửa mấy bước cũng là lúc Zach nắm tay cô ngăn lại:

- Đứng vờ như em không chút hiếu kỳ.

- Về chuyện gì?

- Về cái hôn của hai chúng ta sau một thời gian dài xa cách. Giờ mình chín chắn hơn, nhiều kinh nghiệm hơn. – Adele không chịu quay lại. Bàn tay anh lướt từ cánh tay lên vai cô. – Em muốn biết sau mười bốn năm, cảm giác có còn mê ly như trước?

‘Nếu ‘quá mê ly’ như vậy, sao anh còn bỏ em theo Devon?’. Adele

nhắm mắt cay đắng. Cả hai đều biết câu trả lời, nhưng chuyện Devon có bầu không làm nổi buồn của cô người ngoại. Sau biến cố ấy, Adele thay đổi nhiều. Giờ tuy không tan nát cõi lòng như hồi ấy, cô cũng không định dây dưa với anh.

- Không, em chẳng hiểu kỳ gì hết. Câu ‘tình cũ không rủ cũng tới’ không đúng với em.

Bỏ qua lời cô vừa nói, Zach vén tóc sau vai cô sang một bên:

- Em sẽ lại khiến anh mê mụ như xưa chứ? – Zach hơi cúi, hơi thở nóng hôi của anh mơn man làn da sau gáy cô. – Cung ơi, ngày ấy anh điên dại vì em. – Bàn tay dày dặn, mạnh mẽ của Zach ôm vòng quanh eo Adele và kéo cô áp sát ngực anh. – Với em, anh là người tình chân gói đầu tiên. Anh sẽ còn nhớ mãi.

- Chuyện lâu quá rồi, Zach.

- Nhưng em cũng không quên, phải không cung?

Làn môi anh chạm vào vùng da nóng ấm của cô. Cơn rạo rục lúc trước cô lo sẽ đến giờ lan tỏa từ chân đến đầu. Lâu lắm rồi Adele mới có được cảm giác được ôm ấp, che chở trong vòng tay một người đàn ông. Lâu lắm rồi cảm xúc, ham muốn mãnh liệt mới trào lên trong cô như hôm nay.

- Có khoảng thời gian anh không thường xuyên ôn lại nhưng anh vẫn chưa quên đêm anh lái xe đưa em đến khách sạn La Quinta. Đó chưa hẳn là nơi sang trọng nhất nhưng không đến nỗi tồi tàn. Hồi ấy, anh chưa có nhiều tiền mà.

Adele không lấy thế làm phiền.

- Trong một tối, mình yêu nhau những năm lần, nhớ không?

Bảy lần. Adele nhớ rõ vì sáng hôm sau cô có ôn lại. Khi môi anh chạm vào cằm cổ trắng ngần của cô, Adele thở gấp. Mùi da anh làm cô ngây ngất. Thật dễ dàng quên hết tất cả để lại đắm đuối bên anh. Adele muốn nhắm mắt, chỉ cảm nhận khuôn ngực rộng và hai cánh tay cuộn cuộn đang quấn quanh người cô:

- Em không nhớ.

Biết ngược lại mới là sự thật nhưng nói ra chỉ làm mọi chuyện khó khăn hơn.

Lòng bàn tay Zach vuốt lên ngực áo khoác của Adele. Cô chợt thấy nực nội, nghệt thờ. Bàn tay anh lén đi từ ngực lên vai Adele. Thật từ tốn, anh quay người cô đối diện mình, đoạn nhìn thẳng vào mắt cô. Hai bàn tay ấm sức của anh lùa vào mái tóc dày che phủ hai thái dương và nâng mặt cô hơi ngửa lên:

- Nói dối!

Zach thăm thì, đoạn cúi xuống đặt lên môi cô một cái hôn mời gọi. Adele đứng im như tượng. Zach thì thào:

- Nếu em cùng tham gia sẽ vui hơn nhiều đấy.

Cô không nhúc nhích. Mọi đầu giây thần kinh thét gào đòi ghi chặt anh, đòi ‘tham gia’ cho đến khi anh lả đi mới thôi. Adele muốn để mặc anh đưa cô đến cõi phiêu diêu, muốn mềm người trong tay anh, lợi dụng anh để thỏa mãn cơn đói khát và sự khẩn thiết nhưc nhôi trong từng đường gân thớ thịt mình. Nhưng giờ cô khôn ngoan hơn trước. Hôn Zach xong, cô sẽ ra sao? Có khi cái giá của sự thỏa mãn là rất đắt.

Adele nắm cổ tay anh đẩy ra.

- Em không thể. Em sẽ không theo vết xe đổ ngày nào.

Zach chịu thua. Tuy nhiên, anh nheo mắt nhìn cô bảo:

- Adele à, tình mình dành cho nhau chưa cạn. Sớm muộn gì em cũng sẽ công nhận thế.

Zach khẳng định. Miệng chợt khô đắng, Adele lắc đầu:

- Không Zach. Em không thể cùng anh được nữa. Không bao giờ.

Dứt lời, cô vội ra cửa, nhanh đến nỗi như thể bị ma xó chạy theo vầu véo gót chân.

Adele đứng ngòì không yên trong mấy phút sau đó. Muốn tránh mặt Zach, cô lấy cố nhưc đầu (đau đầu làm sao sánh được với nỗi vật vã trong tâm trí cô lúc này). Thấy vậy, Cindy Ann bảo sẽ cho Kendra quá giang về nhà. Lúc xe ra đến đường lớn, cô gọi điện bảo Sherilyn hai dì cháu sẽ đến muộn.

Vừa về đến nhà, Adele giam mình trong căn hộ của Sherilyn, cố trấn tĩnh, Zach sai bét bởi tình yêu của họ đã chết, không bao giờ hồi sinh.

Qua cửa bếp, Adele cất túi lên mặt quầy lát đá granit. Hôm trước, Adele đang dùng sơn màu be và vàng tươi sơn bếp thì phải đưa Sherilyn đi cấp cứu khiến việc sơn bếp bị bỏ dở.

Lấy chìa khóa dự phòng trong chiếc tô sứ trong tủ đựng đĩa, cô cột vào dây quần thể thao. Cũng như chị em nhiều gia đình khác, thị hiếu của Sherilyn và Adele khác hẳn nhau. Cô thích tường màu trắng và đồ đạc màu dịu.

Vớ dây thun cột tóc bọc vải trên quầy bếp, Adele cột gọn tóc ra sau gáy trên đường trở ra cửa. Cô khóa thật cẩn thận và chạy ra đường. Ban sáng, Adele đã chạy rồi nhưng giờ cô không biết phải làm sao với sức nóng đang thiêu đốt tâm can cô. Vốn đã bị đau đầu từ trước, Adele không muốn ngòì nhà vò đầu bứt tai nhớ chuyện về Zach nữa.

Rời bật thêm, Adele tìm lại nhịp điệu cho đường chạy. Bình thường, nhịp tim và nhịp chân luôn hòa hợp. Nhưng lúc này, dĩ vãng đang quay cuồng lái bước chân cô. Không thể gạt phăng ký ức xưa, đến ngã tư đường Crockett và đường số Ba, Adele không chạy được nữa. CÔ ngòì ghé băng có quảng cáo bánh thịt chiên giòn hiêu Taco tại bến xe buýt đầu đường. Một chiếc xe tải cũ sơn hình con chó săn và khúc xương màu đỏ chạy ngang qua làm lá khô trên vỉa hè bay xào xạc. Ống xả của nó khuấy động bầu không khí

trong lành.

Adele nhớ Zach vùi mặt vào cổ cô thì thầm: “Em sẽ lại khiến anh mê mụ như xưa chứ?” và “Cung ơi, ngày ấy anh điên dại vì em”.

Phải, hồi ấy cả hai đều mê mụ trong vòng tay nhau. Zach mê cuồng Adele không giống những nữ sinh khác sau cái hôn đầu tiên, cô không leo ngay lên giường anh. Riêng Adele, muốn chờ cho đến khi cô biết chắc mình yêu anh và cũng được anh yêu lại, cô trì hoãn ‘chuyện ấy’ cả tháng trời. Với người khác, ba ngày là ngắn, với cô ví bằng thiên thu. Giờ nghĩ lại, Adele hiểu Zach không hề ép cô quan hệ. Tất nhiên, Adele chỉ có thể kết luận như thế nếu không tính đến những cái hôn của anh. Zach nồng nàn và mạnh bạo đến độ làm cô ngộp thở. Và cả những cái đụng chạm của anh. Từ tốn, không vội vã, bàn tay anh vuốt ve cái bụng rắn chắc và hai bầu ngực cô khiến Adele mụ mẫn đến độ cô mỗi lần nhớ đến nó, cô không làm được gì cả. Adele cũng khao khát cái ngày cô được vuốt ve anh thỏa thích.

Trước Zach, Adele từng có bạn trai, trong số đó có người đáng mến khiến cô lầm tưởng đó là tình yêu. Với họ, Adele cũng có vài khoảnh khắc lãng mạn, nồng nàn nhưng cô chưa hề nghĩ họ là tri kỷ.

Mười bốn năm sau ôn lại chuyện cũ, Adele thấy ý tưởng giữ mình cho tri kỷ thật ngây thơ, là giấc mơ lãng mạn được hình thành từ nhỏ do đọc quá nhiều chuyện cổ tích. Nhưng ngày ấy, Zach là hiện thân của mọi điều tốt đẹp trong thế giới cổ tích, là người tình trăm năm của cô. Adele nhớ rõ giây phút đắm mình hoàn toàn vào tình yêu dành cho anh. Từ đó trở về trước, cô luôn điềm tĩnh, chậm rãi. Nhưng ngay khi anh xuất hiện trước cửa phòng cô ở ký túc xá, tay cầm cuốn sách viết về những nàng tiên hoa, trái tim cô chầm dứt nhịp đập từ tốn. Tình yêu ào đến như cơn lốc xoáy.

Sách không đắt tiền nhưng cực kỳ hay. Sáu tháng trước khi gặp Zach, Adele đã xăm vào bụng dưới hình Titinia, nữ hoàng tiên giới khóa thân ngồi trên cánh hoa hồng. Mái tóc bông bành của nàng xõa ngang tám lưng trần.

Lên đại học, Adele không còn tin có thần tiên nhưng cô say mê văn học dân gian Scotland có chuyện kể về Seelie Court. Hồi nhỏ, ông ngoại hay bảo cô mang vợt ra vườn đuổi bắt những nàng tiên tí hon giữa khóm hồng và mao lương vàng.

Zach trao cho cô cuốn sách:

- Nó nhắc anh nhớ hồi đó em có kể anh nghe chuyện ông ngoại.

Thực ra, lúc trước Adele chỉ nhắc đến chuyện ấy một lần rồi quên ngay. Nghe xong, Zach cả cười rồi khen cô dễ thương. Giờ ôm món quà trong tay mà Adele quá bất ngờ. Cô lắp bắp:

- Anh đến tiệm sách à?

Im lặng bao trùm. Zach xị mặt khoanh tay bảo:

- Em ngạc nhiên lắm à? Cầu thủ không nhất thiết phải ngại đọc sách.

- Ý em không phải thế.

Nhưng thực lòng, Adele luôn vợ đũa cả nắm, nghĩ là dân chơi thể thao, Zach chẳng thông minh sáng láng gì. Cô thích sử dụng cái đầu, còn anh thích dùng cơ bắp. Nhưng Zach khá thông minh và nhạy bén.

- Em định cảm ơn anh cất công đến tiệm sách mua quà cho em.

Zach nhìn cô giây lát. Nhìn như anh đang phân vân không biết có nên tin cô hay không. Lát sau, anh nhún vai:

- Anh đoán em thích sách này nhất.

- Đúng vậy. Em rất thích. Nhưng anh không cần mua này nọ tặng em đâu.

Adele thoáng xúc động vì anh mua không phải do ý thích cá nhân. Anh mua vì biết cô thích nó.

Cầm cuốn sách từ tay cô, anh mở trang có hình vẽ nàng tiên ngồi trên vầng trăng khuyết, mái tóc bồng bênh che ngang cơ thể trần truồng:

- Nhìn xem. Nó làm anh nhớ đến em.

Từ trang giấy, cô ngược lên nhìn cặp mắt nâu của Zach. Tim cô thổn thức. Adele có cảm giác bị một cái gì đó rất to lớn va mạnh vào người, khiến cô không thể ngăn cản, chống đỡ. Vòng tay ôm cổ anh, cô chìm trong làn sóng cảm xúc dâng trào:

- Em thích lắm. Cảm ơn anh.

Adele nhắm mắt, hít sâu mùi cơ thể anh. Cô chỉ muốn thú nhận: “Em yêu anh”.

Zach ném cuốn sách lên mặt bàn nhỏ:

- Đừng khách sáo.

Vùi mặt vào tóc cô, Zach vuốt nhẹ lưng Adele. Ghé sát môi mình vào môi anh, Adele trút hết tình yêu đắm say và sự khát thèm vào nụ hôn ấy. Cô dâng hiến trái tim, tâm hồn và làn sóng tình cuộn cuộn dâng trào trong huyết quản mình cho anh.

Zach rên khẽ giữa đôi môi cô. Ôm chặt Adele từ phía sau, Zach áp sát người vào cô. Anh thì thầm:

- Em làm anh cảm lòng không đặng. Anh phải có em ngay bây giờ.

Adele cũng vậy. Lôi áo thun qua đầu, cô vớt vội lên giường và lần tìm ‘báu vật’ của Zach. Nhưng anh đặt tay lên ngực cô ngăn lại. Ánh mắt anh ve vuốt trên người cô, từ chiếc cằm xin xắn, cằm cổ ngọc ngà đến hai bầu ngực nằm gọn trong áo lót nylon trong suốt. Thấy Zach nhìn lâu quá, Adele xòe tay định che nhưng anh nắm cổ tay cô ngăn lại. Zach nhìn người yêu như thể anh chưa từng thấy con gái không mặc quần áo bao giờ dù Adele biết cô không phải là mối tình đầu của anh.

- Anh làm em ngượng quá.

Chỉ đón ánh mắt cô một giây, ánh mắt của Zach xuống chỗ cũ, không rời:

- Sao em ngượng?

- Em không biết anh nghĩ gì.

Anh khản giọng:

- Anh đang nghĩ em đẹp lắm, anh may mắn biết chừng nào. Hồi này, anh hay hình dung em đúng như em đang đứng trước mặt anh đây. Tất nhiên, anh còn tưởng tượng thêm nhiều nữa.

Nụ hôn anh từ từ trượt xuống cổ, ngực xuống mãi cho đến khi miệng anh áp chặt vào ngực cô qua lớp vải nylon. Zach đặt tay lên khóa cài sau lưng Adele: chiếc áo lót rơi xuống sàn nhà. Zach nói nhỏ câu gì không rõ nghĩa và mút mạnh.

Họ chưa bao giờ thân mật đến thế. Lần này, Zach chủ động ngừng lại. Anh không muốn cô trải qua lần đầu trong phòng ký túc xá với bốn bức tường mỏng như giấy hay trong nhà dành cho đội bóng. Hôm sau, anh thuê một phòng ở khách sạn La Quinta và dìu cô đến tận cùng của mê say, khiến cô mê cuồng anh hơn bao giờ. Sẵn có nhiều kinh nghiệm, Zach cầm tay chỉ dẫn cô từng chi tiết, nhắc cô phần nào trên cơ thể anh cần bàn tay cô nhất. Anh cho cô biết cảm giác sau một trận mây mưa mệt mỏi. Adele hiểu đôi khi ân ái vì yêu khác với sự thỏa mãn tình dục tuyệt vời. Zach cho cô cả hai. Thỏa mãn nhục dục đơn thuần khác với ái ân mặn nồng khiến tim đập nhanh, trí não mê mụ và hai cơ thể quấn vào nhau không rời: nó cần tình cảm đến từ hai phía.

Sau này Adele thấm thía một điều: Lửa càng cao, càng mau hết đóm. Ngay cả khi không có Devon, chuyện tình của họ khó lòng trụ nổi đến lễ nhận bằng tốt nghiệp. Mọi thứ quá nhanh, quá đôn dập. Zach luôn làm cô choáng ngợp. Chẳng chóng thì chày, anh cũng sẽ làm cô đau khổ.

Chết nổi, Zach nhanh nhẩu hơn cô tưởng. Chỉ sau hai tháng, tình yêu đích thực, người tình trăm năm đã rời bỏ cô. Cái đêm Zach tuyên bố Devon có bầu hai tháng rưỡi, không lời nào mô tả hết nỗi đau khổ của Adele, như thể anh rạch ngực rút trái tim cô mang đi, khiến đời cô tan nát. Vì từng tế bào đau đớn trong cô vẫn yêu anh đau đớn nên phải mất nhiều năm sau cô mới nguôi ngoai.

Lúc này anh bảo: “Tình mình dành cho nhau chưa cạn. Sớm muộn gì em cũng công nhận thôi”.

Adele đứng lên, quay về căn hộ của Sherilyn. Cô chỉ ở Texas đôi ba tháng. Nhưng nếu có loạn trí tính về quê sinh sống, cô cũng không đời nào dính đến Zach Zematitis.

CHƯƠNG 7

Sáng thứ Hai, Adele lên kế hoạch cho tập mới nhất của loạt truyện khoa học viễn tưởng. Cô đã có cốt truyện chặt chẽ cho ba cuốn đầu, tuy nhiên mạch văn của cuốn ba và bốn vẫn chưa rõ ràng. Nhưng Adele không lo nhiều. Hy vọng khi bắt tay vào viết sách, cô sẽ định hướng tốt hơn.

Ăn trưa xong, cô email cho bạn bè ở Boise. Giam mình trong phòng cặm cụi viết khiến cô thấy cô đơn nên Adele cần sự liên hệ với thế giới bên ngoài. Chưa đầy một tiếng sau, bạn bè cô đã hồi âm đầy đủ. Qua thư điện tử, cô biết Lucy vừa chịu khó viết lách vừa cùng Quinn, chồng mình bận rộn cố sinh con quý tử. Clare cùng Sebastian, anh chồng nhà báo tự do sang Nga du lịch. Maddie vừa ký hợp đồng với hãng phim ở Hollywood nhằm chuyển thể tác phẩm mới nhất của cô thành kịch bản phim. Đồng thời, Maddie bận rộn chuẩn bị cho đám cưới.

Adele thờ dãi nhìn quanh căn phòng ngủ nhỏ mà cô biến thành phòng làm việc tạm thời lúc ở chung với Sherilyn. Bạn bè sống hạnh phúc, nào mong có con, nào đi du lịch, nào ráo riết chuẩn bị cho đám cưới... riêng cô kẹt ở Cedar Creek. Vây chặt Adele là tình huống trăm mối tơ vò nào bị nguyên rủa để toàn đi chơi với mấy anh trái tính, nào bực mình vì người tình cũ cứ làm cô xôn xang trong lúc cô chỉ muốn yên thân, nào vất vả chăm sóc chị gái đau ốm...

Trên bàn nhỏ, cạnh máy tính xách tay của cô có cuốn tập ghi chép những thứ Sherilyn dặn làm. Adele mòn mỏi mong ngày Sherilyn ra viện, đủ sức chăm sóc hai con. Tuy nhiên, sau mỗi lúc như thế, cô lại hối hận. Trên đời có ai muốn bị ốm thập tử nhất sinh, phải nằm viện đâu. Sự thật là Adele ghét phải làm việc nhà bao nhiêu, Sherilyn ghét không được tự tay làm bấy nhiêu. Biết thế, nhưng mỗi lần Sherilyn viết thêm một mục vào danh sách, Adele chỉ muốn chộp cây bút chì bẻ đôi như bẻ cành cây khô. Chính vì thế, cô mới hối hận vì tính ích kỷ của mình.

Đậy máy tính, kết thúc việc viết lách trong ngày, cô ngán ngẩm nhìn đống hộp giấy vương vãi khắp phòng. Đó toàn đồ dùng, quần áo, tã giấy và trăm thứ linh tinh khác của em bé. Việc thứ năm trong danh sách của Sherilyn: Sơn lại và kê dọn phòng em bé.

Mãi đáp ứng yêu cầu của cô cháu lớn tuổi dậy thì, chắc mấy tháng nữa cô vẫn chưa thực hiện xong việc thứ năm. Thêm vào đó, Adele không biết chắc chắn nhu cầu của Kendra gồm những gì vì hình như chúng thay đổi theo ngày, thậm chí mỗi phút mỗi khác.

Chẳng hạn, mới sáng hôm qua Adele bày bánh ngọt Eggo lên bàn điếm tâm. Kendra nhìn đĩa bánh như thể nó sắp phải ăn rác rưởi và nhắc đi nhắc lại rằng nó ghét bánh Eggo, chỉ thích bánh mì nướng giòn tẩm hương

quế. Sáng nay nó lại vùng vằng vì dậy muộn nên không còn bánh Eggo ăn sáng. Adele nhắc:

- Dì tưởng con không thích bánh Eggo.
- Đâu có, con thích mà.

Nhìn cô cháu gái, đầu Adele nhức buốt. Cô những tưởng Kendra không phải là người thường mà là người ngoài hành tinh đội lột cháu cô đến để làm cô phát điên.

Adele vuốt mặt thờ hất ra. Cô thấy lạc lõng. So với ngày đầu nhìn thấy nhau lạ lẫm ở sân bay, hai dì cháu chẳng thân thiết gì hơn. Adele không biết phải xử trí sao trong tình huống này. Nếu cô chịu hỏi Sherilyn thì dễ. Đằng này, Adele không muốn Sherilyn căng thẳng thêm vì chuyện hai dì cháu. Giờ cô và Kendra giống hai người cùng sống chung một nhà nhưng mọi chuyện quan trọng đều không muốn đã động tới. Trước ngày ai về nhà này, Adele muốn hiểu cháu gái hơn. Chỉ còn một cách để làm chuyện ấy.

Một tháng trước lúc xếp quần áo vào va li, Adele đoán cô chỉ vắng nhà hai tuần. Vì vậy, cô chỉ mang vài bộ quần áo. Giờ mặc đi mặc lại thấy quá nhàm, Adele cần sắm đồ. Hai dì cháu sẽ có dịp tiêu xài thoải mái. Chẳng phải con gái mới lớn thích mua sắm đó sao? Biết đâu khu mua sắm ở thị trấn sẽ giúp hai dì cháu gần nhau hơn.

Adele vào phòng ngủ của Sherilyn. Cô cất quần áo, đồ đạc trong đó. Chị cô nằm viện đến tận ngày sinh nên không có cơ gì Adele phải ngủ ngoài đi vắng. Giường ngủ cỡ lớn chỉ có tấm chăn giản dị bằng vải bông màu đỏ. Ở nhà cô, Adele dùng vỏ chăn lụa may kim tuyến, đẹp và êm hơn. Dù không phải người ham vật chất, nhưng cô thích chăn mềm loại thượng hạng.

Adele tìm quần áo bản mang đi giặt. Cô không ngờ trong một tuần Kendra thay nhiều quần áo đến thế. Ba giờ, Adele phải đến trường đón cháu. Adele vừa đỗ chiếc Toyota ở điểm dừng quen thuộc đã thấy Kendra dắt tay Tiffany đi tới. Cháu gái cô mở cửa xe, ngó đầu vào và hỏi:

- Dì cho Tiffany đi nhờ xe nhé. Ba bạn ấy bận. Đội bóng chưa tập xong.

- Ừ.

Hai cô bé leo lên xe. Khi xe chuyển bánh, Tiffany phấn khởi từ ghế sau hỏi vọng lên:

- Cô cho cháu quá giang nguyên tuần được không? Ba cháu bận kinh khủng. Cháu rất ghét phải quanh quẩn ngoài sân đội ba.

Adele nhìn kính chiếu hậu. Nếu Zach bận tập luyện như vậy, chắc họ khó lòng giáp mặt nhau.

- Được chứ.

- Nếu cháu muốn đi nhờ cả tuần sau, cô có phiền không ạ? Tất cả tùy thuộc vào đội Báo Sư Tử thắng hay thua tối thứ sáu này - cô bé kéo khoá áo khoác và chỉnh lại ba lô - Cháu không thích nhờ mấy cô kỳ kỳ, mẹ các bạn

khác.

Adele đoán chuyện nghiêm trọng hơn thế. Khi Tiffany xuống xe, Kendra mới bảo:

- Tiffany không thích mẹ các bạn trong lớp.

- Dĩ biết. Nhưng phải có lý do chứ?

- Tiffany nghĩ chỉ vì ba nó, họ mới ngon ngọt với nó thôi. Con đoán sau tiệc vui tối qua, vài cô đến đón con nấn ná ở lại và cư xử chướng quá.

Lúc lái xe qua công khu phố nhà Zach, Adele nghĩ Tiffany phải quen với chuyện đấy thôi. Zach vừa đẹp trai, vừa giàu sụ, với lại... Zach là cầu thủ nổi tiếng sống giữa bang Texas mà.

- Tiffany không thích phụ nữ làm thân với ba nó ư?

Adele liếc cô cháu gái lắc đầu quày quạy.

- Không đời nào. Nó ghét cay ghét đắng cô nào đến gần bố nó. Nó bảo họ muốn lấy ba nó. Còn nó không thích dì ghẻ.

Nghĩ đến Genevieve, Adele đoán cô ta chắc không định lấy Zach làm chồng.

- Đâu phải ai cũng muốn làm vợ chú Zach đâu. Có người chỉ muốn làm bạn cho vui. Chú ấy độc thân lại... đẹp trai nữa.

Một câu uyển ngữ nghe muốn phì cười. Khen Zach đẹp trai chẳng khác nào bảo bảo cấp 10 là cơn gió thoảng.

- Dạ phải, già như chú Zach mà còn vậy là phong độ lắm đó.

Adele chặc lưỡi "Già như chú Zach..." Zach mà già ư? Trên đường qua thị trấn đến bệnh viện cô nhớ cái hôn, nhớ đôi bàn tay của anh chạm vào da thịt khiến cô mê mẩn. Trong mười bốn năm, Zach có thêm nhiều kinh nghiệm trên tình trường, biết cơ thể phụ nữ muốn gì. Adele thấy anh hấp dẫn thêm nhiều chứ.

Hai dì cháu vào phòng bệnh thấy Sherilyn ngồi ngay ghé bên cửa sổ đợi họ. Nụ cười làm giãn nếp nhăn mệt mỏi ở đuôi mắt chị.

- Hôm nay em bé đạp nhiều lắm.

Kendra thả ba lô xuống giường, đoạn đến bên mẹ. Cô bé áp bàn tay lên bụng Sherilyn mong ngóng.

- Con có thấy không?

Kendra gật đầu, mái tóc đen xoã xuống vai:

- Em vừa đạp mạnh xong.

Sherilyn vẫy Adele lại gần:

- Lại đây sờ thử xem.

- Hề em đừng vào, thằng bé lại im.

Adele vừa đến bên, Sherilyn đã nắm tay cô đặt lên bụng mình. Cả hai cùng nín thở chờ. Đúng lúc định bỏ cuộc, cô thấy bụng Sherilyn đung đậy dưới tay mình. Cô khựng lại, đưa bé đạp mạnh, bù đắp bao mong chờ của dì nó.

Adele nhìn chị gái cười hớn hở:

- Trời đất! Có đúng bé đạp không đấy?

Sherilyn gật đầu:

- Nó làm gì mà mạnh thế? Tập Taekwondo chắc?

- Chắc em đòi ra đấy.

Sáu cặp mắt cùng dồn vào bụng Sherilyn khi nghe Kendra nhận xét. Qua làn vải mỏng của chiếc váy ngủ, làn da căng của Sherilyn ấm nóng dưới tay Adele. Cô vừa gián tiếp chạm tay vào một mầm sống. Lần đầu tiên, Adele nhận thức đầy đủ về sự có mặt của một sinh linh thực sự trong cơ thể chị mình. Khi xem hình ảnh siêu âm của em, Adele chỉ thấy nó giống người ngoài hành tinh. Adele nghe tim thai nhiều lần nhưng tiếng ấy nghe lạ lùng, yếu ớt, không giống tim người bình thường.

- Chị định đặt tên cháu là gì?

Hai chị em tâm sự nhiều về việc chọn tên em bé. Nhưng với Adele ngay lúc này, sự hiện diện của thành viên tương lai của dòng họ là rất thật nên nó nhất định phải có tên.

- Harris. Con chị theo họ bố nhưng tên của nó là họ của chị lúc chưa lấy chồng.

Adele cười rạng rỡ.

- Harris Morgan ư? Tên hay quá.

Kendra lắc đầu:

- Con thích tên Nick hơn.

Sherilyn nhắc:

- Tại con thích Nick Jonas quá đó thôi.

Adele không biết Kendra đã có bạn trai:

- Cậu ấy học cùng lớp với Kendra à?

Kendra tỏ vẻ chán nản:

- Di ơi, Nick là thành viên ban nhạc Jonas Brothers hay hát bài "Hold on".

Con bé không nói "tên tò chưa?" nhưng Adele ngượng chín mặt.

Dưới tay Adele, đứa bé lại đạp mạnh. Hình như nó muốn đạp "cục chì" nặng trĩu ra khỏi lồng ngực cô. Đúng là hồi này Adele ít nhớ đến nỗi lo canh cánh ấy vì sau nhiều năm, cô chưa tìm được ý trung nhân.

Lúc này Kendra bảo: "Chú Zach già nhưng phong độ", Zach bằng tuổi Adele. Cô buông tay đến bên giường ngắm hai mẹ con trò chuyện và tìm cách làm cho em bé đạp.

Kendra cười toe toét:

- Lại đạp nữa kìa.

Sherilyn mang thai và Kendra háo hức sờ bụng mẹ làm nên bức tranh gia đình hoàn hảo. Dù William đều cáng không có mặt, ba mẹ con họ vẫn vui vẻ đầm ấm như thường.

Adele thèm được như Sherilyn. Cô khao khát có gia đình riêng. Lúc các bạn còn độc thân, Adele luôn tự nhủ "không việc gì phải vội". Nhưng dần dà họ theo nhau lấy chồng, sinh con đẻ cái hết. Giờ Adele cũng muốn có gia đình, muốn sống chung với người đàn ông yêu thương mình và nuôi dạy con cái, cho dù chúng trái tính đến độ: hôm nay nằng nặc đòi bánh Eggos, hôm sau đã bảo bánh ấy làm nó buồn nôn.

Sherilyn cười khanh khách:

- Lần vừa rồi mạnh nhất đấy.

Nhìn Sherilyn, Adele thốt nhiên sợ cảnh hiem muộn. Cô muốn hình ảnh gia đình chị gái quay quần là hình ảnh tương lai của mình.

Giọng nói của lý trí vang lên nhắc nhở cô: "Vẫn còn kịp mà" "Thật không?". Dù muốn đổi lòng, Adele cũng không thể phủ nhận là cô đã ba mươi lăm và ba năm nay chưa tìm được người yêu. Hoặc cô không bình thường, hoặc bị nguyên rủa. Liệu trên đời này có ai muốn lấy vợ bị nguyên rủa hoặc khác thường không?

"Chẳng sao cả. Người khác thường có cách riêng tìm đến nhau, chẳng hạn Bonnie và Clyde, Ozzy với Sharon, Whitney với Bobby", vậy có khi nào đàn ông bình thường muốn lấy người khác thường hoặc bị nguyên rủa không?

Hiếm lắm. Còn nữa, Adele không định nuôi con một mình, dù đó là lựa chọn của nhiều phụ nữ và họ sống rất vui vẻ. Tuy nhiên, cảnh ấy không hợp với cô. Có thể sau này cô đổi ý, nhưng giờ cô vẫn muốn một gia đình hoàn thiện.

Kendra thông báo đưa Adele về thực tại:

- Thứ Năm tuần này đội cháu biểu diễn khiêu vũ thể thao ở trường trung học phổ thông.

Adele thắc mắc:

- Sao đội trường trung học cơ sở lại biểu diễn ở đó?

- Đại hội bóng bầu dục trung học phổ thông mà. Dì ghi hình đội cháu nhé?

- Tất nhiên rồi.

Kendra thôi không sờ bụng mẹ. Cô bé thích chí nhảy lò cò:

- Đội trường trung học phổ thông đi thi ở tỉnh khác thế nên các thầy nhờ tụi con đến góp vui. Biểu diễn ngay trước đêm chung kết thì còn gì bằng.

Phải nói, được xem Kendra nhảy vui không gì bằng. Nhưng phải giáp mặt Zach thì không gì chán bằng.

Biểu ngữ lớn nhỏ bay phấp phới quán trên xà nhà phòng tập của trường Cedar Creek. Khác với lần gần nhất Adele đến nơi này, ghé trên khán đài sơn màu xanh lá cây và vàng. Nền nhà lát gỗ mới vẽ logo hình Báo Sư Tử nhe nanh trông rất dũng mãnh. Trên tường cũng sơn nhiều biểu tượng

của các giải vô địch mới.

Đeo máy Handycam của Sherilyn trên vai, Adele đứng ngay gần cửa ra vào. Ban nhạc của trường đứng giữa phòng lớn chơi bài hát truyền thống của trường. Đội cổ vũ sôi động nhảy theo tiếng kèn, điệu trống. Dù không thuộc tuýp phụ nữ giàu cảm xúc, nhưng nghe âm thanh rộn ràng Adele bỗng nhớ hồi còn đi học. Cảm giác giống hết lúc giờ album gia đình bắt gặp cảnh con chó cưng quấn quít bên cô hồi Adele lẩm chẫm biết đi.

Nốt nhạc cuối cùng vừa dứt, ban nhạc rời khỏi phòng qua hai cửa đối diện nhau. Adele nhìn quanh tìm Kendra. Trong góc phòng, cháu gái cô ngồi ngay hàng đầu trước đội bóng. Kendra mặc áo tập thể dục bó sát, áo khoác thể kim tuyến lấp lánh và đi giày nhảy bằng da mềm. Kendra cột gọn mái tóc đen sau gáy và tô son môi đỏ chót.

Từ lúc biết là sẽ biểu diễn ở trường của các anh chị lớn, Kendra đứng ngồi không yên. Nó lo ngộ nhỡ đến ngày mà áo khoác kim tuyến chưa may xong thì sao? Ngộ nhỡ nó nhầm các động tác nhảy na ná giống nhau? Ngộ nhỡ khán giả không thích bài tập của nó? Có vẻ sự mèn mọ là điều rất quan trọng đối với các cô gái của đội bởi Kendra lo điều ấy nhất.

Adele quan sát đội bóng bầu dục mặc quần áo chèn và huấn luyện viên ngồi dưới hàng. Zach mặc áo thun dài tay, đội mũ lưỡi trai màu xanh lục sục xuồng mắt. Chồng tay lên đùi, anh chăm chú nhìn ông đội nón cao bồi trắng, đi giày cao cổ đứng trước micro ở giữa phòng.

- Chào mừng đội Báo Sư Tử. Xin tự giới thiệu tôi là hiệu trưởng Tommy Jackson - tiếng vỗ tay rần rần nổi lên - Chúng ta có mặt ở đây hôm nay cổ vũ cho đội bóng giành chiến thắng trong cuộc tỉ thí tối mai.

Lúc ông hiệu trưởng cảm ơn đông đảo người ủng hộ, cảm ơn các thầy cô giáo và học trò góp công treo biểu ngữ và áp phích, Adele vào giữa phòng. Cô chọn ghế giữa hàng thứ ba.

- Ngay sau đại hội, các vị mạnh thường quân sẽ đãi kem ở căng tin. Vậy nên mọi người nhớ ghé trước khi ra về. - ông dùng lời gỡ nón để lộ đỉnh đầu hói bóng - Cách đây một năm rưỡi, khi nghe tin huấn luyện viên Wilder đột tử, ban giám hiệu nhà trường không biết phải tiếp tục chương trình bóng bầu dục thế nào. Trường có nhiều huấn luyện viên phó nhưng chưa ai sẵn sàng chuẩn bị nhận vị trí huấn luyện viên trưởng. May sao anh Joe - ông nhìn về phía đội bóng - gợi ý trường nên mời một người am hiểu về bộ môn này về giúp.

Đám đông vừa hò reo, vừa giậm chân ầm ầm. Cả khán đài rung chuyển. Zach cúi xuống. Lưỡi trai của mũ che nửa mặt. Bóng hình lưỡi liềm của nó gần chạm môi trên của anh.

- Mời huấn luyện viên Z, người sắp đưa đội nhà đến giải toàn bang, lên phát biểu.

Đám đông la hét to hơn. Trong không khí phấn khởi chung, họ í ới

gọi tên anh. Zach gỡ mũ bỏ lại ghế và đứng lên. Vừa sải bước đến trước micro, Zach vừa vuốt tóc chỉnh tề.

Với thói quen bình tĩnh trong mọi tình huống, anh chỉnh micro lên cao:

- Chào các bạn. Trước hết, tôi xin trân trọng cảm ơn quý vị đã đến cổ vũ cho đội bóng hôm nay. Điều đó động viên toàn đội rất nhiều. Chúng ta đều thấy trò Don mặc đồng phục của đội và có mặt ở đây tối nay.

Mọi người vỗ tay vang dội, Zach ghé sát micro hơn:

- Chiều nay tôi vừa hỏi thăm bác sĩ. Họ nói năm sau, Don chắc chắn sẽ tham gia mùa giải. Khi trò Don nhập viện, nhiều người cho rằng từ nay đến cuối mùa giải, đội ta sẽ từ thua tới thua. Tôi không tin. Tất nhiên trò Don rất xuất sắc nhưng đội còn nhiều cầu thủ mạnh. Họ chăm chỉ luyện tập, cố gắng hết sức mình khiến tôi hoàn toàn tin tưởng. Tôi tự hào về mọi thành viên của đội và cảm ơn các bậc phụ huynh đã đóng góp cho trường, cho đời những người con ưu tú.

Đám đông hò reo tán thưởng, Zach đứng thẳng hơn:

- Tôi không hề giấu diếm sự thật rằng đối thủ của chúng ta chơi rất rắn. Họ quyết tâm giành phần thắng trong trận chiến đấu ngày mai. Đội trường ta cũng rắn rỏi không kém. Như vậy, chiến thắng sẽ thuộc về đội nào muốn có nó nhất. Tôi tin chắc đó là đội ta. Tôi tin chắc ta có nhiệt huyết, tinh thần quả cảm và niềm tự hào. Ta quyết tâm cho đội bạn Amarillo biết người Cedar Creek chơi bóng tài tình ra sao.

Mọi người la hét ồn ào, giờ nắm tay lên trời như đang xem nhạc rock.

Quay đầu nhìn về hướng có Adele. Từ xa, ánh mắt anh lướt qua cô rồi đột ngột quay lại như thể mâu nam châm, còn cô là cục sắt vừa chà bóng. Chờ vài phút cho tiếng ồn lắng xuống, Zach nói tiếp:

- Đội bóng sẽ rất cảm kích nếu ngày mai quý vị lái xe đến Lubbock cổ vũ - nhìn bao quát đám đông, anh giơ tay lên chào - Một lần nữa, xin cảm ơn sự góp mặt của quý vị tối nay.

Tự tin rảo bước về chỗ ngồi, Zach đội mũ lên đầu. Anh ghé tai lắng nghe trợ lý nói. Đội khiêu vũ thể thao ulla vào sân. Adele rút máy quay ra khỏi bao. Cô ghi hình Kendra cuồng nhiệt xoay tròn theo nhịp điệu Bye Bye Bye của nhóm N'Sync và là người hét to nhất khi điệu nhảy kết thúc.

Tiếp theo đó, đội cổ vũ riêng của Báo Sư Tử chiếm lĩnh sàn diễn. Họ nhảy nhót, hô to khích lệ đội nhà. Họ nhảy lộn nhào và làm kim tự tháp người rất đẹp. Sự chú ý của Adele dồn cả vào Zach. Tuy không nhìn thấy mắt anh, nhưng cô biết anh đang nhìn mình. Hai hàm răng anh nghiến chặt, cầm bạnh hẳn ra. Nếu biết anh rõ hơn, Adele sẽ hiểu là anh đang giận dữ. Khổ nỗi, cô không biết điều ấy.

Biểu diễn thêm mười lăm phút nữa, đội cầm bóng tua rua rời phòng tập. Vừa đi họ vừa đánh tay vui vẻ. Đám đông trên khán đài rục rịch ra về.

Adele tìm Kendra đang đứng lẫn trong đám đông bạn bè và phụ huynh đến đón. Trong số đó có Cindy Ann Baker, khách trong tiệc thịt nướng ngoài trời ở nhà Zach hôm trước.

Adele hỏi cháu:

- Minh về được chưa?
- Minh ăn kem rồi hăng về.

Ngoài đầu ra sân, Adele thấy nón của Zach nhấp nhô ngoài đó. Mọi người vây quanh như thể anh là siêu sao. Với Adele, anh quả là ngôi sao sáng.

- Tôi nay đi phải làm việc.

Cô không nói dối. Sáng nay cô không làm được mấy nên tôi phải làm bù.

Kendra nài nỉ:

- Đi mà, đi. Bạn con ở lại hết kia kìa.

Cindy Ann nhiệt tình:

- Để tôi đưa cháu về cho. Chị cứ đi làm kéo trễ.
- Cảm ơn chị.

Kendra cúi xuống lấy ba lô:

- Đi làm ở nhà, sao trễ được chứ?

Ann khẽ nhíu mày:

- Chị làm nghề gì vậy?
- Tôi là nhà văn.

Ann sững sờ. Cặp lông mày của chị "chạy tuốt" lên trán:

- Trời đất, chẳng lẽ chị là Adele Harris?

Tuy hiếm khi bị nhận diện, nhưng Adele có số lượng độc giả khá đông đảo.

- Dạ phải.

- Hôm ở nhà anh Zach, tôi đã ngờ ngợ. Nhưng khi nghe nói chị ở Cedar Creek, tôi tưởng mình lầm. Thực ra, tôi mới ở Alabama chuyển đến cách nay hai năm - Chị áp tay lên ngực - Tôi đọc sách của chị không sót cuốn nào. Tôi thích nhất là loạt truyện chị viết về các tiên nữ Brannigran. Tôi cũng thích mê cả chùm truyện Star Ship Avalon.

- Cảm ơn chị. Được chị yêu thích tác phẩm của mình, tôi rất mừng.

Bình thường, Adele không muốn ai nhận ra mình. Hồi còn ở nhà, nhân viên cửa hàng tạp hoá ở gần nhà không biết cô là ai. Adele thích thế, vì cô sẽ ăn mặc thoải mái đến đó mua kẹo hoặc băng vệ sinh như bao phụ nữ khác.

Cindy Ann tò mò:

- Chị đang viết truyện gì thế?

Adele chưa kịp đáp, Joe Brunner từ đâu chạy tới xen vào:

- Chào mọi người.

Thấy anh, Cindy Ann cười tươi như hoa:

- Chào anh. Joe này, anh có biết chị Adele là nhà văn nổi tiếng chưa?

- Trời đất, thật vậy sao? Chị viết thể loại nào thế?

Zach xin phép nhóm phụ huynh vây quanh anh và đến bên Don:

- Em phải hết sức giữ gìn đây. Thầy muốn thấy em nguyên vẹn trong mùa giải sau.

Don cặp nạng dưới nách, ỉu xìu đi tập tễnh:

- Em ghét phải ngồi một chỗ, không được ra sân với các bạn.

- Ráng nốt mùa này đi - cả hai thầy trò đều biết một mùa bóng có nghĩa thế nào - Nếu tính chi li, em chỉ mất vài trận thôi mà.

Lúc đi ngang Joe đang huyền thuyên với Cindy và Adele, Zach liếc trộm người tình hồi đại học. Hôm nay, Adele mặc quần jean với áo len trắng. Đúng như hôm đầu cô xuất hiện bên thềm nhà anh. Chỉ có điều khác là tóc cô chải gọn ra sau. Adele cực kỳ xuất sắc trong việc coi anh không có mặt trên đời.

Thế lại hoá hay. Anh không cần cô người yêu cũ hay câu nệ vừa làm anh nóng như hòn than đã vội bảo anh đừng hòng mơ vì giữa họ sẽ chẳng có chút tình cảm nào.

Thấy Don đi lão đảo, anh vội nhắc:

- Ấy, cẩn thận chứ.

Khô nổi, hôm đó anh nào có ý định khơi lại tro tàn của đồng lửa tình năm cũ. Ít nhất, Zach không làm chuyện ấy trong lúc ngoài sân có hơn chục cô bé mới lớn, đặc biệt một trong số họ là con gái của anh. Lúc vào phòng làm việc, anh còn không nghĩ đến việc hôn cô. Nhưng ngay khi chạm vào má Adele, anh trượt hoai, không đứng được. Kỷ niệm ở khách sạn La Quinta ủa về vây kín tâm trí anh. Zach nhớ tấm thân nõn nà của Adele áp sát cơ thể trần trụi của anh. Chỉ có ai điên mới không muốn sống lại đêm ấy; họ yêu nhau năm lần trong đêm, và hai lần lúc trời sáng.

Anh và Don chậm rãi rời phòng tập. Người hâm mộ gọi họ từ xa. Vừa gật đầu cười đáp lễ, Zach vừa cay đắng than thầm: sao đời anh ra nông nổi này. Tự nhiên anh thèm khát người con gái chẳng muốn dính dáng đến anh. Trước nay chưa bao giờ Zach bị như vậy. Sao bây giờ anh phải khổ sở đến thế? Chắc tại suốt ngày lo chăm sóc con gái nên tâm tính anh trở nên khác thường. Tuy nhiên, Zach chẳng biết làm gì để chấm dứt tình cảnh ngang trái này.

Nghe tiếng người gọi và vẫy tay rồi rít. Zach mỉm cười đáp lễ:

- Chào anh. Khỏe không vậy?

Chắc có lẽ lâu rồi chưa làm "chuyện ấy" nên Zach mới trái tính như vậy. Anh tự nhủ: "Mình điên thật rồi".

- Chào thầy Z.

- Chào chị Owens.

Zach lớn tiếng chào mẹ trò Owens.

Chắc Giáng sinh này, anh sẽ mang Tiffany gửi nhà mẹ đẻ ở Austin, lái xe đến Denver đàn đúm cùng bạn bè, uống vài chai bia rồi để mặc "em út" chiều từ A đến Z vài ngày. Phải lên kế hoạch chi tiết từ giờ mới được. Ít nhất anh cũng vui thú cho đến khi nào quên hẳn cô người yêu cũ từng nói thẳng vào mặt anh rằng: cô không quan tâm đến loại người như anh.

Don đứng ở cửa tiếp chuyện bạn gái. Zach theo hành lang đến căng tin có bốn bức tường trang trí bằng áo cầu thủ cắt may bằng giấy màu. Nhóm fan hâm mộ kê bàn bày bán cờ hiệu và những ngón tay bằng bột biển giành cho khán giả. Zach chọn kem vị dâu ăn ngon lành. Hãng kem Baskin - Robbins có đủ ba mươi một mùi nhưng từ nhỏ đến lớn, Zach chỉ thích mỗi vị dâu tây.

Lúc Zach lấy khăn giấy lau miệng, người ngồi sau bàn hỏi:

- Anh có xem trận hôm thứ Hai tuần rồi không?

Zach không bao giờ bỏ lỡ trận nào, nhất là khi sống giữa lòng Texas:

- Có chứ. Năm nay cầu thủ Romo chơi hay quá chừng.

Dựa hông cạnh máy bán đồ uống, Zach đứng thêm vài phút tiếp chuyện người hâm mộ. Lát sau, Joe tới căng tin, dẫn theo Tiffany, Kendra và một cô bé cùng đội. Không thấy Adele đi với họ. Chẳng phải anh quan tâm gì, chỉ thấy vậy thì nhớ vậy thôi.

Zach bắt mãi ăn miếng kem rõ to. Cứ đà này, nếu không cẩn thận chắc anh phát điên. Anh bảo Joe đang đi tới:

- Tối thứ Bảy, đội Denver đến Pittsburgh thi đấu, cậu biết chưa?

Tối thứ Bảy, Tiffany ngủ lại nhà bạn cùng đội khiêu vũ. Nghĩ đến một đêm uống bia, ăn pizza và cùng bạn bè xem bóng bầu dục, Zach như mở cờ trong bụng.

Joe cười tự mãn:

- Thứ Bảy tôi có hẹn rồi.

- Mừng cho cậu.

Joe chắc chắn cần "giải toả". Có khi còn cần hơn cả Zach. Anh mãi miết ăn kem:

- Cậu đi với Cindy Ann à?

Joe lắc đầu, khoanh tay trước ngực.

- Không, với cô nhà văn cơ. Cái cô tóc xoăn, mông đẹp, gặp ở nhà cậu hôm ăn thịt nướng ấy.

- Adele ấy à?

Zach nuốt vội. Đầu anh nhức buốt nhưng không phải tại kem. Adele không được đi với Joe. Cô là của anh. Zach đứng thẳng người như thể có búi dây vô hình giật mạnh anh ra máy bán nước ngọt. Anh ném luôn cây kem vào thùng rác.

- Ừ, tớ định đưa nàng đến nhà hàng nào đẹp đẹp. Thử xem nàng có

đề ý tớ không - Joe cười ngoác mang tai nói đùa - Tớ còn định chuốc rượu nàng say mềm rồi rử nàng về nhà nữa cơ.

Bình thường Zach đã phá lên cười, nhưng hôm nay anh không còn lòng dạ nào mà cười với cợt. Anh ngạc nhiên vì thấy mình chỉ chực co chân lên đá đít Joe văng ra cửa. Trước nay, anh có ghen bao giờ đâu. Adele chẳng phải người yêu hay vợ anh. Vậy tại sao anh chỉ muốn "dần" Joe một trận như tử? Cô ấy muốn làm gì tùy ý. Joe và Adele có thân mật với nhau cũng không phải chuyện của anh.

- Chúc hai người vui vẻ.

Vỡ vai Joe xong, anh bỏ đi.

CHƯƠNG 8

Zach đi như ma đuổi qua phòng thể dục vắng ngắt, định về văn phòng. Muốn đến đó, anh phải qua dãy hành lang dài hai bên tường gắn tủ kính bày cúp, cờ luân lưu, bằng khen và ảnh của đội bóng trường Cedar Creek từ năm 1953, năm trường mới mở cửa nhận học trò.

Một đồng giấy tờ đang chờ anh trên bàn làm việc. Hơn nữa, Zach muốn xem lại băng ghi hình hàng công của đội Amarillo thêm vài lần trước trận ngày mai. Nếu anh tìm được điểm yếu, phần thắng ngày mai thuộc về đội anh.

Vừa vào hành lang, anh thấy ngay chỉ còn mình và Adele và Cindy Ann trong đó. Dừng lại vài giây, anh đi về phía họ.

Chỉ vào tấm hình cũ sau khung kính, Adele tâm sự với Cindy:

- Mình tham gia đội kịch có một năm. Bố mình bảo trông mình như chiến binh trong phim Phù thủy xứ Oz.

- Còn mình từ nhỏ đến lớn chỉ biết có thể thao.

Nghe tiếng chân người, chị quay qua hồ hởi:

- Chào anh Zach.

- Cindy Ann đây à? – Zach nhìn thẳng vào mắt Adele. Cặp mắt mê hồn ấy thỉnh thoảng sẫm màu lại. – Chào Adele.

- Chào anh, Zach.

Cindy hỏi:

- Hôm nay các em trong đội khiêu vũ biểu diễn hay quá nhỉ?

Thốt nhiên, Zach chẳng nhớ gì hết:

- À...ừ. Nhiệt tình lắm.

Cindy quay sang Adele:

- Thôi, không làm phiền chị nữa. Chị cứ về yên tâm làm việc nhé. Mà này, nếu chị có ý định nói dài bộ chuyện về tiên nữ Brannigan, mình ủng hộ cả hai tay.

- Để mình cân nhắc đã. Cảm ơn chị cho Kendra đi nhờ.

- Không sao mà. – Ra đến cửa, Cindy ngoảnh đầu nói với. – Tạm biệt anh Zach.

- Chào chị.

Zach nhìn xuống khuôn mặt Adele, rồi xuống cổ và ngực áo đầy căng:

- Em vẫn thích chuyện thần tiên ư?

- Không thích như xưa nữa.

Adele định đi qua mặt anh ra cửa nhưng Zach chạm vào cánh tay cô ngăn lại.

- Sao vậy?

Ánh mắt anh trở lên vuốt ve trên gương mặt cô. Chỉ cần chạm tay nhau, nỗi khao khát lại trào lên làm anh mất tự chủ.

- Anh còn nhớ vài kỷ niệm đẹp, nhất là lúc hôn cô tiên xăm trên eo của em.

Mặt Adele đỏ lựng:

- Chuyện ấy qua lâu rồi.

- Em cứ nói vậy hoài.

- Bởi đó là sự thật.

- Nhưng kỷ niệm thật khó quên, đúng không nào? Nó giống lần thắng cúp các đội bóng bầu dục toàn bang trong hình kia. Hoặc cú ném bóng xa hai mươi mét trong ba giây cuối của trận với Chicago. Em biết không, Kênh truyền hình thể thao giải trí ESPN còn phát mãi đoạn băng ấy đây.

Nếu chỉ có hai người, Zach đã quỳ xuống “hỏi thăm” nàng tiên trên bụng Adele. Tuy nhiên, cô nói đúng. Chuyện giữa hai người xảy ra quá lâu rồi, như thể cách đây cả mấy kiếp. Quan sát gương mặt cô, Zach nhận thấy nhiều nét quen thuộc của người yêu anh lúc trước bên cạnh nhiều điểm lạ lẫm: miệng Adele rộng hơn, làn môi mềm mại hơn. Tuy nhiên da cô vẫn trắng, mái tóc vẫn tràn đầy sinh lực. Mắt Adele vẫn thế. Mỗi khi cô nhìn anh, tim Zach lại đập loạn nhịp.

- Joe nói định rủ em đi chơi.

Chưa bao giờ Zach ghen vì tình. Chưa có người đàn bà nào khiến đầu óc anh bốc lửa vì ghen tuông thế này.

- Đúng vậy.

- Lúc đầu là tay tóc đỏ, giờ đến lượt Joe.

Anh lướt bàn tay từ cánh tay lên vai và dừng ở cổ Adele. Mạch máu dưới ngón tay anh phập phồng:

- Sao vậy em?

- Chắc họ mến em, muốn nói chuyện với em.

Họ không cảm mến Adele. Họ mờ mắt vì thân hình gợi cảm của cô và chỉ muốn dìu cô lên giường. Trên đời không chỉ có mình Zach thèm khát Adele.

- Anh biết tại sao hai gã đó rủ em. Chỉ có điều không hiểu sao em lại đồng ý.

Adele nheo mắt nhìn như thể anh mất trí. Phải, Zach hết sáng suốt mất rồi.

- Em đồng ý có gì sai?

- Không nên vì em không thực lòng thích họ.

Vào lúc này, triệu triệu lý do đúng đắn chứng minh Zach không nên khát khao Adele lần nữa đều vô nghĩa. Ôm khuôn mặt cô bằng cả hai tay, anh phớt lờ tất cả:

- Em chỉ thích ở bên anh thôi.

Adele bĩu môi:

- Anh vẫn kiêu ngạo, tự phụ như ngày nào.

Zach cười tủm tỉm:

- Chắc vậy.

- Đừng đắc ý thế. Em có khen anh đâu.

- Em khen hay chê không thành vấn đề, miễn là anh đúng.

Adele nắm cổ tay anh:

- Anh nhảm rồi, Zach. Em không thích anh.

Nếu muốn anh ngừng theo đuổi, Adele không nên nói câu đó. Zach nhìn sâu vào đáy mắt cô: màu mắt sẫm hơn lúc họ vừa gặp. Mạch ở cổ Adele đập phồng gấp gấp:

- Em vẫn như xưa, không biết nói dối.

Zach nghiêng đầu tránh lưỡi trai đụng trán Adele và nhẹ nhàng hôn cô. Nụ hôn phớt qua cổ tình không theo lệnh dòng máu trào sôi trong huyết quản khiến anh mê mụ, chỉ muốn ép chặt cô vào tường. thực tế, môi họ chỉ thoáng chạm nhau trong lúc ngón tay cái anh mơn man gò má Adele. Miệng cô hé mở, nuốt trọn hơi thở anh. Sức nóng từ bàn tay cô đặt trên ngực anh làm làn da nóng rực khiến anh vừa sung sướng vừa đau đớn. Hơi thở cô sát miệng anh biến cảm giác đê mê pha lẫn đau khổ thành nhu cầu bản năng, không tuân theo lý trí.

Adele lùi lại, hai tay Zach buông thõng bên mình. Trái tim cô đập rộn rã trong lồng ngực. Adele nghẹt thở. Nhìn đôi mắt đẹp đang mờ đi vì đam mê của Zach, cô nhớ bàn tay anh thường nhẹ nhàng chạm vào những nơi không ngờ nhất trên cơ thể cô khiến ngọn lửa thèm khát bùng lên cao mãi:

- Anh ăn nói trơn tru quá đấy.

Zach cười toe toét, giơ tay định chạm vào người cô:

- Lần này cũng không phải khen đâu.

Có ngọn lửa vô hình nhưng nóng nẩy thiêu đốt từng tế bào trên cơ thể cô. Chỉ cần một cái chạm tay của anh, mọi đầu giây thần kinh sẽ kêu gào đòi thỏa mãn.

Zach rút tay về. Anh mời gọi:

- Lại đây với anh đi.

Adele lắc đầu, lui thêm bước nữa:

- Em không tin anh.

- Không phải thế. Cukup không tin ở chính mình.

Zach nói đúng. Adele không tin cô có thể cưỡng lại một Zach khéo léo, thành thạo chuyện tình trường và phán đoán nhạy bén cảm xúc yêu đương của phụ nữ, cô sẽ mất tự chủ lập tức:

- Zach, anh sao thế? Không tìm được cô nào tình nguyện để quấy rối ư?

Thay vì tự ái như Adele mong đợi, Zach bật cười:

- Thiếu gì người sẵn sàng cho anh tất cả. Anh muốn lúc nào mà không được.

- Trời đất, nhìn lại mình đi. Bệnh huên hoang của anh hết thuốc chữa rồi đây. – Adele giơ một bàn tay lên và lùi thêm bước nữa. – này, đừng tưởng em khen anh nhé.

- Nãy giờ em bảo anh tự cao, trợn tru, mắc bệnh huên hoang. Em còn hiểu sai về anh đến thế nào nữa?

- Còn chứ. Có kể cả đêm cũng không hết.

- Anh chỉ xin em mười phút.

- Nói mười phút không bỏ.

Đi giật lùi thêm bước nữa, Adele vấp phải tấm biển báo của nhà vệ sinh nữ.

Zach móc hai ngón tay cái trên miệng túi quần jeans, kéo sự chú ý của Adele về phần vải quanh khóa quần anh đang căng phồng:

- Em của anh đang sai chính ở chỗ đó. Chỉ cần gặp đúng đối tượng, chỉ trong mười phút người ta sẽ quên hết sự đời và sung sướng gào lên lời cảm tạ thượng đế!

Zach biến mọi câu xúc phạm của Adele thành lời mời gọi, khiêu khích. Tệ hơn nữa, cách ấy tác động mạnh đến Adele. Cô mê mụ, môi khô rất:

- Em không theo đạo.

Zach lắc đầu, tiến đến gần:

- Chẳng sao cả, câu thủ ghi bàn vẫn thềm cảm ơn trời đó thôi.

- Ngớ ngẩn!

Nói xong, Adele tự nhắc mình chín chắn hơn xưa rất nhiều. cô quay sang trái, đi nhanh vào nhà vệ sinh nữ. Adele đến ngay bồn rửa mặt, áp một tay lên mặt gôm mát lạnh, tay kia lên gò má nóng bừng. người lớn phải cư xử thế chứ! Mãng anh ta là ngớ ngẩn rồi bỏ đi luôn, không nghe trả lời trả vốn gì hết.

Cửa phòng vệ sinh bật mở, va mạnh vào tường:

- Đừng chạy trốn nữa, Adele.

Cô hét hoảng quay phắt lại:

- Anh không được vào đây.

Đóng cửa xong, Zach dựa lưng ngay vào cánh cửa, chắn lối ra. Adele chỉ xuống máy hủy băng vệ sinh:

- Anh không thấy đây là nhà vệ sinh nữ ư?

Liếc sáu ngăn riêng và hai bồn rửa mặt, Zach quay lại nhìn thẳng vào cô:

- Anh có thấy.

- Nhỡ người ta thấy anh thì sao?

Zach rời cánh cửa:

- Đây đâu phải là lần đầu. Em quên rồi à?

- Anh điên rồi.

Zach bỏ mũ và tiến về phía cô:

- Phải, ngay từ phút thấy em trở lại. Hễ nhìn thấy em, anh lại nhớ lúc hôn em, nhớ thân thể em, nhớ lúc mình tay trong tay. Anh chưa từng khao khát ai như thèm muốn em.

- Em không trở lại với anh. Sherilyn cần em giúp mà.

Adele đặt cả hai tay lên ngực anh. Hễ Zach tiến một bước, cô lùi xuống một bước.

- Anh cần em hơn.

- Không đâu. Anh cần thứ khác ở em.

- Cũng vẫn là cần.

- Đừng, anh không còn tỉnh táo nữa rồi.

Lưng cô chạm vào tường. Bên cạnh họ là ngăn cuối. Zach đặt tay lên vai cô:

- Cung đừng làm gì cả, nhất là đừng chạy trốn anh nữa.

- Vậy anh đừng theo đuổi em nữa.

Zach lắc đầu, nhìn sâu vào mắt cô:

- Không có em, làm sao anh có thể tỉnh táo được?

Adele hiểu cảm giác ấy. Dưới lớp vải cotton, những múi cơ cuộn cuộn, rắn chắc của anh nóng sục trong tay cô. Thay vì sáng suốt tỏ ra lạnh nhạt, Adele vòng tay ôm cô anh, bụng bảo dạ: “Lời nguyện vẫn còn đó. Đàng nào cũng bẽ bàng, vậy việc gì phải tránh.” Adele ngửa mặt đón môi đang rất gần cô. Anh bấu chặt vai Adele và hoàn toàn bất động. Sau vài giây, anh rên khẽ và luồn 1 tay ngang eo Adele, kéo cô áp chặt ngực anh và hôn cô say đắm. Adele không thất vọng: cái hôn của Zach vẫn dịu dàng và ngọt ngào khiến cô ngây ngất.

Thả túi xách xuống nền nhà, cô luồn tay vào mái tóc mềm mượt của anh. Hơi nóng từ khuôn ngực anh sưởi ấm cặp nhũ hoa của Adele. Cả người cô căng lên chờ đợi, hơi thở dồn dập. Hai chũm cau rắn lại bên trong áo lót. Khi môi miệng anh mơn trớn môi cô, Adele không nhúc nhích, cố giữ hai bàn tay trên tóc Zach. Nhưng khi Zach luồn tay dưới gấu áo len mỏng, ngón tay cái của anh nhấn vào bụng cô, Adele mặc mười đầu ngón tay cô đi khắp thân thể anh.

Khép chặt hai chân, Adele cố ngăn sự khao khát của mình. Cô tự bắt mình phải nhớ rằng: vì họ đang trong nhà vệ sinh nữ của trường Cedar Creek nên cô không thể lôi vạt áo anh đang giắt trong quần jeans, không thể chạm làn da trần của anh. Cô càng không thể hôn khắp người anh, thèm khát như người bị nhịn đói lâu ngày. Nhưng cho tới khi lời nguyện ác nghiệt can thiệp, cắt đứt cơn mê này, hỏa diệm sơn sẽ còn thiêu đốt tâm thân cô.

Hai ngón tay cái Zach miết trên da thịt Adele. Cơn rạo rục lan tỏa

lồng ngực cô. Adele muốn lửa phụt cao hơn. Cô nghiêng đầu hôn anh thật lâu, thật say đắm. Zach ép mạnh người vào giữa hai đùi Adele.

Tiếng rên của cô bị khuôn miệng hau háu của Zach bịt kín. Adele muốn nhiều hơn nữa trước khi toàn bộ cơn mơ này tan biến. Zach đẩy mạnh đầu gối bắt hai chân cô tách ra. Tay anh rời gấu áo len, lần lên đầu khóa kéo. Khi lưỡi anh mãi khám phá miệng Adele, mấy ngón tay anh kéo khóa xuống tận cùng, mở phanh ngực áo. Hai bàn tay anh trùm lên hai bầu áo lót may bằng sa tanh trắng.

Môi trượt dài xuống cổ Adele. Cô nghiêng đầu tận hưởng. Giọng khàn khàn của anh thì thầm bên tai cô:

- Em có biết anh muốn có em nhiều đến thế nào không?

Tay Zach lần ra sau áo lót. Adele nhắc nhở:

- Móc cài ở đằng trước.

Tất nhiên cô không biết. Zach to lớn, rắn chắc, căng tràn ép chặt đùi cô. Cô giơ một chân lên quắp ngang lưng anh. Chiếc áo lót vừa bung ra, Adele ép mạnh ngực mình vào anh. Da thịt họ cùng săn sỡ trong lớp vải quần jeans.

Hơi thở dồn dập khiến lồng ngực Zach phập phồng. Anh lật hai vạt áo len ra sau khiến dây áo lót từ vai tuột xuống cánh tay. Zach hơi ngửa người nhìn xuống hai bàn tay nâng đôi gò bồng đảo đầy đặn của Adele:

- Em vẫn đẹp như hồi đó.

- Em già rồi.

Adele nghệt thở. Hai ngón tay cái anh vuốt ve đầu ngực vênh lên đòi hỏi.

- Không, đẹp hơn nhiều. Như vậy mới hoàn hảo.

Zach xoay bàn tay lại, chà nhẹ mấy khớp ngón tay lên đầu ngực hồng hồng. Miệng Zach hé mở, cặp mắt nâu ngậy đại vì ham muốn. Adele mất kiểm soát cảm xúc của anh và của cô, đồng thời quên hết xung quanh. Adele chờ lời nguyên đến phá rối. Tuy nhiên, nó không đến, còn cô đánh mất ý chí và sự sáng suốt để dừng bánh xe đang lăn quá nhanh. Adele cởi phăng áo len, gỡ dây áo lót khỏi cánh tay và mặc cho nó rơi xuống nền nhà, đoạn rướn lên hôn môi anh. Nụ hôn ngọt ngào, nóng bỏng. Sau ba năm dài, Adele mới có lại cảm giác tuyệt vời khi Zach chạm vào và hôn cô ngẫu nhiên.

Lửa khao khát bốc cao đến đỉnh điểm. Nụ hôn cuối làm sống dậy bao ham muốn nhục thể. Môi miệng thèm khát của họ gắn chặt nhau không rời. Zach xát mạnh vào phần ẩm ướt, nhức nhối đòi hỏi hơn nữa của cô. Da cô nóng ran, hai bầu vú như nặng thêm nở to ra. Hai bầu ngực cứng muốn vươn lên mãi. Lâu lắm rồi, Adele chưa có cảm giác mê ly như thế.

- Mình dừng lại đi.

Nói thế nhưng hai tay Zach luồn dưới mông Adele, đè cô vào tường. Lưng cô áp vào mảnh tường mát lạnh. Cơ khắp người anh rắn như đá và anh

khụng người lại. Tiếng thì thầm hòa hơi thở gấp phà vào tai Adele:

- Từ chối anh đi.

- Từ chối ư?

Bàn tay ấm sực của Zach miết lên trên eo Adele để lại vết da nóng hổi, phập phồng. Ngón tay anh vuốt nhẹ dưới hai bầu ngực cô:

- Tát anh mạnh vào. Nói mình không thể làm thế này ở đây.

Cô rất có thể sẽ hoặc cười, hoặc khóc hoặc ghi lấy anh mà hôn nếu không có tiếng nói lao xao vọng tới, xuyên qua màn sương mờ ảo, mê man và lập tức làm dịu cơn ham muốn vừa bốc lên ngùn ngụt. Adele cúi xuống nhặt áo và túi xách, Zach nhanh tay kéo cô vào ngăn quây kín trước khi cửa nhà vệ sinh bật mở:

Có tiếng nữ sinh lãnh lút:

- Anh ấy học chung lớp toán với tớ. Đẹp trai lắm cậu ạ.

- Tớ biết rồi. Đây, hẳn đàn ông lắm đấy.

- Anh mời tớ đi chơi. Cậu thấy tớ có nên nhận lời không?

Zach cầm túi xách cho Adele mặc áo.

- Tùy cậu. Theo tớ biết thì hẳn có người yêu rồi. Là Sara Lynn Miller đấy.

- Con nhỏ đó xấu òm hà.

- Ủ. Cậu xinh hơn nó nhiều.

Tiếng nước ngoài bồn rửa mặt xối mạnh át tiếng hai cô bé. Adele cũng vừa kéo xong khóa áo len.

Tất vòi nước xong, một cô bảo:

- Mũ ai để quên này.

Adele hoảng hốt nhìn Zach. Mắt anh đăm đăm nhìn thẳng như thể anh có khả năng nhìn xuyên thấu, Zach đứng im như tượng.

- Mũ của đội Báo Sư Tử. Chỉ cầu thủ mới có mũ này. Số mười hai là ai nhỉ?

Vừa đưa túi cho Adele, Zach vừa nhắm tịt mắt như thể có người sắp tới nã súng vào đầu anh.

- Tớ không biết.

- Sao nó lạc vào đây được nhỉ?

‘Chết rồi’. Adele mở cửa ngăn đi ra rồi khép ngay lại. Cô liếc thấy áo lót trắng của mình rơi trên nền gạch trắng. Khoác túi lên vai, Adele đến bên bồn rửa, cạnh hai cô bé mặc đồng phục cổ vũ. Hy vọng họ không đi vệ sinh nên không thấy áo lót của cô.

Cầm mũ trên tay cô nữ sinh trung học, Adele bảo:

- Của cô đấy. Cảm ơn cháu nhặt hộ.

- Của cô thật ư?

- Thật mà.

Thản nhiên đội mũ lên đầu, Adele nhìn trong gương thăm chê một

trong hai cô bé kẻ mắt quá đậm.

- Chỉ cầu thủ mới có mũ ấy.

‘Cả huấn luyện viên cũng có’. Vừa xé khăn giấy lau tay, Adele vừa thủng thảng:

- Không giống mũ cầu thủ đâu cháu à.

- Giống lắm mà.

- Chỉ na ná thôi. Nhiều chi tiết mũ này đâu có.

Cô bé kẻ mắt đậm nhai kẹo cao su và nghiêm mặt hỏi:

- Sao cô có nó?

‘Mượn của chú đứng trong ngăn cuối kia kia’. Adele nhún vai:

- Mua qua mạng thôi.

- Ra vậy.

Hai nữ sinh trở mắt nhìn, định nói thêm nhưng họ chỉ nhìn cô giống Kendra nhìn dì mỗi khi nó nói: “Dì ‘gay’ quá!”. Đoạn họ bỏ ra ngoài.

- Ra đi, an toàn rồi.

Adele ném mẩu giấy vào thùng rác. Gót giày đế mềm của cô nghiền trên nền gạch men ken két.

- Zach, anh đâu rồi?

Không nghe tiếng trả lời, Adele đẩy cửa ngăn, Zach ngồi trên bồn nước, hai cánh tay duỗi thẳng trên đùi, bàn tay lắc lư trước đầu gối:

- Suýt nữa thì nguy to.

Anh nhìn cô chòng gheo:

- Em có còn khăng khăng chuyện giữa chúng mình đã hết nữa thôi?

Adele không dám chắc nữa.

- Nhưng mình dừng ngay mà.

Chính cô cũng phải công nhận câu trả lời quá dở. Zach chỉ ra ngoài:

- Anh sắp lôi tuột quần nhỏ của em đến nơi.

Adele bướng bỉnh lắc đầu:

- Làm gì có chuyện đó.

- Ai ngăn được anh chứ? Chẳng lẽ là em?

Adele thích nhận công trạng ấy, nhưng không dám thề mình sẽ làm được. Cô có tỏ ra duy lí, cố giải thích một việc chẳng có ý nghĩa gì hết:

- Rõ là anh và em vẫn còn nhiều chuyện chưa giải quyết xong.

Zach nhướn mày, đứng lên khiến Adele đi giật lùi:

- Chuyện gì? Theo anh, chỉ có thể gọi đó là sự đam mê chưa dứt mà thôi. Tất nhiên, anh ngớ ngẩn nên không biết dùng từ nào hơn.

- Xin lỗi vì lúc nãy em bảo anh ngớ ngẩn.

- Xin lỗi vì anh bảo em hay khiêu khích.

Adele nhúu mày cố nhớ:

- Đâu có.

Zach cười đắc ý:

- Không à?

- Em có khiêu khích gì đâu.

Anh cúi xuống nhìn cô, bảo:

- Vậy anh sắp bắt em chứng minh mình nán lại thêm chút nữa.

Nghe vậy, Adele nhanh chân bỏ ra cửa trước và không dám quay đầu nhìn lại.

Mở cửa xong, cô cất chìa khóa vào túi. Không thể tin được là cô lại quên áo lót trong nhà vệ sinh. Sắp về đến nhà, nhìn xuống ngực áo len mỏng, Adele mới sực nhớ. Định quay đầu xe trở lại, Adele ngại người ta nhìn thấy hai đầu ngực nhô lên nên lại thôi. Adele đoán người lao công trong trường sẽ tìm thấy nó và vứt đi hộ. Nếu được thế thì tốt, chỉ tiếc cô rất thích chiếc áo ấy.

Adele cười thầm hình dung nếu người lao công tìm thấy, chắc chắn họ sẽ thối mắt.

Đặt túi lên bàn gần lối vào hẹp, Adele vào bếp. Cô mất áo lót vì mãi hôn Zach trong nhà vệ sinh nữ. Sao chuyện tệ hại thế cũng xảy ra được? Mới vững vàng đó, cô đã xiêu lòng ngay rồi. Mới bảo Zach cô không muốn dính đến anh, ngay sau đó cô đã chỉ dẫn áo lót có móc cài đằng trước!

Mở tủ lạnh, Adele lấy lon Pepsi dành cho người ăn kiêng. Cô hoài công chờ lời nguyện biến Zach thành kẻ trái thối, nhưng sau ba năm dài, lần đầu tiên nó không ứng nghiệm.

Lần duy nhất Adele định dựa vào lời nguyện, nó lập tức làm cô hụt húng. Mà với ai mới được chứ? Với người cô không hề muốn hôn hít đụng chạm gì đó là Zach. Đặc biệt là trong phòng nhà vệ sinh của trường anh. Đáng lẽ cô phải hoảng hốt, ngượng ngùng ghê lắm nhưng không hiểu sao cảm giác ấy chỉ thoáng qua.

Thực ra, cô phải kiềm chế nụ cười mãn nguyện.

Ba năm qua, cô tin mình bị nguyện rửa. Nhưng tối nay, nó không linh nghiệm khiến Adele cho rằng nó đã bị phản nguyện. Chắc có lẽ sau vô số lần báo hại cô phải bẽ bàng vì bạn tình trở trứng, phép màu đã cạn. Hoặc có thể chẳng có ai nguyện rửa cô hết. Rất lâu rồi, Adele mới nhẹ nhõm như hôm nay. Cô còn dám hy vọng cơn ác mộng kéo dài giờ đã chấm dứt.

Vào phòng trẻ, Adele gỡ mũ của Zach để cạnh máy tính xách tay. Cô tự cho phép mình hy vọng tối thứ Bảy đi chơi với Joe, anh ta sẽ không đổi tính.

Adele mến Joe bởi anh đúng mực. Cô chỉ biết có thế. Phong cách cao bồi cục mịch của Joe khá dễ thương. Ngoài giọng miền Nam ngọt ngào, chắc Joe cũng có tính cách lịch lãm của người miền Nam.

Tối thứ Bảy sau đó, Joe khẳng định những gì cô nghĩ về anh. Anh đưa cô đến nhà hàng El Rancho, mời cô món bò nướng kiểu Mêhicô và uống rượu margarita. Không những chỉ mở cửa mời cô vào trước, anh còn giúp cô

cởi và mặc áo khoác nữa. Tuy nhiên, cô khám phá Joe thích ‘ba’ thứ: giải bóng bầu dục của trường trung học, giải bóng bầu dục ở trường đại học và giải bóng bầu dục nhà nghề!

Anh thao thao bất tuyệt về những trận bóng có anh tham gia hồi còn học trường công nghệ Virginia:

- Trận ấy làm nên lịch sử chói lọi đấy em ạ.

Anh đón cô lúc tám giờ. Quần áo trên người anh là đặc trưng cho trang phục của con trai miền tây Texas: áo sơ mi màu be có nút xà cừ, quần jeans hiệu Wranglers và đi giày hiệu Justin’s. Chiếc nón rơm kiểu cao bồi che mái tóc nâu của Joe.

- Em ở Boise phải không? Ở đó có đội WAC mạnh lắm đấy.

Dù bị bóng bầu dục ám ảnh, Joe vẫn khá lịch sự. Riêng phần mình, Adele trách mình mang tội nặng vì chỉ lo so sánh anh với Zach. Joe không cao to đẹp trai cũng không làm người cô mềm nhũn như khi ở bên Zach. Đáng lẽ Adele nên coi đó là ưu điểm của Joe.

Trong bữa tối, nhiều lần Adele tìm cách đổi đề tài, không muốn nói chuyện bóng bảnh nữa. Lý do thứ nhất: cô không thích bóng bầu dục đến quên ăn quên ngủ. Lý do thứ hai: nói chuyện ấy khiến cô nhớ đến một tiền vệ xuất sắc đã giải nghệ! Nhớ Zach, cô lại nhớ chuyện xấu hổ trong nhà vệ sinh nữ. Mỗi lúc nhớ chuyện xấu hổ đó, cô lại xốn xang, toàn thân nực nội.

Vừa gắp miếng thịt nướng đầu tiên trong đĩa, Adele gợi ý:

- Kể em nghe ngoài lúc huấn luyện đội banh, anh thường làm gì?

Joe mỉm cười, nhìn cô bằng cặp mắt màu xanh lá mạ:

- Em biết cửa hàng Whistle Stop không? Cửa anh đấy. Việc quản lý không thú vị mấy nhưng anh kiếm khá nhờ bán xăng và khoai tây chiên.

Nụ cười của Joe hiện đến nỗi Adele suýt quên rằng anh là kẻ cuồng tín bóng bầu dục:

- Anh thích chăm lo cửa hàng không?

- Có chứ. Cũng có thử thách này nọ. Nhưng tất nhiên không bằng đào tạo cầu thủ trẻ. Anh thích nghề huấn luyện hơn.

Phải, đúng thế rồi. Adele nhượng bộ một giây:

- Đêm qua, đội nào thắng thế?

Đang ăn ngon lành, Joe khựng lại. Anh nhìn cô như thể điểm IQ (chỉ số thông minh) của Adele chỉ có một chữ số:

- Báo Sư Tử chứ còn ai nữa. Ủa, chứ em không đi xem à?

- Em phải làm việc.

Mấy phút sau đó, đề tài đàm đạo chuyển sang chuyện viết lách của cô. Sau đó, Joe bảo anh toàn đọc sách nói về thể thao, trong số đó hầu hết viết về bóng bầu dục. ‘Đương nhiên, sao có thể khác được chứ’.

Lúc Joe trao cho bồi bàn thẻ tín dụng, Adele đã ngấm rượu tequila. Nhờ nó, cô đỡ khó chịu vì phải nghe quá nhiều từ ‘bóng bầu dục’. Adele vẫn

phải cố lái câu chuyện sang hướng khác:

- Hồi học phổ thông, anh có thầm thương trộm nhớ ai không?

- Có chứ. Randa Lynn Hardesty của đội cổ vũ.

‘Hiển nhiên rồi. Cầu thủ không cặp với thành viên đội cổ vũ mới là lạ’.

Phục vụ bàn mang hóa đơn tới. Đếm kỹ tiền boa xong, Joe ký hóa đơn.

- Anh lấy Randa đầu tiên đấy.

- Thật ư? – Adele với tay lấy áo khoác trước khi nhẹ nhàng đứng dậy.- Thế anh làm chú rể mấy lần?

- Có hai lần chứ mấy.

‘Có hai lần thôi ư?’

Joe đứng lên giúp cô mặc áo khoác:

- Nghe nói em chưa lên xe hoa lần nào?

Cô nhìn anh lắc đầu:

- Anh cũng thấy rồi đó, em lười lấy chồng lắm.

Rời nhà hàng, anh đưa cô về và dắt tay cô đến cửa.

Giá Adele có chút tình cảm với anh. Một chút xao xuyến như lúc Zach chạm vào tay cô thôi cũng tốt. Khổ nỗi, cô chẳng cảm thấy gì. Vừa rút tay về, Adele vội rút tay vào túi áo khoác:

- Cảm ơn anh. Tối nay vui quá.

- Anh cũng thấy vậy. Hôm nào anh lại rủ em đi chơi, em đừng từ chối nhé.

- Em không biết nữa. Chị em đang ốm phải nằm viện. Em bận bù đầu.

Nhớ chuyện với Cletus, Adele nín thở chờ nghe mắng. Joe mỉm cười, siết chặt tay cô:

- Anh hiểu mà. Anh cũng bận với đội bóng với đủ thứ linh tinh. Anh cũng không có thời gian hẹn hò lãng mạn. Thế này nhé: Nếu có rảnh, anh sẽ gọi ngay cho em. Nếu em cũng rảnh, mình cùng đi ăn. Vậy cả hai đều thoải mái.

Adele nhẹ cả người, chỉ muốn nhào đến hôn anh thật kêu vào má. Joe không xỉ vả cô ngoa ngoắt như Cletus. Có lẽ phép màu đã hết.

- Đồng ý cả hai tay.

- Hay quá.

Buông tay cô, anh quay gót ra về. Đến bậc tam cấp cuối cùng, Joe quay lại, cười nhếch mép đầy ngụ ý:

- Chắc em nhiều bạn gái xinh lắm, nhỉ?

Cô hoàn toàn không hiểu ý Joe. Nghĩ đến bạn bè ở Boise, Adele nhanh nhẩu gật đầu:

- Vâng, đúng ạ.

- Giờ hãy còn sớm, chưa đến mười giờ. Hay em gọi điện cho vài cô bạn của em, hẹn họ đến nhà anh ‘vui chơi’ thâu đêm luôn. Anh đang thèm ‘bánh kẹp xúc xích’. ‘Xúc xích’ của anh to lắm.

Không lời nào tả hết nỗi thất vọng và chán nản của Adele.

CHƯƠNG 9

Chiều Chủ nhật, màn hình tivi nhà Zach toàn cầu thủ chạy lăng xăng nhưng anh không còn lòng dạ nào xem đội Denver đấu với đội 49ers.

Ngồi đầu bên kia ghế sofa bọc da rộng mênh mông trong nhà Zach, Joe trút bầu tâm sự:

- Adele vừa xinh, vừa dễ thương. Tớ mến cô ấy thực lòng, muốn rủ cô ấy đi chơi nữa. Tụi tớ có điểm chung là cả hai đều bận, không có nhiều thời gian lăng mạn. Đến lúc ấy, mọi chuyện vẫn tốt đẹp. Đột nhiên, tớ giờ giọng bảo Adele rủ bạn đến nhà tớ ăn chơi trụy lạc, lại còn khoe mình có “của quý” to nữa chứ! Nói thật với cậu, chính tớ cũng chóang. Cứ như bị ma ám ấy! Đang mê mẩn ngắm Adele, thậm ngưỡng mộ vẻ mỹ miều của nàng, tự nhiên tớ buột miệng bảo “xúc xích của anh to”! Trời ơi là trời!

Zach định cười phá lên nhưng thấy Joe nhăn nhó khổ sở nên lại thôi:

- Cậu nói thế thật à?

Trợ lý huấn luyện viên gật đầu, đoạn ngửa cổ tu bia ừng ực:

- Thật mới chết người chứ.

Thực tế, đàn ông không giỏi nhịn cười. Zach cố nén nhưng bụng anh quặn thắt, hai vai rung rung. Lon bia trong tay anh chỉ chực đổ lên đùi. Joe nhăn nhó:

- Người ta đang phát rầu, còn mình ngồi đó mà cười.

Nhưng Zach chẳng dặng dưng. Anh không chỉ vui mà còn nhẹ nhõm nữa. Họ chưa hôn nhau và coi như không có buổi hẹn thứ hai giữa Joe và Adele.

- Đầu tớ toàn nghĩ chuyện nghiêm chỉnh, vậy mà miệng gợi ý trò trác táng. Chắc tớ bị ai ám quẻ rồi. Nói thật, tớ hoàn toàn mất tự chủ.

Khổ thay, Zach hiểu cảm giác đó hơn ai hết. Anh không còn cười nổi nữa. Mọi thứ dính dáng đến Adele đều làm anh mất tự chủ. Cứ nghĩ đến đó, Zach lại lo. Hôm trước, bất kỳ lúc nào cũng có thể có người vào nhà vệ sinh. Họ sẽ nghĩ sao nếu thấy anh đè nghiêng Adele vào tường, sờ sọang bộ ngực trần của cô, áp chặt vào người Adele?

Zach không chỉ sợ mất tự chủ. Anh còn bị sốc mạnh. Lúc trước, cũng có lúc anh ăn chơi thả dạn nhưng chưa bao giờ để ảnh hưởng đến thanh danh. Zach luôn kiểm soát tình huống tốt, cẩn thận không gây tiếng xấu. Anh thật không dám nghĩ đến hậu quả việc huấn luyện viên bị vài cô nữ sinh phát hiện làm “chuyện ấy” trong nhà vệ sinh.

Uống thêm ngụm bia lớn, Joe càu nhàu:

- Tớ chưa bao giờ thử làm việc đó. Cậu chắc hưởng nhiều lạc thú với trò nhất dạ đế vương đó rồi.

Zach nhún vai:

- Lúc đầu cũng thích. Càng về sau càng nhàm.

- Tớ không còn mặt mũi nào gặp Adele nữa.

Với Zach, tránh gặp Adele mới khó. Có thể nói là bất khả thi. Tiffany và Kendra cùng đội nên thế nào họ cũng còn gặp mặt nhau.

“Vấn đề chưa giải quyết” ư? Zach với tay lấy lon bia đúng lúc đội Denver vừa ghi thêm điểm. Nhớ đầu ngực hồng như nụ hoa thắm của Adele chạm vào lòng bàn tay anh, Zach biết chỉ có một cách giải quyết những “vấn đề” còn tồn đọng giữa họ. Cách ấy không có phần tránh gặp Adele.

Trận bóng kết thúc, anh tiền Joe ra cửa rồi vào nhà chuẩn bị bữa tối cho hai bố con. Zach nướng gà, trộn salad và hâm nóng bánh mì atiso anh mua ở cửa hàng thức ăn ngon. Hôm nay, Tiffany trầm tư khác thường khiến Zach phải lên tiếng hỏi xem có chuyện gì.

- Chẳng có gì.

Tiffany lắc đầu, lấy nĩa xĩa vào đĩa rau trộn nhưng không ăn. Zach không tin nhưng phải đến sáng thứ Năm tuần sau đó, Tiffany mới bộc bạch với anh lúc dùng điểm tâm

- Con và đội có buổi thi đấu đầu tiên vào ngày thứ Bảy. Ngày mai sau giờ học, tụi con sẽ đi San Antonio.

Zach biết chứ. Suốt tuần rồi, hai cha con bàn rất nhiều về chuyện ấy.

- Giá ba đi cùng con thì hay quá. Nhưng con cũng biết thứ Bảy ba phải đến Lubbock đấu với đội Amarillo.

Con gái thờ dài, anh quay sang nghịch tô ngũ cốc:

- Con biết. Bố mẹ các bạn trong đội cũng không đi đầy đủ.

Vừa trầm ngâm ăn bánh vòng nướng giòn phết pho mát, Zach vừa tự hỏi: có phải Tiffany cố tình làm anh khó nghĩ chằng?

- Nhà Kendra cũng không ai đi được. Mẹ nó nằm viện, dì nó phải túc trực ngộ nhờ có chuyện khẩn cấp thì nguy.

- Con à, nếu không bận ba cũng đi mà.

Tiffany gật đầu. Hai cha con lặng lẽ nhai trệu trạo thêm vài phút. Tiffany lại nói:

- Con mười ba tuổi rồi.

- Ừ, ba biết.

- Đủ lớn để đi thi ngoại tỉnh mà không cần ba đi kèm.

- Đúng vậy.

Cảm giác có lỗi vơi đi chút ít. Zach yên tâm ăn thêm bánh ngọt phết thêm mứt dâu.

- Con lớn rồi nên biết tiêu tiền, biết lên đúng xe buýt để về nhà.

Zach thả nhiên ăn bánh:

- Phải, phải. Con làm tốt nhiều việc người lớn rồi đấy.

- Vậy ba cho con trang điểm nhé?

Zach sực mắc nghẹn:

- Cái gì?

Tiffany nhìn anh van nài:

- Ba ơi, các bạn trong trường con đều xài phấn son mà

Hình dung con gái phấn son bụm mặt, Zach phát hoảng:

- Không. Con gái ba xinh sẵn rồi. Không phải trang điểm gì cả.

- Nếu mẹ còn sống, mẹ sẽ cho con dùng mỹ phẩm.

Có lẽ thế, nhưng lý lẽ ấy không lay chuyển được anh:

- Con không trang điểm mới dễ thương, hồn nhiên chứ.

- Ba toàn cấm thứ các bạn khác đều làm.

- Con nói thế không đúng đâu.

- Đúng trăm phần trăm! Hè năm ngoái, ba không cho con đi hội chợ với Lyndsy Shiffer. Rốt cuộc cả lớp đi hết, chỉ mình con ở nhà.

- Ba cấm vì mẹ Lyndsy nghiện rượu. Suốt ngày ngồi bên quầy bar của câu lạc bộ thì dạy con cái vào lúc nào?

- Nhưng tối ấy, bác có uống đâu.

- Có gì khác nhau đâu.

Tiffany đứng bật dậy:

- Con chán cảnh sống này lắm rồi. Con chỉ muốn ở với mẹ thôi. Con xin là mẹ đồng ý liền.

Con bé quay lưng chạy lên cầu thang.

Nhìn chán cầu thang vắng lặng. Zach cúi xuống miếng bánh đang ăn dở. Thế này có bực mình không? Chỉ vì thời son bóng với cây mascara tí tẹo mà Tiffany định làm lớn chuyện ư? Mấy thứ vụn vặt ấy có gì quan trọng mà làm như trời sập không bằng.

Ăn xong, Zach xếp bát đĩa bẩn vào máy rửa chén. Có muốn giả vờ hiểu con gái mới lớn cũng không được. Mới cười đó đã khóc ngay được rồi. Cất chìa khóa vào túi, anh lên lầu. Nãy giờ Tiffany khóc thế đủ rồi: mười lăm phút đủ để nước mắt rửa trôi mọi khúc mắc ưu phiền. Giờ anh phải đưa con đi học.

Zach gõ vài tiếng trước khi đẩy cửa bước vào. Tiffany nằm sấp giữa giường chăn mền toàn màu hồng, xung quanh có cả bày thú nhồi bông và đồ chơi đủ loại. Một mặt tường trong phòng vẽ lâu đài của nàng công chúa Lộ Lem, kèm theo cỗ xe ngựa đẽo từ quả bí ngô. Hình ấy chỉ hợp với bé gái tuổi nhi đồng, nhưng Tiffany nhất quyết giữ không cho sơn lại. Tính còn trẻ con thế mà chưa chi đã đòi vẽ mặt vẽ mày.

Thấy Zach đi vào, Tiffany ngẩng lên thì thào:

- Con nhớ mẹ quá.

Liếc vô số ảnh Devon còn treo trên tường, Zach ngồi xuống cạnh giường con gái. Anh cầm tay con, xoay xoay chiếc nhẫn bạc Tiffany đang đeo:

- Ba biết. Nhưng mẹ mất rồi, còn ba đang cố hết sức làm những gì tốt

nhất cho con.

Tiffany lật người, rụt tay về:

- Mẹ còn sống, con tha hồ nói chuyện “con gái” với mẹ.
- Đại khái là chuyện gì?

Cô bé lắc đầu :

- Những chuyện con không thể nói với ba.
- Thì con cứ nói đi, ba đang nghe đây.

Tiffany lườm anh :

- Ba mà chịu nghe !
- Ba cũng biết nhiều chuyện về con gái chứ bộ.

Zach nói đúng, nhưng thứ anh biết toàn liên quan đến con gái lớn hơn Tiffany từ mười tuổi trở lên.

Tiffany ngửa mặt nhìn lên trần nhà :

- Nhiều chuyện ba không hiểu đâu.
- Ý con nói về chuyện mỹ phẩm chứ gì ?
- Vâng, với lại
- Với lại gì nữa nào ?
- Chẳng hạn tại sao tất cả các bạn trong lớp đều thấy thán, còn con

thì không ?

Zach giãy nảy như phải bồng. Anh đứng phất dậy, đầu nghe ong ong :

- Trời đất quý thần ơi !
- Con biết ngay mà.

Zach đỏ bừng mặt. Anh từ từ ngồi xuống.

- Con nói thử xem nào.
- Thôi ba ơi!
- Không, ba nói thật đấy.

Anh xoa mặt. Anh mù tịt về mặt tâm sinh lý nữ sinh mới lớn, về chu kỳ kinh nguyệt, ngoài việc biết họ hay cáu kỉnh khi bị “kẹt”. Anh không hề biết tuổi nào bắt đầu có kinh thì bình thường. Giờ anh không muốn đụng chạm đến chuyện ấy.

- Vậy ra, tất cả các bạn đều “có” à?

Tiffany nhìn anh chăm chăm:

- Ba không cần nói chuyện ấy đâu.

Zach gãi gáy:

- Không sao đâu. Con nói ra là tốt. Chắc con lo cho cơ thể con bất thường chứ gì?

- Chắc đúng thế đấy ba ạ.
- Vậy ba đưa con đi khám bác sĩ.

Tiffany ngượng chín, hai má đỏ ửng:

- Không!

- Tùy con vậy. Hay con thử gọi điện thoại hỏi bà nội, bà ngoại xem.

Cô bé nhăn mũi:

- Để con thử.

Ngay khi thấy hoàn toàn lạc lõng và cực kỳ tội lỗi vì không giúp gì được con gái, anh buột miệng:

- Mà này, ba cho con xài chút son phấn đấy. Nhớ dùng màu hồng nhạt.

- Thêm chút mascara nhé ba.

- Phơn phớt thôi.

- Cả phấn mắt nữa. Con thích xanh tím.

- Trời ơi, không được đâu. Cứ cho con thoải mái, chắc con xỏ mũi giống con bò ở hội chợ năm ngoái mất.

Tiffany lắc đầu, chán nản:

- Con chán ba quá đi.

Chiều thứ Tư, Adele cột vội tóc ra sau gáy, phóng vội đến trường Kendra. Mê mải viết lách, cô đến đón Tiffany và Kendra trễ. Lúc hai cô nữ sinh lên xe, Adele xin lỗi:

- Xin lỗi nhé. Dì mải làm việc quên không nhìn đồng hồ.

- Không sao đâu dì.

Kendra sập cửa trước, đặt balô xuống sàn xe giữa hai chân :

- Dì đưa tụi con đến quầy mỹ phẩm Estée Lauder trong cửa hàng Dillard's được không ạ?

- Được chứ. Các con mua gì thế?

- Cháu cần vài món đồ trang điểm.

Chờ Tiffany vào xe, cài dây an toàn xong, Adele đưa xe hòa vào dòng xe cộ xuôi ngược.

Adele cũng muốn thử vài mẫu mới:

- Bố cháu đồng ý chưa Tiffany?

- Rồi ạ. Bố đưa cháu thẻ tín dụng và bảo chở vắc cái mặt như phường chèo về nhà.

- Giống Jenny Callaway.

Kendra nhăn mũi. Hai cô bé phá lên cười.

Lần cuối Adele thấy “ba cháu”, Zach vừa trong nhà vệ sinh đi ra. Lúc ấy, cô bị mờ mắt bởi hy vọng thời gian bị ám quẻ sắp hết nên có thể tận hưởng sự nhẹ nhõm và niềm vui sướng sau những gì xảy đến trong nhà vệ sinh. Một tuần sau nhớ lại, cô chỉ muốn ôm mặt rên lên vì sợ. Nếu hai nữ sinh lạ mặt không đến kịp thời, rất có thể họ đã làm “chuyện ấy” cạnh tường. Adele không dám nghĩ đến khả năng Zach không kịp nhanh tay kéo cô vào ngăn quây kín đúng lúc cánh cửa bật mở.

- Dì Adele ơi!

Cô ngoái đầu nhìn cháu gái:

- Gì vậy, Kendra?

Từ hàng ghế sau, Tiffany nói to hơn:

- Đừng Kendra.

Kendra quay sang Tiffany bảo:

- Chắc dì tớ biết đấy.

Cô nhìn Tiffany lắc đầu trong gương chiếu hậu. “Mắt con bé to ghê, giống mẹ y hệt”. Adele nhớ ngày xưa Devon hay lôi nhãn hiệu quần áo của cô ra làm trò đùa.

- Gì thế hai đứa?

Kendra tựa hấn đầu vào lưng ghế:

- Mấy tuổi dì bắt đầu thấy thảng?

Chiếc xe hơi lạng tay lái lúc Adele quay sang nhìn cháu:

- Sao con hỏi vậy?

- Vì tuần trước Lili Ann Potts bắt đầu “thấy”. Giờ cả khối tám chỉ còn mình Tiffany chưa có.

Dừng xe trước đèn đỏ, Adele liếc gương chiếu hậu lần nữa. Tiffany đang ngồi thu lu, úp mặt vào balô. Cô ngạc nhiên vì gần như toàn nữ sinh khối tám đã chính thức bước vào tuổi dậy thì.

- Chuyện ấy làm cháu lo à?

Tiffany nhún vai. Kendra đỡ lời:

- Bạn ấy nghĩ mình không bình thường nhưng lại không thể với mẹ.

Đèn chuyển màu xanh, xe vượt qua ngã tư. Hồi mười ba tuổi, Adele cũng mồ côi mẹ nên thọt nghe cô hiểu ngay. Hồi ấy, bé Adele hay lạc lõng, buồn tủi và nhớ nhung, may mà cô còn có chị gái. Sherilyn đảm đang nhưng cũng rất khắt khe đã dạy bảo em thay mẹ.

- Mẹ cô mất lúc cô lên mười, cũng giống cháu bây giờ. Cũng may, cô có chị gái chỉ bảo những chuyện khó nói, không tâm sự được với cha.

Tiffany kể:

- Cháu có nói với ba nhưng ba bảo sẽ đưa cháu đi khám bác sĩ. Cháu không muốn đi, cũng không muốn hỏi bà nội, hay bà ngoại. Biết đâu cháu không bị bệnh gì. Trên tivi có nói con gái có quá nhiều hoóc môn nam sẽ không có kinh và mọc ria. Cháu sợ có ria mép lắm.

Adele chưa nghe ai nói thế bao giờ, nhưng cô đoán rất có thể có chuyện ấy.

- Nếu cô nhớ không lầm thì mười ba tuổi cô bắt đầu có hành kinh. Nhưng Gail bạn cô mười bốn tuổi mới có. Cô ấy nhỏ hơn cô và dậy thì muộn.

- Thấy chưa? Tớ đã bảo đừng lo mà.

Kendra lơ đãng cạy móng sơn trên móng tay.

- Vậy chắc mẹ cháu cũng dậy thì muộn.

- Ủ. Cô đoán thế.

Tiffany háo hức ngồi thẳng lưng:

- Cô biết mẹ cháu ạ?

Adele đưa xe vào bãi đậu của khu mua sắm:

- Cô và mẹ cháu tốt nghiệp trường trung học Cedar Creek cùng một năm. Tuy chơi với hai nhóm bạn khác nhau, nhưng cô biết mẹ cháu.

Khóa xe cẩn thận xong, Adele đưa hai cô bé vào cửa hàng Dillard's. Tiffany khoanh tay hỏi:

- Hình như nhiều người theo đuổi mẹ cháu lắm thì phải?

“Bên cạnh Devon luôn có một cầu thủ bóng bầu dục”

- Chắc vậy.

- Họ đẹp trai không cô?

Adele khóac túi xách lên vai:

- Đẹp. Cô nghĩ ba cháu hiểu mẹ cháu hơn ai hết - Họ đứng trước quầy nước hoa – Cháu cứ hỏi ba là biết liền hà.

Tiffany nhún vai. Cô bé đang thử nước hoa hiệu Juicy:

- Cháu có hỏi nhưng ba chỉ biết mẹ hồi học đại học. Với lại, ba toàn nói chung chung. Chẳng hạn, “hiếm người giống mẹ con”, hoặc “ba mẹ yêu nhau chân thành”.

Zach nói đúng. May mà trên đời hiếm có người giống Devon:

- Cháu nên hỏi cô Genevieve Brooks.

Chọn chai Burberry, Adele vén tay áo xịt vào cổ tay:

- Cô ấy thân với mẹ cháu hơn cô.

Tiffany lắc đầu. Mấy lọn tóc vàng nhạt cọ nhẹ vào áo len màu đỏ thắm:

- Cô ấy chỉ nói chuyện với cháu để kiểm soát gần ba cháu. Mấy cô khác cũng vậy.

Kendra đưa cổ tay sát mũi Tiffany:

- Thử ngửi xem. Giống mùi bưởi chùm không?

Cả ba người chọn nước hoa cho mình xong. Tiffany đề nghị sang quầy Estée Lauder:

- Hồi đi học, mẹ cháu thế nào ạ ?

“Cực kỳ quá quất”.

- À, Devon hoạt bát và dễ thương.

Adele cố moi óc tìm cách nói tốt cho cô ta.

- Mẹ cháu có trong đội cổ vũ và được nhiều người yêu mến – Cô nói một điều hoàn toàn ngược với sự thật – Nói chung mẹ cháu rất tuyệt vời – Adele nuốt khan. Hoàn hảo.

Tiffany cười toe toét, khoe niềng răng to tướng. Mặt cô bé sáng rỡ :

- Chắc ai cũng mến mẹ cháu.

- Ủ, đúng vậy.

Adele mỉm cười, vui vì đã nói dối.

- Bà ngoại bảo cháu mọi người yêu mẹ vì mẹ « tốt bụng kinh khủng ».

Adele định đồng tình nhưng cổ họng cô nghẹn cứng. Rõ ràng, cô chỉ có thể nói dối về Devon một lần trong ngày. Adele ừ hừ, cố tiết kiệm lời khen ít ỏi để nói cho hết buổi. Cô bán hàng đứng sau quầy có mái tóc vàng được chải gọn ghê và trang điểm rất cẩn thận. Cô ta mời ba người họ ngồi xuống ghế, cho họ thoải mái thử sản phẩm và đưa ra lời chỉ dẫn.

Adele thấy thương Tiffany. Mấy năm qua không có mẹ, con bé chắc buồn lắm. Dù Zach thương con đến mấy cũng không thể thay thế được người mẹ. Con gái anh sẽ không bao giờ đem những thắc mắc về sinh lý nói với cha. Chắc cô phải nói với Zach nỗi buồn khổ Tiffany vừa tâm sự với cô.

Hai cô bé lúi húi chọn phấn hồng. Adele chọn nước kẻ mắt màu mận chín và vẽ một đường mảnh dưới chân mi bằng mascara, đoạn quay sang cháu gái:

- Trông được không Kendra?
- Con thích màu kẻ mắt nhưng ...
- Nhưng sao ?
- Con xin nói thật, dây buộc tóc bọc vải phải « lên đường » thôi.
- Đi đâu ?
- Vào thùng rác.

Adele vuốt vuốt đuôi tóc :

- Nó làm sao ?

Tiffany ghé sát cô bảo :

- Một của thế kỷ trước. Giờ hết người xài dây loại ấy rồi.

Kendra vừa soi gương vừa bảo :

- Còn, mẹ Jordon Kent đây thôi. Tớ thấy cô ấy lúc đến đón Jordon đi học về.

- Ừ. Cô ấy còn mặc quần cạp thun nữa.

Thốt nhiên, Adele thấy mình già xạm đi :

- Thật không? Dây cột tóc này lỗi một rồi à?

Sao cô không để ý nhỉ? Sao tự nhiên cô thấy mình què mùa, thô thiển thế này?

Tiffany cười an ủi :

- Lỗi một lâu rồi, nhưng mắt cô đẹp lắm ạ.

“Mắt đẹp!”. Chẳng phải người ta hay khen phụ nữ xấu có mắt đẹp vì không tìm được thứ gì để khen đó sao?

Con gái Zach ráng khen thêm câu nữa:

- Tóc cô cũng đẹp nếu không có dây ấy.
- Cảm ơn cháu.

Cô quay sang nhân viên bán hàng:

- Tôi lấy mascara hiệu Illusionist, nước kẻ mắt màu mận và son màu

rượu anh đào.

Cô liếc nhìn đồng hồ và quay sang hỏi Kendra:

- Con mua gì nào?
- Con ư? Con không cầm thẻ tín dụng của mẹ.
- Đừng lo. Cứ dùng thẻ của dì.

Kendra hớn hở:

- Thật không? Dì định mua mỹ phẩm cho con à?
- Ừ. Chắc mẹ con cũng cho phép thôi. Từ hồi về quê, dì chưa dùng thẻ tín dụng nhiều nên giờ phải mua sắm cho ra trò.

Kendra chỉ nốt mụn trên cằm:

- Cho con mua phấn che khuyết điểm nhé? Đi đâu cũng mang cái mụn này trên mặt, con xấu hổ lắm.

Cô bán hàng bày phấn che khiếm khuyết các loại lên mặt quỳ. Adele chỉ ông phấn có thanh chấm nhỏ:

- Con thích cái này không? Trông giống màu da của con lắm.

Kendra gật đầu. Lập tức, nhân viên quỳ mở ngăn kéo lấy sản phẩm cho họ.

- Con muốn vào thăm mẹ trước hay sau khi ăn tối?
- Sau đi ạ. Giờ Tiffany sẽ đến nhà chơi với con. Sáu giờ bố bạn ấy đến đón về.
- Ra vậy.

Trong tâm trí Adele, hình ảnh bàn tay “khéo léo” của Zach vuốt ve ngực cô hiện ra không đúng lúc chút nào.

- Mong cô không phiền. Tối nay ba cháu tập cho đội muện.

Adele chưa sẵn sàng gặp “ba cháu” sớm như thế. Cô đang hy vọng tránh được anh, chờ ký ức trong nhà vệ sinh phai đi một chút.

- Có gì đâu. Mình sẽ đến thăm mẹ muện một chút, mẹ cũng không phiền đâu mà.

Chờ người bán hàng gói hàng cho Adele và Kendra xong, Tiffany chỉ những món cô bé muốn mua:

- Cậu sướng thật đấy. Giá tớ cũng có em trai thì hay biết mấy.
- Tớ với mẹ chọc em đập suốt.
- Cậu phải cho tớ chơi với em cơ.
- Được thôi. Tớ sẽ cho cậu thay bím bả.

Tiffany nhăn mũi:

- Eo ôi.

Cô bán hàng gói mascara uốn mi cong, hai thỏi son bóng màu hồng và đỏ, và hộp phấn mắt màu xanh. Adele ái ngại hỏi:

- Bố cháu có đồng ý cho cháu đánh mắt màu này không?

Tiffany gật đầu, chìa thẻ bạch kim American Express mang tên Zach ra:

- Ba đồng ý tất.

Lúc sáu giờ mười lăm, Zach xuất hiện trước cửa căn hộ của Sherilyn. Anh mặc áo thể thao có mũ to tướng. Nhìn anh đứng dưới ánh sáng nhạt của chiều tháng Mười, Adele lại thấy xôn xang:

- Chào em.

Adele ngoái đầu gọi với vào nhà:

- Tiffany, ba cháu đến rồi nè. – Adele bước ra thêm, khép cửa kín sau lưng. – Em có chuyện muốn nói với anh.

Zach cố thân nhiên:

- Nếu em định nói chuyện hôm nọ thì theo anh nên lý giải thế này: cả hai chúng mình đều mê say quá nên quên

- Không phải chuyện ấy.

Adele nắm tay anh kéo xuống bậc tam cấp. Hồi trước anh bảo cô người anh là lò sưởi di động. Điều ấy quả không sai. Hơi ấm từ người anh lan tỏa từ bàn tay đến cánh tay cô.

- Ngoài chuyện hôm nọ, ta còn nhiều chuyện quan trọng hơn cần bàn.

Từ lúc ở khu mua sắm về, càng lo Tiffany nghĩ quanh quẩn về việc thay đổi sinh lý, cô càng thấy cần bàn với Zach:

- Tiffany tâm sự với em rằng nó sợ sẽ không bao giờ thấy tháng và bị mọc ria mép.

Họ đã đi xuống đến bậc cuối cùng. Zach ngạc nhiên nhìn cô:

- Con bé nói với em hết à ?

Adele buông tay anh, gật đầu:

- Em nghĩ anh nên biết.

Zach nhìn sâu vào đáy mắt cô:

- Hôm trước, Tiffany có đề cập đến chuyện ấy. Nhưng không thấy con bé nhắc gì đến ria mép cả.

Adele nhún vai:

- Tiffany thấy tivi nói như vậy rồi đâm hoảng. Em đoán con bé phát triển trễ hơn bạn đồng lứa. Hồi học phổ thông cơ sở, Devon cũng nhỏ nhắn.

- Ừ. Mẹ nó gầy nên có thể Tiffany giống mẹ.

“Gầy, yếu điệu và đẹp nữa”. Adele ngoảnh mặt đi, khoanh tay cho đỡ lạnh. Áo dài tay không đủ chống chọi với cái lạnh ngoài này:

- Con bé hỏi em về Devon.

Họ thong thả đi về chiếc xe Escalade màu bạc của Zach.

- Hỏi những chuyện gì?

- Tiffany muốn biết hồi học phổ thông, mẹ nó thế nào. Đại khái thế.

- Em nói gì với nó?

Adele nhìn anh:

- Em nói dối.

- Về chuyện gì?

- Em bảo Devon tốt bụng tuyệt vời, ai cũng quý mẹ nó.

Zach thoáng nhếch mép:

- Chẳng phải ai cũng nghĩ vợ anh thế.

Adele dừng lại bên lề đường:

- Đúng vậy.

Đút tay túi áo, Zach nhìn qua đầu Adele như thể có thứ bên kia đường làm anh phân tâm:

- Cảm ơn em. Anh biết em không phải người mến mộ Devon.

Adele nhìn quanh quất. Xung quanh không có ai ngoài cô và Zach:

- Tất nhiên. Vợ anh quá đáng với em lắm.

- Em không phải người duy nhất bị thế.

Adele tự hỏi không biết Zach sống với cô ta thế nào.

- Em nghĩ gì về Devon hay anh không quan trọng. Tiffany có vẻ tốt bụng. Thời gian này, Kendra gặp nhiều chuyện buồn. Con gái anh giúp cháu em rất nhiều.

Nheo mắt, Zach vẫn nhìn đâu đó sau đầu cô:

- Tiffany tốt tính thật. Anh không biết nó sợ mọc râu. Anh cứ tưởng chuyện gì nó cũng muốn nói với anh. Hóa ra, có nhiều thứ Tiffany thấy không tiện nói với bố. - Cuối cùng, ánh mắt anh cũng quay lại với cô. - Nếu Tiffany còn tâm sự điều gì khác, mong em nói anh hay.

Adele gật đầu:

- Em mồ côi mẹ lúc mới lên mười nên cũng hiểu đôi chút.

- Anh biết. Hồi đại học, em kể anh nghe rồi.

Mắt anh lướt từ trên mặt xuống ngực áo Adele. Zach hạ thấp giọng, nói rành rọt:

- Anh có thứ này cho em.

Adele không muốn nghe. Rất có thể thứ anh muốn cho là thứ cô không có từ rất lâu, là thứ cô khao khát nhưng không nên có. Adele cau mày, che dấu sự bối rối:

- Thôi đi, Zach.

Anh nhìn cô vài giây, đoạn bảo:

- Sao em hay nghĩ xa xôi thế nhỉ?

Adele đặt một tay lên ngực mình rồi hỏi Zach:

- Em ư?

Trước khi Adele kịp nói thêm, cửa nhà bật mở. Tiffany chạy xuống thêm, Zach ngọt ngào hỏi con gái:

- Mình đi chưa con?

- Rồi ạ.

Khóac balô lên vai, Tiffany mở cửa sau của xe Cadillac:

- Cảm ơn cô đưa cháu đến Dillard's.

Adele đặt tay lên vai Tiffany:

- Đừng khách sáo. Với lại cũng nên nhớ rằng dậy thì muộn chỉ khó chịu lúc này. Khi ba mươi tuổi, cháu sẽ trẻ như mới hai mươi lăm. Lúc ấy bạn bè sẽ muộn như cháu mà không được.

Sau nhiều năm dài, Zach mới mơ thấy Devon. Trong mơ, anh vẫn là sinh viên Đại học Texas Memorial. Để giày đinh nện cồm cộp trên nền xi măng và chiếc nón bảo hiểm trong bàn tay buông thõng va vào đùi theo từng nhịp bước. Anh đi chậm dần rồi dừng hẳn khi thấy Devon đứng ngay lối vào. Cô mặc bộ vest hiệu Chanel Zach mặc cho vợ lúc khâm liệm.

- Chào anh.

Zach ngạt thở, lồng ngực nghe nặng nề.

- Anh không chào em à?

- Sao em lại ở đây?

Hất tóc ra sau vai, Devon rọi đôi mắt xanh lam vào anh:

- Em có thai. – Cô mỉm cười, đặt tay lên cái bụng phẳng lì. – Anh sắp làm cha rồi Zach.

Ngực anh thắt lại, cổ họng nghẹn đắng. Zach chòang tỉnh, thở hỗn hển. Tim anh đập như trống làng. Tâm chần dầy như đúc băng chì đè anh xuống giường. Zach hất tung chăn. Ngồi bên mép giường, Zach chưa bao giờ mừng đến thế khi giật mình tỉnh giấc.

- Ác mộng kinh hoàng thật.

Zach đứng lên. Không mở đèn, anh đi thẳng vào nhà vệ sinh. Lướt trên mặt thảm có lò sưởi bên dưới, Zach đi qua bồn tắm sục cỡ lớn. Ánh trắng vàng vạc chiếu qua khung cửa sổ. Lần trước, anh mơ Devon sống dậy từ cõi chết quát mắng anh định ly dị cô. Với Zach, lần mơ trước đỡ hơn cơn ác mộng lần này.

Dùng toilet xong, Zach vừa giặt nước vừa tự hỏi không hiểu sao Devon lại hiện về trong giấc mơ của anh thông báo cô có bầu. Tỉnh giấc Zach mừng hết lớn vì đó không phải là thật.

Ánh trắng chạy dọc sống lưng Zach lúc anh trở lại phòng ngủ. Mười bốn năm trước, Devon đến tìm anh tại căn nhà anh sống với mấy người bạn cùng đội banh. Cô bảo anh sắp có con. Đứa bé được thụ thai lần họ gặp nhau sau cùng, chỉ vài ngày trước khi Zach tuyên bố chia tay với cô.

Devon khoanh tay trước ngực, nói rành rọt:

- Em không phải loại mèo mả gà đồng. Em sẽ không nuôi con hoang một mình.

Nhìn người yêu một thời nhưng nay tình đã cạn, Zach cảm giác đời anh biến thành cát mịn trôi qua kẽ ngón tay. Anh không còn con đường nào khác ngoài việc làm theo đạo lý.

Zach sờn gai ốc. Anh vào bếp, mở tủ lạnh, tìm sữa. Dưới ánh trắng vằng vặc, Zach tu sữa thẳng từ bình nhựa.

Cha mẹ luôn dạy anh sống có đạo đức. Anh làm theo dù chuyện ấy

không dễ dàng gì. Cưới Devon vì trót ăn com trước kêng kéo theo bao rắc rối.

Điều Zach thắc mắc nhất chính là: họ chẳng may có con hay do Devon chủ động ngưng uống viên tránh thai. Sau này, chỉ hai năm trước khi tử nạn, Devon thú nhận ngày xưa cô đã không dùng thuốc. Lúc ấy, hai vợ chồng cự nự vì chuyện phòng the thừa thớt và Devon muốn chọc tức anh:

- Phải, em ngưng dùng thuốc. Em thừa nhận điều đó. Thuốc ấy làm em bị mập. Giờ anh hết boăn khoản chưa? Em vừa nói hết rồi đấy.

- Đáng lẽ em phải nói với anh chứ.

- Nói hay không, giờ đâu còn quan trọng nữa.

Cô nói đúng. Mười bốn năm trước, mười năm trước ngay cả bây giờ, nó không quan trọng. Devon cố ý hay vô tình có thai, anh cũng lấy cô rồi. Devon sinh cho anh một cô con gái xinh đẹp. Zach không bao giờ hối tiếc khi có Tiffany.

Cất bình sữa xong, anh đóng mạnh cửa tủ. Dù yêu con vô vàn, Zach tự hứa với lòng không bao giờ “lỡ” có con lần nữa.

Zach không hề muốn đi bước nữa để rồi phải sống với người anh không yêu và không thể tin tưởng. Như chim sợ cành cây cong, Zach không bao giờ quên chuyện cũ.

CHƯƠNG 10

Năm giờ ngày thứ Sáu, Adele đưa Kendra ra xe buýt của trường. Đội khiêu vũ thể thao có sáu bà mẹ đi kèm lên đường đi San Antonio đến chiều Chủ Nhật mới về. Có hai ngày dài rảnh rỗi trước mắt, Adele mong được yên tĩnh, nghỉ ngơi thoải mái.

Trông theo xe buýt khuất dạng ở khúc cua, Adele đến bệnh viện thăm Sherilyn. Biết chị gái buồn bực, bất an vì phải nằm quá lâu, Adele mang theo bộ đồ làm móng, kem thoa da chân và sơn móng màu đỏ. Hai chị em cùng chăm sóc móng chân cẩn thận. Sau đó, cô nán thêm hai ba tiếng rồi về nhà ngâm mình trong bồn tắm sục, tay ôm cuốn tiểu thuyết dày cộm mới trình làng của tiểu thuyết gia Lucy Rothschild, bạn thân của cô. Vài năm trước, Lucy là nghi phạm số một của một vụ giết người hàng loạt. Viên thanh tra thụ lý vụ ấy đem lòng yêu Lucy. Sau đó, họ nên vợ nên chồng.

Adele hạ thấp người hơn nữa trong bể tắm. Bọt pha mùi hoa anh đào ngập đến tận vai. Cô lấy dây cột tóc bọc vải buộc chặt tóc lên đỉnh đầu. Adele ngồi trong bồn cho tới khi nước hết nóng, bọt tan hết mới bước ra quần khăn tắm quanh người.

Căn hộ yên tĩnh lạ thường khiến Adele thấy ngại ngại chứ không phải thư giãn. Adele lấy làm lạ vì bao năm qua sống một mình, cô không hề lạ lẫm thế này. Lau khô tóc xong, Adele mặc áo sơ mi trắng rộng thùng thình và quần lót trắng. Vừa xỏ đôi vớ màu hồng ôm sát chân, Adele nghe tiếng chuông cửa. Cô vợ vội áo choàng mặc nhà màu đen khoác lên người.

Adele không biết ai gọi cửa. Cô chỉ hy vọng không phải Joe đến mời cô món ‘xúc xích’.

Không phải Joe thật. Qua lỗ nhỏ trên cửa, cô thấy Zach đứng ngoài thềm, tóc chải bóng mượt. Đèn ngoài hiên soi tỏ một bên khuôn mặt đẹp như tượng. Cơn rạo rức chạy dọc sống lưng lên tận vai cô. Adele biết rõ không nên mở cửa chút nào.

Zach với tay bấm chuông lần nữa. Thấy anh nhấn ba lần liên tục, Adele vội kéo then và mở tung cánh cửa. Zach đứng trước mặt cô trong áo khoác lông cừu và quần jeans bạc gói. Zach nhìn từ đầu xuống áo choàng đen đến chân Adele:

- Vớ đẹp đấy.

- Cảm ơn.

Ánh mắt anh leo dần lên người cô:

- Em ở nhà một mình à?

- Vâng.

- Sao anh chờ mãi em mới mở cửa thế? Băn khoăn không biết có nên cho anh vào hay không chứ gì?

- Đừng thấy em mở cửa mà vội mừng. Em sắp đổi ý rồi đây.

Zach nhếch mép cười như trêu chọc:

- Cho anh vào đi mà.

Đề Zach vào sẽ rầy rà to.

- Anh mang một thứ đến cho em nhưng nếu lấy nó ra ở đây thì không tiện.

Adele sùng sốt:

- Chỉ cần anh chạm tay vào khóa quần, thề có Chúa em sẽ gọi cảnh sát đây.

Zach làm bộ chán nản:

- Chúa ơi! Em làm sao thế?

Anh cho tay vào túi lôi ra chiếc áo lót sa tanh trắng.

- Hình như cái này của em thì phải.

Adele đưa tay định cầm, Zach đã giơ thật cao để cô không với tới.

- Anh lấy ở đâu ra vậy?

- Trên nền nhà vệ sinh nữ. Chắc em muốn lấy lại nó, nhỉ?

Cô chìa tay:

- Đúng, thôi đưa cho em đi.

- Em cầm một thứ của anh. Mình mang ra đổi đi.

- Em cầm gì của anh đâu?

- Mũ lưỡi trai của đội bóng.

Adele kéo sát hai vạt áo choàng và đứng khoanh tay hỏi:

- Anh hết mũ đội hay sao thế?

- Còn chứ. Nhưng đội mũ ấy mới hên. Đội anh xếp hạng mười ba. Anh không muốn trận đấu với Amarillo tới mai hỏng chỉ vì anh đội mũ khác.

- Vào nhà rồi, anh phải hứa đứng đấm đấm nhé.

Zach so vai, giơ hai tay làm như anh là tay hướng đạo sinh vô hại. Áo lót của Adele treo lủng lẳng trên đầu ngón tay biến chàng hướng đạo sinh thành tranh biếm họa.

Adele mở rộng cửa. Zach bước ngay vào trong.

- Anh không biết gọi điện báo trước à?

- Tại không có số của em.

Đúng là cô chưa cho anh số phone:

- Mũ của anh trong phòng trẻ ấy.

Adele quay lưng đi trước. Tiếng giày cao cổ của Zach cồm cộp theo sát cô. Họ vào căn phòng có kê chiếc bàn nhỏ để máy tính xách tay của Adele. Xung quanh bừa bộn hộp giấy đựng đồ dùng của em bé.

- Chị em khỏe chưa?

- Hôm nay có đỡ hơn. Chỉ cần em bé còn trong bụng Sherilyn là mừng rồi.

Adele lấy mũ trên bàn đưa cho anh. Zach trả cô áo lót. Anh nhìn

quanh phòng:

- Nhìn là biết em vất vả rồi.

- Vâng.

Ném áo lên bàn, Adele nhìn lảng khắp chỗ. Cô cố tránh nhìn đôi vai rộng và bộ ngực vạm vỡ của Zach. Vẫn biết phòng này bé nhưng khi Zach bước hẳn vào trong, trông nó giống cái hộp chật hẹp.

- Em phải kê dọn đồ đạc. Ngoài ra em còn định sơn tường màu xanh trắng sáng. Còn trần nhà em định vẽ mây thật nhiều. Chắc em phải ghé cửa hàng dụng cụ gia đình. Đến cái tuốt nơ vít, nhà còn không có.

Adele nhún vai. Phòng bé đến độ cô ngửi thấy mùi xà phòng thơm trên người anh. Thật nguy hiểm vì Adele chỉ muốn lao tới, vùi mặt vào ngực anh.

- Con gái đôi khi cũng cần có một vài dụng cụ.

Cô mỉm cười.

- Đừng nói thế nhé. - Anh cảnh báo cô.

- Khi đến đây em bỏ quên dây lưng đồ nghề ở nhà.

Giờ đến lượt anh mỉm cười và nói:

- Em có dây lưng đồ nghề à?

- Ồ, nó giống như một hộp đồ nghề được kèm theo một sợi dây thắt lưng rẻ tiền ấy mà.

Anh nhìn lên phía đỉnh đầu cô.

- Em không tính làm quăn tóc mình đấy chứ?

- Không. - Cô đưa tay lên và tháo dây cột tóc ra. Cô lắc lắc đầu mình, và mái tóc dài óng ả buông xuống sau lưng cô. Cô đang tự hỏi liệu anh có đang dùng những lời lẽ bóng bẩy để dụ dỗ cô không.

- Em đang ở trong phòng tắm.

Zach vỗ vỗ mũ lưỡi trai bên đùi. Anh đòi đề tài:

- Thứ khiến lần đầu anh chú ý đến em là tóc em. Lúc ấy trông em giống người rừng có trong phim điện ảnh hoặc phim hoạt hình. Họ mặc bikini may bằng da báo và chạy dọc hai bờ sông Amazon. Hồi nhỏ anh đã thích những cô gái hoang dã như vậy. Hình như anh chưa kể với em thì phải?

- Chưa. Em chưa nghe.

- Nhưng sau khi nhìn vào mắt em rồi, anh không thể dứt ra được. Anh còn nhớ có hôm anh chờ em ở cửa hàng pizza để đi bộ với em về ký túc xá nữ.

- Ừ.

Nỗi ham muốn trong cô trở dậy. Mong muốn được vùi mặt vào cổ anh càng mạnh mẽ hơn:

- Em cũng nhớ. Mấy hôm sau, anh tặng em sách về tiên nữ.

- Thế à?

-Anh không nhớ sao?

-Em làm anh choáng váng. Làm sao anh nhớ được mọi chi tiết.

-Nghe mới sâu sắc, lãng mạn làm sao!

-Dù không muốn em vỡ mộng, anh vẫn phải thú nhận rằng anh làm thế để dụ em lên giường.

Adele bật cười:

-Cái gì? Chứ không phải hồi đó anh làm vậy vì quý mến em à?

Zach vuốt tóc rồi đội mũ lên đầu:

-Có chứ. Anh mến em vô cùng, chỉ nghĩ đến chuyện được ân ái với em.

Adele chỉ mong Zach khẳng định giờ anh cũng đang muốn thế. Cô chờ anh bảo hãy cùng trút bỏ y phục và quên hết sự đời.

Nhưng Zach không làm như cô mong đợi. Anh thủng thẳng đi ra cửa:

-Mai anh có trận quan trọng. Thôi, anh về đây.

Chỉ thế thôi sao? Có thực anh chỉ ghé qua lấy mũ?

-Anh về thật à?

Đến ngưỡng cửa, Zach dừng lại, ngoái đầu hỏi:

-Em muốn anh ở lại à?

Anh sẽ không ôm hôn, không làm cô mê mụ đến độ không thể từ chối anh sao? Adele định nói nhưng cổ họng nghẹn lại. Zach đi tiếp ra cửa chính, tay chạm vào nắm cửa:

-Vậy mà anh cứ tưởng.

-Anh đừng đi.

Dù không mong anh đến và ở lại, nhưng nếu Zach ở lại, Adele không phiền.

-Chắc em biết anh ở lại sẽ thế nào rồi.

-Em biết.

Cô biết trước khi mở cửa cho Zach vào nhà kia.

-Miệng nói biết, nhưng trông em phân vân lắm. Cung ơi, thứ lỗi anh nói thật, nhưng em đừng làm anh phát điên rồi lại từ chối, để anh phải ám ức ra về.

Adele nhìn anh đăm đăm. Cô thật sự không muốn anh rời đi:

-Anh có mang 'bao' bảo vệ theo không?

Thay vì mở cửa, Zach dựa lưng vào cánh cửa đóng chặt:

-Có.

-Vậy anh đừng về.

Vẫn muốn cho Adele cơ hội chủ động, Zach chỉ chìa tay đứng chờ. Về phần mình, Adele quên phát phán quyết cho Zach đi hay ở. Cô lao vào vòng tay anh, úp mặt vào cổ anh. Mùi cơ thể Zach đánh thức mọi chỗ trên cơ thể cô từng ấm sục dưới bàn tay anh từ tuần trước.

-Anh đừng để ngày mai em phải hối tiếc.

Zach ôm khuôn mặt người yêu trong tay và nhìn thẳng mắt cô:

-Áp lực lớn đấy.

-Anh làm được không?

Anh cúi xuống sát mặt Adele:

-Cung ơi, dưới áp lực cao anh mới tận dụng hết sở trường.

Hé môi, anh trao Adele nụ hôn dịu ngọt và ướt át khiến Adele xôn xang, cô khiêng chân lên đáp trả lại.

Dưới ánh sáng dịu trên môi ra vào, cô uống từng hơi thở của anh. Một tay Zach luôn vào mái tóc dày của Adele, tay kia đỡ dưới hông ghì chặt cô đến nỗi phần cương cứng ép chặt người cô. Hai vạt áo choàng mở phanh, Zach chà sát phần cơ thể cứng như đá lên bụng Adele lúc này chỉ có lớp áo mỏng phủ ngoài. Cô muốn Zach. Cho dù chỉ đêm nay thôi. Adele muốn anh trao cô tất cả: nụ hôn, bàn tay vuốt ve âu yếm và muốn anh phủ lên người cô với tất cả sức mạnh của mình.

Zach vuốt hai vai Adele làm chiếc áo choàng tuột khỏi tay rơi xuống chân cô. Vén gấu áo sơ mi lên cao, anh siết chặt cặp mông gần như trần trụi bằng cả hai tay. Adele rên khẽ trong lúc đáp trả cái hôn của Zach. Cô đầu hàng cơn ham muốn lớn dần, lần át hoàn toàn khả năng kiềm chế nó. Và lại, lúc này ý muốn kiềm chế cũng bị triệt tiêu.

Nụ hôn như ngọn lửa bùng lên mãnh liệt. Môi chạm môi, họ trao nhau cơn thèm khát vô bờ bến và cảm giác ngất ngây. Lưỡi anh vuốt ve môi miệng cô khiến cơ thể đáp trả bằng cơn rạo rực, vùng kín giữa hai chân nóng và ẩm ướt. Adele bấu chặt Zach, đòi anh cho cô thêm nhiều nữa. Hai bàn tay cô sục sạo trên áo khoác lông cừu, áo thun bên trong và tóc sau gáy anh. Cô hất chiếc nón trên đầu Zach, kéo áo khoác anh khỏi vai. Zach lắc người mặc nó rơi xuống đất. Môi họ rời nhau khoảng thời gian chỉ đủ cô kéo áo thun qua đầu anh. Sau đó Adele vuốt ve mái khuôn ngực trần của Zach. Ngón tay cô lướt trên những múi cơ cuộn cuộn và làn da nóng hôi hổi của Zach. Adele hơi ngả ra sau ngắm anh mê say. Cô nhận ra hình xăm hai chữ Z lồng nhau và một hình xăm mới trên cánh tay anh. Ánh mắt mơ màng vuốt ve khuôn ngực phủ lông vàng hoe, lần xuống cơ bụng nổi múi rắn chắc và vệt lông vàng đậm hơn chạy từ bụng xuống bên trong thắt lưng quần jeans.

-Em thích không?

Chỉ ai chắc chắn biết câu trả lời mới dám hỏi câu ấy.

-Có, em thích.

Adele cầm vạt áo sơ mi lôi qua đầu. Mái tóc dày xoăn tự nhiên và vàng óng phủ ngang lưng. Thả áo sơ mi xuống nền nhà, cô đứng trước mặt anh khi trên người chỉ còn quần nhỏ và đôi vớ len xù màu hồng. Zach tựa đầu lên cánh cửa nhìn cô. Ánh mắt anh sáng rực, háo hức.

Adele nhướn lông mày ra ý hỏi. Zach cười tủm tỉm:

-Em đẹp lắm.

Vươn tay kéo Adele về phía mình, Zach đón hai gò bồng đảo tròn

căng, nảy nở áp vào ngực anh. Hai đầu ngực rắn chắc của cô chạm vào làn da âm vực của anh. Lập tức, da thịt cô như bị thiêu cháy bởi ngọn lửa kích động đầy khao khát nhục thể.

Zach cúi xuống, hôn cô lần nữa. Lần này, nó chất chứa cơn đại cuồng, cảm giác mù mẫn. Adele chưa bao giờ trải nghiệm một cái gì giống như vậy. Nụ hôn của anh mạnh bạo, ngọt ngào, ngây ngất mê ly. Họ cùng sẵn sàng trao nhau ham muốn nhục thể thuần túy và khao khát chiếm đoạt cho đến khi Zach rên khẽ, khàn khàn. Dứt khỏi môi Adele, anh hỏi trong hơi thở gấp. Mắt anh sáng rực thiêu đốt da thịt cô:

-Cung ơi, giường em đâu?

Lồng tay mình vào tay anh, Adele nhoài tới hôn cổ anh:

-Đi theo em.

Cô đưa anh vào phòng ngủ của Sherilyn.

-Bật đèn đi em. - Zach ghì lưng Adele vào ngực mình. Cô nghe giọng anh run run và hơi thở anh phả vào gáy cô. - Minh sẽ không yêu nhau trong phòng tối.

Zach buông tay. Adele rướn lên bật đèn chụp trên bàn cạnh giường. Cô lặng lẽ nhìn anh. Anh là mối tình đầu của cô, người đầu tiên cùng cô trong cuộc phiêu lưu ăn trái cấm. Đã có lúc thời gian làm phai mờ ký ức, nhưng giờ kỷ niệm sống lại thật rõ nét. Cái đàn ông của Zach cứng như đá khi Adele chạm tay vào. Zach rên lên sung sướng, bọc tay cô trong tay anh và vuốt lên xuống cho đến khi anh không chịu đựng thêm được nữa và kéo tay cô lên vai mình. Anh đẩy Adele xuống giường và bao trùm cô từ bên trên.

Áp mặt trên cổ Adele, anh thủ thỉ bao lời âu yếm. Anh nói mình thêm khát cô vô cùng, rằng cô làm anh phát điên, rằng bàn tay cô khiến anh mê mẩn, rạo rực từng cơn. Môi anh vồ về da thịt trên vai Adele, sau đó di chuyển khắp cơ thể cô.

Adele run rẩy gọi tên anh, rướn người lên đòi hỏi. Luồn tay vào tóc anh, cô chờ đợi nhìn anh hôn hít, vồ về. Mãi đến khi Adele thở ngất quãng, anh mới cuối thấp hơn nữa. Môi anh nựng nịu bụng người yêu, để lại vết lửa dài cháy bên trong da thịt cô.

Thấy anh lúi xuống phía dưới cuối giường, Adele hỏi:

-Anh làm gì vậy?

-Hỏi thăm cô tiên dưới này.

Zach kéo quần nhỏ của Adele xuống, nhoài lên hôn cô tiên xăm trên bụng Adele. Hơi thở anh nóng hôi hổi phả trên da đùi cô:

-Anh hôn cô tiên đây. Em không ghen chứ?

Adele lắc đầu, nuốt khan. Cổ họng cô khát nóng. Zach hôn bụng và cắn nhẹ bên trong đùi cô. Bàn tay ấm nóng áp vào giữa hai chân Adele trước khi anh miết tay lên đó.

Adele rên rĩ và nghe Zach cười tự mãn. Luôn một tay dưới mông Adele, anh nâng cô lên như nâng đĩa sơn hào hải vị và cúi xuống.

Mười bốn năm trước, anh cũng hôn cô ngay chỗ ấy. Chỉ có điều giờ Zach thành thạo hơn nhiều khi dùng môi, lưỡi làm cô thỏa mãn, nhất là khi anh mút mạnh vào đó. Zach vuốt ve cho đến khi Adele mềm người trong tay anh, lúc ấy anh mới đưa một ngón tay chạm vào điểm nhạy cảm bên trong cô. Mười bốn năm trước, Zach chưa biết làm thế. Adele run rẩy gọi tên anh trước khi cơn cực khoái làm bên trong cô siết chặt. Cảm giác sung sướng thỏa mãn chạy từ đầu đến chân Adele. Người cô cong lên nhưng Zach không rời cô cho đến khi cơn run rẩy lắng xuống. Anh chùi miệng vào bên trong đùi cô rồi đứng lên.

Zach với tay lấy quần jeans. Móc bao cao su từ túi sau:

-Suốt hai tuần nay, anh chỉ mong được làm em sung sướng như vừa rồi. Em sẵn sàng đi xa hơn nữa chưa?

Rã rời, Adele nhìn anh. Đáng lẽ cô đã hoàn toàn thỏa mãn, có thể trở mình ngủ ngon lành. Nhưng khi nhìn thân hình đẹp như pho tượng cổ và “báu vật” của Zach, Adele lại muốn nhiều hơn. Sau khi tận hưởng trọn vẹn, cô biết mình sẽ thỏa mãn đến tận cùng.

Cô ngồi lên kéo tay anh cho đến khi anh đè hẳn lên người mình. Anh to lên, nóng rực trên bụng cô khi cô hôn cổ và vai đẩy anh nằm ngửa. Hai làn da nóng hổi chạm nhau không muốn rời. Cầm bao cao su từ tay anh, cô xé giấy gói ngoài. Zach đã sẵn sàng.

-Anh sẽ thích cho xem.

Dạng chân trên bụng anh, Adele điều chỉnh cho đúng và từ từ ngồi xuống. Adele từ từ tận hưởng cảm giác tuyệt vời khi anh đi vào trong cô.

Zach thở gấp. Hai tay anh vuốt ngược từ đùi lên hông và eo Adele:

-Nhìn từ dưới này em đẹp quá. Anh thích lắm.

-Anh sẽ còn thích hơn nữa.

Adele từ từ chuyển động. Cơ thể cô kích thích anh, siết chặt anh, kéo anh vào sâu hơn nữa. Chính anh giúp thổi bùng ngọn lửa đam mê cháy rực trong cơ thể cô.

-Em cũng học được một vài điều nhỉ. - Anh nói và siết chặt tay mình ở hai bên eo cô.

Adele di chuyển nhẹ nhàng để thỏa mãn cả hai. Cô nhìn không chớp đôi mắt nâu mơ màng đang nhìn mình như thôi miên. Cúi xuống dán môi lên cổ anh, cô thì thào, hai bầu ngực áp vào ngực Zach:

-Em thích anh thế này. Anh thật tuyệt.

Zach lật người đỡ Adele nằm ngửa, đan tay anh vào tay cô. Ép chặt môi lên môi người tình, lưỡi anh tiến sâu vào miệng Adele khi anh đi vào bên trong cô. Đầu nhẹ bổng, Adele tưởng chừng lao thẳng vào cơn mê lúc Zach đẩy mạnh hông. Chủ động dứt khỏi đôi môi anh, Adele co một chân

vòng ngang eo anh, cùng chuyển động nhịp nhàng theo từng nhịp đẩy. Anh di chuyển không ngừng đưa cả hai tới đỉnh cao của khoái cảm.

-Zach, Zach!

Adele thì thầm sau mỗi lần anh tiến sâu vào trong cô cho đến khi nhiều đợt sóng khoái cảm bao trùm cô và lan mãi tưởng chừng không bao giờ dứt. Nó khiến mười đầu ngón chân cô quắp lại và hai tay nắm chặt. Adele há miệng thở dốc, tựa tiếng kêu la không thanh âm.

Zach run rẩy, mê man. Anh tán thưởng vẻ đẹp và khoái cảm cô tặng anh từ bên trong. Siết chặt tay cô trong tay mình, Zach vùi mặt vào một bên cổ Adele. Lúc kết thúc, các cơ trên lưng và vai anh như hóa đá. Tiếng rên cuối cùng của anh nghe như tiếng vọng từ đáy sâu của tâm hồn.

Hơi thở anh mơn man trên má Adele. Anh hôn vành tai Adele:

-Em không sao chứ?

-Hừm.

-Anh có làm em đau không?

Adele bật cười:

-Không.

Ngẩng đầu, Zach nhìn chăm chăm vào mắt Adele. Anh mỉm cười tự mãn:

-Lúc cuối anh hơi thô bạo. Xin lỗi em nhé.

Adele vuốt từ vai xuống dọc sống lưng anh. Những gì họ vừa trải qua không giống những cuộc mây mưa mười bốn năm về trước. Anh khác trước và cô cũng không còn như xưa. Điểm khác biệt lớn nhất là cô không còn yêu anh. Zach vừa cho cô tận hưởng thú vui nhục dục. Đó đơn thuần chỉ là lạc thú, không phải tình yêu. Adele mừng vì nó không dính dáng đến tình yêu. Cô tuyệt đối không thể yêu người đã từng làm tan nát trái tim mình.

Zach dí trán mình lên trán Adele, tay anh vuốt ve cô:

-Em đói không? Mình ăn pizza nhé?

Riêng điểm này giống với chàng sinh viên Đại học Texas mười mấy năm về trước. Yêu nhau xong, bao giờ anh cũng đói cồn cào:

-Bánh kẹp tiện hơn.

-Chà, gọi cảm quá!

Vừa gãi mảnh ngực trần, Zach vừa ngắm nghía cặp chân Adele. Anh đã kịp mặc quần dài ngồi bên bàn bếp trông cực kỳ thư giãn và thoải mái.

-Gì cơ?

Adele đưa cho anh ly trà đường.

-Áo em đang mặc ấy.

-Cái này ấy à?

Cô nhìn xuống áo thun trắng đưa ra trước. Adele hơi ngượng vì không có quần áo thật khiêu khích, gợi cảm. Tuy nhiên, vì mục đích đến thăm chị nên Adele không nghĩ cần trang phục gợi tình.

-Ừ, nó đó.

Zach ăn bánh kẹo giảm bông và pho mát Thụy Sĩ và uống nước trà đường.

-Áo thun cũ mà gợi cảm gì chứ.

-Chính đó là điểm anh thích nhất ở em. Em gợi cảm một cách tự nhiên, không cần làm bộ làm tịch.

‘Thật sao?’. Mấy ngày gần đây, Adele chẳng thấy mình xinh đẹp hoặc khiêu khích chút nào. Mỗi khi không phải làm việc hoặc chăm sóc Sherilyn và Kendra, hầu hết thời gian cô chỉ thấy mệt mỏi.

-Coi áo thun cũ là gợi tình thì chắc anh không hẹn hò nhiều rồi.

Zach đặt ly nước lên quầy bar:

-Cung không nhớ anh có con gái đang tuổi lớn à? Hồi này anh có đi chơi gì đâu.

Adele thấy khó tin quá:

-Không hề sao?

-Lâu lắm rồi anh chưa ở cùng phòng với cô nào.

Adele nhâm nháp ly trà riêng:

-Lâu là bao lâu?

-Để anh nhớ lại xem nào. Sau khi Devon mất. Anh nhớ rõ mà. Khoảng bốn năm tháng trước khi anh đưa đơn ly dị cho vợ ký.

Nước trà chui nhầm sang khí quản khiến Adele ho sặc sụa. Cô lắp bắp:

-Anh định ly hôn với Devon ư?

-Ừ, nhưng tụi anh giữ kín, không nói với ai. Tiffany không biết. Anh cho rằng thế lại hơn nên im lặng.

-Nhưng mà... - Adele đặt ly xuống bàn. - Mà thôi, bỏ đi.

-‘Nhưng mà’ gì cơ?

-Thực ra không phải chuyện của em. Nhưng em tò mò muốn biết anh đã định chia tay Devon, sao nhà anh giống điện thờ cô ấy thế?

Bỏ bánh kẹo xuống đĩa, Zach quay sang nhìn cô:

-Sau khi Devon mất, bố con anh không thay đổi gì trong nhà. Đồ đạc trong phòng ngủ của anh và phòng giải trí là mới. Còn lại, Tiffany thích giữ như cũ.

-Ra vậy. Vì thế phòng khách mới có bức hình lớn của Devon. Trông sờ sợ thế nào ấy.

Nhưng sớm hay muộn, bố con họ cũng phải thay đổi. Giữ nguyên đồ đạc như cũ không có lợi cho tâm lý của cả Zach và Tiffany.

-Em thấy sợ à?

-Ừ. Nhưng quan trọng là anh không sợ.

Zach nhún vai:

-Chắc anh quen rồi. Vả lại, anh có nhìn đâu mà sợ.

-Lần đầu vào nhà anh thấy bức hình ấy, em suýt đau tim.

Zach bật cười:

-Chắc thế rồi. Hôm anh về nhà thấy em đứng ngoài cổng, anh tưởng mình bị ảo giác. Em mặc áo len trắng, tóc dày bông bênh lượn sóng. Nhất là thấy anh, em có vẻ không vui.

Adele quay sang ngồi đối diện với anh, đầu gối cô chen vào giữa hai đầu gối Zach:

-Em choáng. Lúc đầu bức hình Devon to như người thật dọa em một phen hú vía. Kế đến là anh đấy.

Zach cầm tay Adele, hôn nhẹ mấy ngón tay trắng mịn:

-Sau hôm đó, suốt ngày anh chỉ quanh quẩn nghĩ về em. - Lật tay Adele, anh hôn lên cổ tay cô khiến hơi ấm lan tỏa lên tận cánh tay. - Dù biết em về Cedar Creek chỉ để thăm chị gái, anh vẫn mừng thầm. Biết ích kỷ là xấu tính nhưng anh vẫn muốn được ở bên em, dù chỉ trong một thời gian ngắn.

Ăn xong, họ làm tình thêm lần nữa. Sau đó, Zach không đòi ăn, còn Adele gối đầu lên cánh tay anh ngủ ngon lành. Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô chỉ còn một mình.

Chuyện tình một đêm luôn kết thúc như thế. Zach không buồn đánh thức cô trước khi đi, cũng không hứa suông rằng sẽ gọi điện hỏi thăm cô, thậm chí một lời giã biệt cũng không có.

Chuyện giữa hai người tìm đến nhau vì bản năng sinh lý, không phải vì tình yêu cũng có những nguyên tắc riêng thế đấy. Dù bằng lòng chấp nhận, Adele vẫn thấy trống trải trong lòng.

Adele trở mình nằm ngửa, ngắm mẫu hoa văn trên trần nhà. Nguyên tắc là một chuyện, Adele vẫn không thể không băn khoăn tự hỏi lúc này Zach đang ở đâu và làm gì.

Không hiểu sao, lời nguyện chừa Zach ra. Ít nhất thì cũng chưa thấy dấu hiệu gì. Trước khi quả ám tác động đến Zach, Adele còn cơ hội tận dụng anh. Sau đó, anh ra sao cô cũng không quan tâm.

CHƯƠNG 11

Từ khu vực giày dép, Devon Hamilton – Zemaitis ngắm nghía hàng mới về của khu quần áo Metro7. Nàng thấy nào váy đen, xám nhạt và hồng rực. Chưa bao giờ Devon xỏ tay vào áo váy màu hồng tươi. Chỉ ai tầm thường quê mùa mới mặc màu hồng ấy, còn màu xám khiến da nàng nhợt nhạt.

Từ bên trái Devon xuất hiện kẻ ganh đua với nàng trong cuộc chạy đua giành chiếc áo chèn len màu đen. Cô ả tên Jules Brussard, một tay nhà giàu mới phát tấp tễnh gia nhập làng thượng lưu đến từ New Orleans.

Nhảy qua chông hộp đựng giày, Devon tung người nhào lộn như hồi còn ở đội cổ vũ và vờ vô ý đập mạnh vào bộ ngực đồ sộ của Jules khiến cô này bay thẳng vào giá treo quần áo của hiệu Hanes Her Way phía sau.

-Xin lỗi nhé.

Devon nói như hụt hơi, trong lúc tay vợ vội áo chèn len màu đen trên kệ.

Từ khi bị đày xuống siêu thị Walmart ba năm về trước tính theo lịch trên này, Devon học được vài điều. Thứ nhất, hạ mình mặc quần áo hạng nhất trong siêu thị không có nghĩa nàng không còn quan tâm đến sắc đẹp của mình. Cái chết bất đắc kỳ tử không thay đổi óc nhạy bén về thời trang của nàng. Chính vì thế, đương nhiên các đồng sự ghen ghét với nàng.

Thứ hai, Devon nhận thấy mình có lại sức sống và sự bền bỉ của lứa tuổi “bẻ gãy sừng trâu”. Nàng có thể nhào lộn, nhảy xa, bật người dễ dàng giống hồi còn ở đội vũ của Đại học Texas. Rủi thay, không chỉ mình nàng có lại sức mạnh tuổi thanh xuân. Ở quầy mỹ phẩm có một cô sẵn sàng giở ngón karate tàn độc với ai dám mon men đến gần dãy bút kẻ môi.

Điều thứ ba Devon biết rõ là đằng sau logo hình khuôn mặt cười tươi rói kia có rất nhiều linh hồn người chết cư ngụ. Giống như nàng, họ bị kết tội một cách phi lý, bị tuyên án không công bằng và phải sống đời hăm hiu trong cửa hàng bán lẻ này.

Riêng Devon bị đày ải trong khu vực giày dép không biết ngày nào ra. Đáng lẽ nàng phải thấy ghê sợ nhưng dần dà, Devon cũng phải xỏ chân vào giày hiệu Prada, Manolo Blahnik và Valentino. Đúng là giày rẻ tiền không thể sánh với giày hàng hiệu như Fendi chẳng hạn.

Devon biết tình hình có thể còn xấu hơn thế này. Người ta hoàn toàn có khả năng tống nàng vào bếp, bắt nàng thái bắp cải và chặt gà hết kiếp này sang kiếp khác.

Lần vào phòng thay đồ, Devon cởi chiếc váy bằng lụa như sa vừa giành được từ tay một mục vụ ở quầy dụng cụ gia đình ngày hôm qua. Chui đầu qua chiếc áo bó sát bằng len đen, Devon kéo xuống cho ngay ngắn. Áo

vừa khít thân hình thon thả của nàng. Ngắm mình trong gương cao bằng người, Devon cười mãn nguyện. Nàng vẫn như mọi khi: đẹp không chê vào đâu được.

Nhưng không giống mọi khi, hình nàng trong gương lượn sóng và mất hút ngay trước mắt nàng. Quầy kệ quần áo mờ như ảo ảnh và biến mất tăm. Đứng giữa đám sương mù xám xịt, Devon gai cả người. Nhìn xuống, Devon thấy chiếc áo len đen của Metro7 không còn. Thay vào đó là bộ đồ vải Tuýt hiệu Chanel và ngọc trai Mikimoto.

-Lại là em. Em không bao giờ ở đúng vị trí cả.

Devon nhìn lên:

-Cô Highbarger đây ư?

Cô giáo lớp sáu của nàng sửa lại:

-Highbarger chứ. Chỗ của em ở khu vực giày dép. Em không được sang khu quần áo.

Devon nhún vai.

-Đi theo cô.

Dù chân không nhúc nhích, Devon vẫn theo sát cô giáo lướt qua vầng mây mờ ảo:

-Em có thêm cơ hội lên một bậc nữa.

-Thật ả?

Cô Highbarger hơi nghiêng đầu. Cô vẫn mặc bộ đồ tím xấu xí có hàng khuy vàng. Tuy nhiên, chắc không phải lỗi cô. Người mặc bộ đồ ấy cho cô trước khi đem chôn mới là kẻ què mùa, không hiểu biết thời trang. Khi cô Highbarger chết, chắc nó vẫn được treo cẩn thận trong tủ.

-Giờ em lên thiên đàng chứ ả?

-Tất cả tùy thuộc vào em thôi.

Như thể họ vừa đặt chân lên thang cuốn, cả hai bay lên cao, xuyên qua những đám mây nhẹ xốp.

-Tốt. Ta đi nào.

Sau địa ngục Walmart, Devon chỉ muốn lên thiên đàng cho nhanh.

-Đừng vội thế. Món quà em trao cho cô gái đã bị em xử tệ lúc còn sống đã đền bù chút tổn hại do em gây ra trước đây.

-Cái gì?

Cô Highbarger ngoái đầu bảo nàng:

-Xét về lâu về dài, lời nguyện của em làm lợi chứ không làm hại cô ta.

-Thật sao?

-Em ngạc nhiên ả?

Phải nói là sốc mới đúng. Chẳng phải nàng nguyện rửa Adele trọn kiếp chịu tình hờ đó sao? Cô ta đáng bị thế! Ai bảo Adele định cướp người yêu của nàng!

-Có gì ngạc nhiên đâu.

Nàng đọc được suy nghĩ của cô Highbarger: “Thượng đế biết em vừa dối trá”.

Cô Highbarger đọc được suy nghĩ của nàng: “Thôi chết”.

-À Adele có người yêu à?

Họ dừng lại. Mây quần tụ, biến thành màn hình tivi đang phát một trận bóng bầu dục. Devon thấy Zach đứng ngoài biên và vẫn đẹp trai ngời ngời như hồi mới cưới.

-Chồng em làm gì thế?

-Cứ xem rồi khắc biết.

Anh gọi vài cầu thủ, giơ tay ra hiệu rồi đứng sát biên quan sát đội Báo Sư Tử giao bóng.

-Zach làm huấn luyện viên cho trường phổ thông à?

-Phải.

-Em tưởng anh ấy làm cho kênh truyền hình ESPN.

-Zach ở lại Cedar Creek để tiện việc chăm sóc con gái.

-Ra vậy.

Devon lấy làm mừng. Tiffany yêu thích và gắn bó với ngôi nhà cùng bạn bè ở Cedar Creek.

Cảnh sân bóng biến mất. Thay vào đó là chiếc Cadillac màu bạc lao vun vút, ánh đèn pha xuyên qua màn đêm tối đen như mực, sáng rực mặt đường cao tốc của bang Texas. Ngôi trong xe, Zach gõ nhịp hai ngón tay cái trên vô lăng. Thấy động tác đó chỉ có mỗi khi anh nôn nóng, Devon mỉm cười. Nàng yêu Zach theo cách riêng. Anh cho nàng thứ nàng muốn và hầu như chăm lo mọi mặt: nào tiền bạc, địa vị và giờ là con gái.

-Tiffany hỏi này thế nào ạ?

Thực bụng, nàng không lo cho con mấy vì biết Zach sẽ chăm sóc nó chu đáo. Chỉ có điều nàng rất nhớ con. Cái chết thay đổi nhiều thứ, riêng tình mẫu tử còn nguyên vẹn.

-Cháu khỏe.

Chiếc Escalade thắng gấp bên hè. Zach rời xe đến bên cửa trước một căn hộ nhỏ. Sau khi anh gõ cửa, cửa bật mở. Cô ả đáng ghét mặc áo choàng đen hiện ra nơi ngưỡng cửa. Chiếc áo làm ả sờ sờ, thô kệch. Devon há hốc miệng khi thấy Zach bước vào nhà và ôm ghì Adele trong đôi cánh tay mạnh mẽ.

-Trời ơi! Không thể thế được.

Thần chết thay đổi nhiều thứ, nhưng những cảm xúc mãnh liệt như sự căm ghét vẫn còn mãi. Devon lặng người nhìn Zach vỗ vập ôm hôn Adele. Mười năm kết nghĩa tào khàng, Zach luôn có đàn bà khác. Nàng biết nhưng mặc kệ. Ngày quyết định chuyển về Cedar Creek mặc Zach ở lại Denver, Devon biết anh sẽ giải quyết nhu cầu với người khác. Miễn là anh tránh tai

tiếng về tình dục, nàng vui vẻ với sự dàn xếp này. Zach cứ việc lên giường với bất kỳ ai, ngoại trừ Adele.

Devon bước lên xua tay cho đến khi hình ảnh tan biến:

-Sao có chuyện này được?

-Suốt ba năm qua, bạn hẹn đều bỏ đi, bỏ lại cô ấy một mình.

-Vậy sao quẻ ám, à quên, món quà của em không ảnh hưởng đến

Zach?

Cô giáo cũ nhún vai:

-Chúa trời định đoạt thế nào luôn là ẩn số. Có lẽ do duyên số.

-Vậy họ yêu nhau à?

-Cũng mới quen thôi nhưng sau này là thế. Một phần là do em đấy.

Nếu em không can thiệp, có lẽ giờ Adele đã có người khác rồi.

Devon đứng khoanh tay trước ngực. Không thể để yên được. Lắm người không hiểu nổi lòng kẻ phải giương mắt nhìn người ta lấy đi những thứ thuộc về mình. Lúc trước Devon từng chứng kiến xe hơi của mẹ phải sang tên cho người khác. Ngang trái hơn, người ta đến nhà khuôn đờ đạc mang đi, bản thân ngôi nhà bị tịch biên. Người chồng thứ hai của mẹ nàng rút hết tiền trong tài khoản của mẹ khiến mẹ con nàng tay trắng. Nhục nhã như ăn mày, mẹ con nàng phải sống nhờ lòng trắc ẩn của bà con họ hàng. Mãi sau, mẹ nàng mới lấy ông chồng thứ ba và đòi lại tất cả. Devon ghét cay ghét đắng cảnh cơ hàn ấy. Nhưng nàng học được bài học xương máu: chiến thắng bằng mọi giá, không để ai lấy đi những gì thuộc về mình.

Không bao giờ.

Devon buông tay:

-Vậy trời ban lộc cho em chứ?

-Đúng. Nhưng lần này em không được dùng nó để làm hại cô kia. Những lỗi lầm xưa của em đã được sửa chữa. Em nên dùng lộc trời ban lần này phục vụ nhân loại. Nhiều thứ tuyệt vời đang trong tầm tay em. Hoặc em giúp người nghèo, hoặc em góp phần nghiên cứu tìm cách chữa bệnh nan y. Cô khuyên em nên dùng nó làm việc thiện.

Vớ vẩn!

‘ Cô khuyên em chớ nên làm như em đang nghĩ’.

Trước nay, chưa bao giờ Devon nghe lời cô Highbarger. Không có lý gì giờ nàng lại thay đổi. Có việc rất hay, một việc Devon từng làm khiến Zach luôn bất mãn và ghét bỏ cô. Việc ấy nhất định sẽ khiến Zach ghét ả kia. Nàng nhắm mắt và bảo:

-Xong. Em ước rồi đấy.

Cô Highbarger lắc đầu, tỏ ý cực kì thất vọng và chán nản. Khi bóng cô mờ dần, cô còn nói với lại:

-Em cứ nhất định không chịu hiểu, ta không thể giúp em.

Devon gào lên:

-À đó không thể giành chồng em được. Nó luôn ganh ghét em. Hồi lớp sáu, nó giành vai Tinkerbelle của em. Sau đó, nó còn định cướp Zach từ tay em. Nhưng đừng hòng em để Zach về tay nó.

Như lần trước, cô Highbarger bước ra từ hai cánh cửa lụa đột ngột xuất hiện. Cửa sập mạnh, mây biến thành bốn bức tường. Da Devon ngứa ran khi bộ vét hiệu Chanel của nàng mờ đi và biến thành váy hoa cổ rộng cột dây may bằng vải rẻ tiền trông thật kinh hoàng. Gấu váy chỉ quá đầu gối một chút. Trông Devon như người của thập niên tám mươi của thế kỷ trước.

Nhìn qua quầy kệ bày quần áo, khăn lông, Devon thấy bức tường treo đầy dụng cụ sửa xe hơi.

-Chỗ quái nào thế này?

Một ông cười thân thiện, ngực áo thun thêu tên Norman đến bên nàng:

-Chào cô. Đây là cửa hàng Sears chuyên bán dụng cụ sửa chữa máy móc.

CHƯƠNG 12

Zach ngược mắt nhìn màu mắt Adele dần sẫm lại:

-Em cho anh vào nhà không:

Cô gật đầu lùi một bước qua ngưỡng cửa:

-Đội anh thắng không?

Zach theo ngay vào:

-Có.

-Tỷ số bao nhiêu thế?

-Anh không biết.

Anh ghé môi sát môi cô. Zach cố thanh lịch, từ tốn nhưng Adele chỉ muốn đi ngay vào ‘việc chính’. Nụ hôn của cô hút hết mọi mong muốn tao nhã, dịu dàng. Nó mang đầy ẩn ý khêu gợi nhục dục. Zach không ngại kiểu ‘tán công trực diện’ như vậy. Đôi khi, con người ta cần thỏa mãn ngay ham muốn cháy bỏng, muốn các cơ bắp căng thẳng phải được thư giãn lập tức, không thể chần chừ.

Đá cánh cửa sập mạnh, Zach ôm ghì Adele chặt đến nỗi ngực anh cảm nhận mọi đường cong của cô. Tay cô cuống cuống xoa khắp lưng anh như thể từ lúc anh vào đến giờ, mọi thứ vẫn còn chưa đủ. Zach tự mãn vì khiến Adele cần mình đến thế. Có ông trời biết anh chưa thể thấy đủ với Adele.

Bốn giờ sáng, anh ra đi bỏ cô lại một mình. Chỉ mười sáu tiếng sau, anh đã quay lại vì không thể thiếu cô thêm giây phút nào nữa. Trên đường từ Amarillo về đây, dù chỉ sợ bị Adele đuổi ra khỏi cửa, Zach vẫn mặc kệ. Anh phóng xe như kẻ mất trí khôn chỉ để được ôm Adele trong vòng tay.

Tay Adele trườn từ thắt lưng xuống phía trước quần anh. Cô bóp nắn và xoa sát bên ngoài vải quần jeans. Ham muốn, rạo rực, háo hức làm Zach sẵn sỏ, căng tức. Anh phải khép chặt hai đầu gối để không khuyu xuống.

Anh ngửa cổ như người gặt thở cần dưỡng khí:

-Anh không thể rời xa em.

Cô thò hai ngón tay vào áo lót đen lấy một bao cao su đựng trong túi nhựa đen:

-Em chờ, hy vọng anh ghé qua. Ban ngày em có tạt vào E-Z Mart. Lúc thấy em đặt cả hộp bao ngoại cỡ lên quầy, cô thu ngân tròn mắt như bị ghen.

Trời! Zach thích Adele chuẩn bị trước để đón anh như vậy. Cầm bao từ tay cô, anh nhét vào túi sau quần jeans:

-Thế nhờ anh không đến thì sao?

Cô lôi áo thể thao xanh lục sọc đen qua đầu anh và đưa tay đến thắt lưng:

-Em sẽ đi tìm anh về bằng được. Tại anh không cho em số điện thoại nên em không thể gọi nhắn anh qua nhà được.

-Mình sẽ giải quyết chuyện đó sau.

Zach nắm gấu váy ngắn màu đen trên người Adele nèn lên quá eo cô. Tay anh vuốt ve cô sau làn vải lụa mỏng dính. Lúc Adele kéo tuột thắt lưng anh, Zach cúi mặt ngang đường cong ở cổ cô, môi anh mơn man làn da mềm:

-Thế này mới tuyệt làm sao.

Người cô tỏa mùi hương hoa dịu nhẹ. Môi Zach lần tới quai áo.

-Em mới mua áo này lúc chiều. Cứ mặc hoài áo thun cũ chẳng gọi cảm gì cả.

-Anh thích áo thun lần trước.

Zach nắm lấy hai cổ tay Adele đưa ra sau lưng hầu ngăn cô cuồng cuồng kết thúc mọi thứ trước khi chúng kịp bắt đầu.

-Đừng vội chứ, em!

Adele oằn lưng, ưỡn ngực ra trước. Zach úp mặt vào khe giữa hai núi đôi. Anh dụi má vào hai bầu vú cô bọc trong lớp lụa trơn mượt. Zach mê mẩn ngực Adele, dù nó trong tay, trong miệng hay áp chặt lên ngực anh.

-Bỏ em ra. Em muốn chạm vào anh.

Adele vùng vẫy kéo tay ra nhưng Zach chưa sẵn sàng để hai bàn tay cô khám phá. Anh chưa muốn kết thúc quá nhanh. Có thể anh không nhớ cuốn sách đem tặng cô năm nào, nhưng anh chuyện này thì anh nhớ. Hay ít nhất cơ thể anh chưa quên. Zach như sống lại với tuổi đôi mươi, như thể họ vẫn đang quấn quýt với nhau trong làn yêu đầu.

Zach vừa buông tay cô, Adele đã nhanh chóng đưa tay vào trong. Bàn tay mềm mại của cô khiến Zach suýt mất tự chủ.

Anh xoay người cô ra trước và ôm cô áp vào ngực mình:

-Cung ơi, em chậm chậm thôi chứ.

Adele giơ hai tay vít đầu anh xuống:

-Không. Lát nữa thư thả cũng không muộn mà.

Adele trao anh nụ hôn dài, ướm át nhấn chìm ý chí muốn điềm tĩnh, thư thả của anh. Zach thích Adele cuồng cuồng như thế vì nó chứng tỏ cô cần anh biết chừng nào. Zach từng ở bên nhiều cô gái sẵn sàng làm tất cả chỉ để lên giường với những tay cầu thủ cường tráng. Chỉ nhìn qua anh biết ngay họ có tình cảm thật hay chỉ tìm cách khiêu khích anh. Adele không bao giờ giả tạo. Cô khao khát anh nhiều như anh thèm khát cô. Từng nhịp đập trái tim cuồng loạn thúc giục anh phải chiếm hữu cô bằng được. Góc tối tăm nhất trong tâm hồn Zach xúi bẩy anh đè nghiêng cô xuống giường, rúc mặt vào tấm thân nóng hổi, hôn khắp thân thể Adele không chừa chỗ nào trước khi tiến sâu vào bên trong.

Anh nắm hai tay Adele đang sục vào mái tóc anh và kéo chúng ra

phía trước cô, đoạn uôn lưng cô cúi xuống. Adele nắm cạnh bàn nhỏ kê sát tường cạnh lối đi. Zach nhanh chóng tự giải thoát khỏi chiếc quần lót chật căng và đeo bao cao su cẩn thận.

Lưng Adele võng xuống lúc Zach xáp lại gần, đi dần vào cơ thể nóng hôi, hứa hẹn thỏa mãn nhục cảm. Vén gọn tóc cô sang một bên, Zach cắn nhẹ cổ Adele. ‘Tuyệt vời!’ Anh nghĩ thầm lúc phủ thân hình to lớn trên người cô. Adele khao khát đẩy người ra sau áp chặt người anh. Zach đáp ứng sự khao khát của Adele bằng những chuyển động mạnh mẽ. Tim đập rộn ràng trong lồng ngực, anh vào ra liên tục cho đến khi cơn cực khoái đầu tiên của Adele xuất hiện. Nó vất kiệt anh, bắt anh phải kết thúc. Lớp bao cao su mỏng tang bọc ra. Cơn cực khoái mãnh liệt nhất anh từng có lan tỏa khắp cơ thể. Zach nhắm nghiền mắt. Nó làm da anh nóng bừng, bụng thót mạnh và làm anh nghệt thở. Tim đập nhanh, Zach tưởng hôn anh thăng hoa lên tận cõi tiên.

-Chết tiệt!

Adele thắt dây áo choàng đen quanh thắt lưng. Cô rời phòng tắm và đi về phía có tiếng động trong nhà bếp. Chưa bao giờ Adele làm chuyện ấy chóng vánh như thế và cũng thỏa mãn như thế. Sau khi trao nhau những xúc cảm nồng nàn và mãnh liệt, Zach lẳng lặng kéo quần trở lại và đi xuống phòng tắm cuối hành lang mà không nói một lời.

Giờ anh đứng cạnh bồn rửa trong bếp hứng nước uống. Zach xoay lưng về phía cô. Ánh đèn chiếu từ trên xuống phủ trên mái tóc vàng sáng óng ánh, trùm lên đôi vai trần, mặt lưng phẳng và đường sống lưng lồi xuống. Lưng quần trễ ngang hông anh.

Zach quay người, hạ ly xuống. Anh đã kéo khóa quần nhưng chưa đeo thắt lưng:

-Bao bị bọc em ạ.

-Em biết.

Anh là vận động viên, hôn nhân không hạnh phúc và chắc chắn đã lâu không gần gũi đàn bà. Adele cầm ly trong tay anh uống cạn. Giá đó là thứ gì mạnh hơn nước lã, chẳng hạn rượu limocello. Adele tự nhủ: ‘Mình không được hoảng, ít nhất là lúc này’. Cô bảo:

-Ta hãy thẳng thắn nói về chuyện đó.

Vừa đưa ly dưới vòi nước, Zach vừa ngoái đầu bảo cô:

-Ngay hôm biết tin sẽ có Tiffany, anh chưa bao giờ gần đàn bà mà không đeo bao.

Adele thở phào nhẹ nhõm và mỉm cười. Các cơ lưng căng thẳng dần nhanh. Bụng cũng không còn quặn thắt vì lo lắng:

-Thật không?

-Thật.

Cầm ly nước từ tay anh, cô nói thú thật:

-Vậy không có lý gì để lo lắng cả. Lâu lắm rồi em chưa gần ai.

-Lâu là bao lâu?

Zach tựa hông vào bàn bếp, chăm chú nhìn Adele. Uống một ngụm nhỏ, cô trả ly cho anh:

-Ba năm. Sau khi em chia tay người yêu cũ. Cũng tại tự nhiên anh ta hành xử rất kỳ quặc. Sau đó em đi xét nghiệm thấy không vấn đề gì. Anh đừng lo, sẽ không sao đâu.

Zach nhìn xuống bụng cô:

-Lũ tinh trùng từ người anh đang thỏa sức bơi đi tìm trứng của em. Vậy mà em còn bảo không sao ư?

Adele lắc đầu:

-Em có vòng?

Ngay cả khi uống nước, mắt anh vẫn theo dõi cô xuyên qua đáy ly:

-Vòng gì cơ?

-Vòng tránh thai.

-Nó có tác dụng nhiều không?

-Xác suất chỉ một phần trăm.

Đặt ly lên quầy bếp, Zach nhíu mày:

-Em chắc không đây? Anh không muốn có con nữa đâu.

Adele tự biết cô không nên tự ái, nhưng cảm giác ấy khó mà ngăn nổi. Thốt nhiên, ánh mắt Zach nhìn cô như nhìn một đối thủ đáng gờm:

-Chắc chứ. Cách nay hai tháng, em mới đi khám bác sĩ định kỳ thấy vòng vẫn ở nguyên chỗ cũ. Zach, hãy tin em. Giờ chính em cũng không muốn có con. Chính vì thế em mới đặt vòng.

-Devon bảo lúc có bầu, cô ấy có dùng thuốc tránh thai. Mãi sau này anh mới biết mình bị vợ gạt.

Adele khoanh tay:

-Anh nghĩ em gạt anh ư?

Zach nghiêng đầu, nhìn cô:

-Nếu đúng, em không phải người đầu tiên nói dối về chuyện ấy.

Chưa bao giờ Adele bị ai kết tội nói dối về chuyện tránh thai. Chưa hết, bị Zach ví mình như Devon khiến cô chỉ muốn cho anh một bạt tay:

-Nếu vậy anh nên đi đi.

Cô kiềm chế không vung tay lên, Adele đi thẳng ra cửa. Cô phân vân không biết có phải lời nguyên tai ác kia vừa linh nghiệm chẳng. Bình thường, Zach luôn biết tình biết lý. Nhưng lúc này, anh như mất trí vậy. Zach quá quắt nhưng không như những lần trước, Adele không dễ dàng tha thứ.

Adele cúi xuống nhặt áo thun của Zach dưới sàn nhà. Cô bực bội nghĩ thầm: “Loại đàn bà nào dối trá về chuyện con cái cơ chứ?”

Rõ là Devon rồi.

Adele tạm gác thông tin ấy, chờ xử lý sau. Cô cảnh cáo lúc đưa áo cho anh:

-Đừng lấy đàn bà khác làm thước đo đạo đức của em. Em không bao giờ nói dối chuyện tà trời như vậy. Chỉ cần anh nghĩ tới khả năng đó cũng là xúc phạm em rồi.

Zach kéo áo qua đầu:

-Trước nay chưa bao giờ anh bị rách bao cả.

-Thì sao?

-Thì tại sao hôm nay bị?

Adele cố kìm cơn phẫn nộ chỉ chực bùng lên:

-Em không muốn có con với anh. Ngay cả khi Sherilyn sinh xong và tự thu xếp ổn thỏa, em sẽ đi ngay, không bao giờ trở lại. Em chúa ghét phải bồng bế con cầu thủ, chúa ghét nuôi con một mình. Anh hiểu chưa?

Zach rút chìa khóa trong túi, cầm sẵn ở tay:

-Em đâu có nuôi con một mình. Chắc em biết thừa anh không đời nào chịu thế nên mới dàn xếp trước.

Thế này thì quá lắm!

-Vừa nãy chính anh đến tìm em. Giờ anh làm như chuyện bao rách là tại em vậy. Anh chụp mũ em ư?

-Bao của em đưa cho anh. Ai biết nghĩ mà không nghĩ...

-Cút đi!

Adele ngắt lời, mở cửa chỉ tay ra màn tối.

-Lạy Chúa, sao em giận quá vậy?

Cô đẩy ngực Zach cho tới khi anh đứng giữa hiên nhà:

-Zach Zemaitis, anh nghe đây! Đừng tưởng trên đời ai cũng muốn nói dối để có con với anh. Có người còn phát khiếp với ý tưởng đó. Anh nghe chưa?

Zach cười toe toét:

-Đấy! Chỉ lúc phát cáu, em mới nói giọng Texas!

-Tốt. Nếu biết tôi cáu, anh nên xéo đi. Đừng bao giờ vác mặt đến gần cửa nhà tôi nữa!

Adele sập mạnh cửa. Mẹ chưa bao giờ dạy chị em cô ăn nói nanh nọc, nhưng hình như gần đây hai người đều thường xuyên làm trái ý bà. Lúc đầu là William, giờ đến Zach. Adele muốn đổ lỗi cho quẻ ám khiến Zach thành kẻ đa nghi bệnh hoạn, nhưng thực tế không phải. Bản thân Zach thực sự có vấn đề.

Đang đi ngang qua phòng khách, Zach dừng bước, nhìn hình Devon trên lò sưởi. Adele bảo hình ấy trông sờ sờ. Nghiêng đầu, anh nhìn cặp mắt xanh lá cây đang chiếu xuống mình. Zach không sợ tấm hình. Dưới ánh sáng dịu, người trong hình như đang làm dáng quá mức, thế thôi. Giờ Devon chết đã hơn ba năm. Nếu không có ai nhắc đến tên vợ, Zach cũng không nhớ cô

nhiều lắm.

“... Sao nhà anh giống điện thờ Devon vậy?” Đêm trước, Adele vừa hỏi anh thế. Đúng không nhỉ? Sau khi vợ chết, anh để Tiffany đau buồn, để cảm giác có lỗi gặm nhấm mình quá lâu chẳng? Đó có phải là lý do anh giữ căn nhà đúng như hồi vợ còn sống? Có thể lắm. Chắc lúc Tiffany đi học về, ba con phải bàn chuyện gỡ hình Devon xuống.

Đi suốt hành lang về phòng ngủ, Zach bật đèn. “Đừng tưởng trên đời ai cũng muốn nói dối để có con với anh. Có người còn phát khiếp với ý tưởng đó”. Zach mỉm cười trong lúc cởi quần áo trước khi vào nhà tắm. Công nhận anh có hơi thái quá. Nhưng bao rách như gáo nước lạnh làm tắt ngấm ngọn lửa si mê. Zach lạnh cả người, lo thất ruột. Devon làm anh không còn tin phụ nữ trong việc tránh thai. Chỉ tự làm, Zach mới yên tâm. Nhưng có thật Adele nói dối?

Mở vòi hoa sen, Zach đứng dưới làn nước. Không, cô ấy thành thật. Zach khẳng định thế, chẳng phải vì từ đêm qua trở về trước, Adele toàn lần tránh anh mà vì anh không tin cô dối lừa chuyện quan trọng như vậy.

Trận bóng hội tối hiện về trong tâm trí Zach. Bốn phút cuối cùng, đội anh mới dành phần thắng. Một phần do lỗi của anh vì đã không cho học trò cơ hội cố gắng hết mình. Tâm trí anh bị xẻ làm hai: nửa ở sân bóng, nửa nhớ Adele. Trong hiệp cuối của trận đấu, Zach khó khăn trong việc chỉ huy cầu thủ thực hiện các đường truyền hiệu quả, đồng thời anh khó lòng tập trung vào sân bóng. Anh nhớ Adele. Thay vì quan sát kỹ đội hình cầu thủ để chỉ đạo sát sao, Zach chỉ vắn vơ đoán Adele đang làm gì và nhắm tính quãng đường từ đó về Cedar Creek.

Zach bị phân tâm. Anh chỉ muốn thắng nhanh để còn về với Adele. Anh chưa bao giờ như vậy bởi luôn dồn hết tâm trí cho sân bóng. Mọi chuyện riêng tư, nhất là chuyện đàn bà, đều gạt bên lề.

Chắc tại ba năm hoàn toàn ‘phòng không’ nên Zach mới mất tập trung, chỉ mong sớm gặp Adele. Suốt buổi anh chỉ nghĩ đến lúc ghì cô vào ngực, lột trần cô mà thôi. Cả đội đều nhận thấy Zach khác thường. Thậm chí Joe còn lên tiếng thắc mắc. Lúc nghỉ giữa hai hiệp, Joe hỏi khi đi cùng anh về phòng thay đồ:

-Anh sao vậy? Chẳng tập trung gì cả.

-Câu chỉ lo hã. Tớ có sao đâu.

Zach trấn an huấn luyện viên phụ, Nhưng suốt hiệp hai, anh không khá hơn là mấy.

Vì Zach đòi hỏi cầu thủ cố gắng một trăm mười phần trăm nên họ xứng đáng được anh quan tâm đúng mức. Từ giờ, trong quan hệ với Adele, anh phải chủ động từ tốn hơn trước khi tự gây hậu quả khó lường. Có khi Adelle tổng cổ anh ra cửa và cấm anh đến nhà lại hóa hay.

Đúng là anh sai khi cáo sừa chụp mũ rằng cô lừa dối. Nhưng bao

rách làm anh mất tự chủ. Vẫn còn một phần trăm khả năng Adele có bầu và Zach không thích xác suất ấy tẹo nào. Rõ ràng, phân tâm vì bao rách là chuyện không đáng có vì từ nay đến giải toàn bang vào tháng sau, đội anh phải thắng thêm trận nữa. Anh cần tập trung hết sức để rinh về nhà chiếc cúp bóng loáng.

Adele xinh thật. Anh muốn tìm hiểu về cô nhiều hơn. Zach thích ngoài chuyện gói chẵn, họ nói chuyện với nhau thường xuyên hơn nữa. nhưng điều cuối cùng anh cần là người phụ nữ khiến anh đãng trí, đặc biệt là người có bàn tay mềm mại thích tìm đến những chỗ khiến anh quên hết mọi sự, chỉ muốn ôm riết không rời.

Zach không thể tránh Adele, không bao giờ gặp. Thứ nhất bởi anh không muốn. Thứ hai, chuyện đó bất khả thi. Zach đã thử rồi nhưng không được. Tuy nhiên, anh cần mọi chuyện chậm chậm lại. Ít nhất cũng phải chờ đến sau giải toàn bang.

Zach không thể quên ánh mắt giận dữ của Adele lúc sập cửa ngay trước mũi anh. Hai tuần nữa là đến trận đấu tranh giải của bang và Adele đang cần thời gian dài để nguôi ngoai. Thật nhất cử lưỡng tiện.

CHƯƠNG 13

- Căn hai của mười sáu là bao nhiêu hả dì?

Adele đang bận phết bơ lên bánh mì nướng:

- Dì không biết. Hình như là bốn.

Cô nhìn Kendra đang làm bài tập trên bàn ăn. Lâu lắm rồi cô không làm phép tính căn. Adele cắt bánh bánh mì bày lên đĩa cạnh món trứng tráng:

- Hoặc ba hai gì đó. Mà không, bốn đúng hơn.

- Thôi dì đừng tính nữa.

Kendra thờ dãi, mở balô lấy máy tính nhỏ. Sau khi bấm bấm vài số, cô bé hí hoáy viết vào tập.

- Bao nhiêu hả con?

- Bốn ạ.

Từ hôm Chủ nhật đi thi về, Kendra ủ ê hết ba ngày. Đội nó đứng hạng ba, còn nó chỉ đứng hạng mười trong bài thi cá nhân.

- Con không tập trung được. Đầu mãi lo ở nhà mẹ sinh em bé nên con không đạt kết quả cao.

- Đứng hạng mười trước mười mấy đội đi thi thì cũng tốt rồi con ạ. – Adele an ủi nhưng không ăn thua. – Nghe này, con đã cố hết sức. Nếu lần này chưa đạt, mình sẽ cố gắng lần sau.

- Mẹ con cũng bảo thế.

- Mẹ con thông thái nhất rồi. - Adele thực sự sốc vì tự mình công nhận thế. - Con nên nghe lời mẹ.

- Tiffany bảo sẽ giúp con vài động tác khó.

- Vậy tốt quá. Các con tập ở nhà mình à?

Từ hôm đây Zach ra cửa, Adele chưa gặp lại anh. Cô không hỏi tiếc gì chuyện ấy. Adele đang bận ngập đầu không có thời gian đầu thanh minh thanh nga với người phát hoảng lên chỉ vì bao cao su rách. Nhất là sau khi cô đã nói rõ xác suất có thai ngoài vòng chỉ có một phần trăm.

Kendra chăm chú bên máy tính:

- Chắc ở nhà Tiffany thì tiện hơn vì bên ấy rộng hơn nhà mình.

Đặt đĩa thức ăn trước mặt cháu gái, Adele dặn:

- Hết giờ học, dì sẽ đưa con đến. Năm giờ sẽ đến đón con về. Nếu con ra cổng đợi dì được thì tốt quá. Dì không vào đâu.

- Sao thế ạ?

“ Vì ba của Tiffany ngạo mạn, tưởng phụ nữ chỉ mong có con với mình”

- Dì cháu mình bận lắm, cháu thấy không?

- Dạ.

Đưa Kendra đến trường xong, Adele chạy bộ như thường lệ. Sau đó,

cô mua bó hoa Lily tặng Sherilyn. Bông lily mùa này đẹp rực rỡ và thơm ngát, chắc chắn Sherilyn sẽ vui cho xem.

Vào cửa không thấy Sherilyn trong phòng, Adele hét hồn tưởng bác sĩ đưa chị vào phòng vệ sinh. Đúng lúc đó, có tiếng giật nước và cửa phòng vệ sinh bật mở. Sherilyn lệt xệt về giường. Chiếc váy hồng trên người chị nhăn nhúm, tóc cột đuôi gà xộc xệch và dưới mắt chị xuất hiện hai quầng thâm.

Adele ôm ngực, nghe tim đập thình thịch:

- Em cứ tưởng chị làm sao, sợ muốn đứng tim luôn.

Sherilyn gom hết hoa hồng cũ trong bình vứt vào thùng rác và súc bình trước khi đổ đầy nước:

- Chị đang chán, chỉ muốn đau tim để xem mọi người chạy nhón nháo đây.

Adele mang hoa ra bồn rửa và vào bình:

- Đêm qua chị không ngủ được à?

Sherilyn lôi hết hoa ra ngoài cất tĩa cảnh cảnh thận:

- Chị lại mất ngủ rồi. Cả đêm thức chong chóng.

- Chị không uống thuốc ngủ được sao?

Sherilyn cắm từng nhánh hoa vào bình:

- Không. Chị cố tình tìm chương trình truyền hình dở tệ như “Hương vị tình yêu” xem hai phần liền, nhưng không ăn thua.

Adele chắc chắn chương trình ấy nằm trong danh sách cấm xem của Kendra. Cô không thể ngạc nhiên hơn nếu Sherilyn bảo chị ấy có xem cả kênh ChuckyI marathon.

- Thay vì làm chị buồn ngủ, nó bắt chị thức để coi gã khốn nạn dối trá đó bị đuổi và người nhận giải thưởng đồng hồ treo tường của chương trình.

Sherilyn tĩa một cành và dúi vào bình:

- Chị vừa nói gì, nhắc lại em nghe thử.

Chị gái cô nhíu mày:

- Có phải chị vừa nói “gã khốn nạn dối trá”?

- Em e là thế.

Sherilyn thở dài thườn thọt:

- Chị chán nản quá đi thôi. Cứ thế này mãi, chị phát điên lên mất.

Không chỉ mình Sherilyn phát điên. Adele không thể tự nhận mình sáng suốt khi lên giường với Zach sau từng ấy năm không gặp. Khơi lại đồng tro tàn cùng người tình cũ không bao giờ hay ho cả. Giờ thâm thía chân lý ấy, cô chỉ muốn về Boise ngay. Nếu ở nhà, cô đã gọi bạn bè đến đãi “bữa trưa khẩn cấp”. Vừa ăn trưa, cô sẽ vừa kể cho họ nghe về Zach. Sau đó, họ sẽ xót xa cho cô là bông hoa nhài, còn Zach chỉ là “bãi cứt trâu”, dù biết đó không hẳn là sự thật. Họ sẽ khuyên nhủ và cô sẽ phớt lờ không thực hiện

nhưng ít nhất thế cũng còn vui hơn thế này.

- Có chuyện gì hay kể chighe đi. Chuyện gì cũng được. – Sherilyn van nài lúc đem bình hoa ra bàn cạnh. - Ngồi nhìn bốn bức tường như thế này chị sắp gào lên như người khủng đậy.

Adele đã định cởi mở tâm sự hết với Sherilyn chuyện Zach nhưng lại thôi. Trước đây hai chị em chưa bao giờ gần gũi đến mức đem hết chuyện riêng tư ra tâm sự, trao đổi với nhau. Chị cô hay xét nét còn Zach chỉ thích chuyện tình một đêm, đã vậy lại còn làm “chuyện ấy” ngay trong nhà Sherilyn lúc con gái chị đi vắng. Adele không biết Sherilyn nghĩ gì về chuyện đó. Nói thật, chính cô cũng không biết mình nghĩ gì mà làm thế.

Cô bảo chị:

- Gọi đầu đi rồi em uốn tóc cho. Xong xuôi, chị em mình xông sảnh xem cá lớn nhai sổng cá bé trong bể cá kiếng đi.

Sherilyn lấy chai dầu gội trong tủ:

- Nghe tàn bạo và thâm thương quá đi. Nhưng nói thật, lâu lắm rồi mới có người rủ chị xem thứ gì sôi động như vậy.

Adele vừa uốn tóc cho chị gái, vừa trò chuyện về Kendra, về thủ tục li hôn của Sherilyn và về đứa bé sắp chào đời. Adele chưa làm tóc xong, Sherilyn đã mệt rã rời chỉ muốn đi ngủ. Họ hẹn nhau xem hồ cá vào ngày mai. Mãi gần trưa, Adele mới về nhà.

Cô có cả ngày quý giá dành cho công việc. Từ giờ đến lúc đón Kendra, cô có ba tiếng ở một mình, không bị quấy rối. Như thế sẽ làm được rất nhiều việc. Nhưng khi rẽ vào lối nhà mình, Adele thấy Zach ngồi chờ trước hiên. Đi cách đó nửa dãy nhà, cô đã nhận ra anh. Chiếc Cadillac đậu sát hè đường không nhầm lẫn với ai được. Còn nữa, ngoài Zach không có ai có cặp chân dài, đôi vai rộng, mái tóc vàng óng và ánh nhìn chăm chú chiếu thẳng vào cô đang cho xe trở tới. Ngoài Zach, không ai làm cô xốn xang, nhịp tim tăng vọt thế này. Tất cả đều là những biểu hiện đáng lo ngại.

Thay vì chạy thẳng vào nhà xe, Adele ra khỏi xe, đi qua bãi cỏ về phía anh. Cạnh đôi giày cao cổ kiểu cao bồi của Zach có một chiếc hộp to bằng hộp giày. Hộp bọc giấy hồng bóng lóang và gấn nơ to tướng cũng màu hồng.

Zach đứng lên:

- Anh xin lỗi chuyện tối hôm trước.

Adele khoanh tay hỏi:

- Chính xác thì anh xin lỗi chuyện gì?

Nếu Zach tưởng thấy anh mang quà đến tặng cô lập tức tha thứ thì anh nhầm rồi.

- Chuyện chỉ vì bao rách mà anh cư xử không phải với em. Anh nhớ em bảo không được đến nhà nhưng anh mong em suy nghĩ lại.

- Sao em phải nghĩ lại chứ?

Nếu là đồ lót hiệu La Perla, Adele sẽ đòi ý. Vì đồ lót đẹp, cô sẽ tha thứ nhiều chuyện. Lâu lắm Adele chưa mặc quần áo lót thật gợi tình nhưng chiếc hộp kia quá to nên chưa chắc bên trong đã có thứ cô đang nghĩ.

Gió mát vuốt nhẹ mái tóc anh:

- Anh có một thứ em cần.

Adele từng được bạn trai tặng bộ đồ y tá khoét đũng, người khác tặng cô còng tay và roi da

- Thứ gì vậy?

- Cho anh vào, anh sẽ cho em xem.

- Chớ có mang đồ bậy bạ đấy. – Ánh mắt họ gặp nhau lúc cô bước lên thềm. – Còn nữa, đừng bao giờ nghĩ chỉ cần anh mang quà đến xin lỗi, em sẽ bỏ qua ngay.

Zach ngấm nghĩ rồi nhún vai:

- Cũng phải thôi, anh đồng ý.

Adele xĩa ngón tay giữa ngực anh:

- Mà này, đừng tưởng anh đơn trợn ngon ngọt là em sẽ cởi ngay quần áo đâu.

Zach nheo mắt như muốn cười:

- Dạ, không dám mơ tưởng đâu ạ.

- Mấy trò cũ rích của anh chỉ quyến rũ được phụ nữ yếu lòng. Còn em không dễ dãi thế đâu.

- Không bao giờ anh dám nghĩ em dễ dãi.

Zach vén tóc lên vành tai cô. Mấy ngón tay mát rượi lướt qua má. Ngay cả khi Zach rút tay về, da thịt vẫn còn lưu luyến nhớ.

- Chính vì thế anh phải nghĩ ra cách mới, chỉ dành riêng cho em thôi.

Adele súyt bật cười, nhưng cô chưa tha thứ cho anh vội. Chẳng những Zach cư xử tội, anh còn chờ ba ngày mới sang xin lỗi. Adele nghiêm mặt bước lên bậc tam cấp. Cô mở cửa. Vừa vào bên trong, Zach đóng ngay cửa lại. Adele treo áo khoác của cả hai vào tủ ngoài hành lang còn Zach đưa cho cô món quà anh mang theo. Gói quà nặng nặng khiến Adele phải rời mắt khỏi ngực áo thun Ralph Lauren màu đen của Zach để chú ý đến nó. Đặt hộp lên bàn. Adele gỡ dây thắt nơ. Đến giờ cô dám chắc bên trong không phải đồ lót.

Mở nắp, cô lôi ra một thắt lưng da đựng kim búa, thước dây và tuốc nơ vít ..Một bộ dụng cụ đầy đủ, không thiếu món nào.

- Hay quá.

Adele trầm trồ. Đàn ông chưa bao giờ tặng cô thứ cô thực sự cần như Zach. Adele đeo ngay lên cặp quần jean:

- Anh chỉ em cách dùng luôn nhé?

- Sẵn sàng.

Biết Zach “sẵn sàng” chuyện khác, nhưng vì vui quá nên Adele mặc

kệ. Lúc vào phòng trẻ, cán búa đập nhẹ cạnh đùi cô theo nhịp bước chân. Adele cố không nghĩ đến việc Zach lái xe đến cửa hàng, mua bộ đồ nghề dành tặng cô. Chưa hết, anh còn gói quà cẩn thận, mang đến ngồi đợi cô trước thềm. Đúng là một “chiêu” tán tỉnh mới hầu tính chuyện gần gũi cô lần nữa. Nhưng cô sẽ làm mặt nghiêm cho xem.

Đứng giữa phòng, Zach nhìn đống hộp giấy chất trong góc phòng:

- Em muốn lắp gì trước?

- Nôi em bé trước đi.

Cầm tuốc nơ vít đầu bẹp trên thắt lưng Adele, Zach gắn vào tường nhẹ như không. Nếu chỉ có một mình, không biết khi nào cô mới làm xong. Đôi tay dày dặn, cứng cáp chỉ chuyên ném bóng giờ thao tác khéo léo lạ thường. Adele chợt nghĩ đàn ông khéo tay đôi khi cũng có ích bên ngoài phòng ngủ.

- Anh không cần phải giúp em mấy việc vặt này đâu. Em chắc anh bận nhiều việc khác quan trọng hơn.

Đứng ngắm Zach thế này, Adele lại nghĩ ngợi mông lung. Nhớ bàn tay từng vuốt ve mình, Adele lại rạo rức khôn nguôi.

Zach ngược lên nhìn Adele:

- Anh bận nhiều việc khác nhưng vẫn đến đây.- Đăm đăm nhìn Adele giây lát, Zach quay lại chiếc hộp giấy lớn.- Anh cố tránh không gặp em nhưng không được. Lúc đầu anh tưởng được em tống cổ ra cửa lại hóa hay. Nhưng sau đó, suốt mấy ngày chỉ nhớ em, anh không nghĩ được chuyện gì đến đâu đến đũa trong lúc anh đang cần tập trung cao độ.- Trả tuốc nơ vít cho Adele, Zach lẹ làng mở hộp đựng nôi em bé.- Anh bỏ bê việc nghiên cứu một chồng băng ghi hình và lên kế hoạch việc huấn luyện cho đội chỉ để được nhìn thấy em. Giờ anh ở đây, kê dọn đồ đạc cho phòng trẻ giúp em chỉ vì anh không thể quên em được. Ở nhà, anh đã cho băng ghi hình vào máy rồi, nhưng trong đầu chỉ nghĩ đến mỗi em thôi.- Zach xé lớp bìa cứng, nhặt tờ hướng dẫn lắp ráp rơi dưới sàn.- Nhưng sót một điều anh băn khoăn mãi. Đó là anh không biết em có muốn anh đến đây hay không. Anh không biết thực lòng em muốn thế nào.

Gấu áo thun polo của Zach bị kéo cao lên, lên trên thắt lưng, để lộ cơ bắp phồng lên dưới làn da rám nắng. Anh đứng thẳng dậy, nhìn Adele. Về phần mình, cô không thể rời mắt khỏi thân hình cao lớn như càng vươn cao hơn trong căn phòng chật hẹp. Zach đứng đó với cặp chân dài, đôi vai rộng đề nghị lắp nôi em bé chỉ để được ở gần cô. Giờ chính Adele cũng phân vân, không biết ăn làm sao nói làm sao với Zach. Sau ba năm thiếu vắng bóng một người đàn ông bên cạnh, giờ có một trang nam tử tình nguyện ở bên Adele không thể nói cô không vui. Nhưng người ấy lại là Zach! Có nhiều lý do khiến cô khó nghĩ, đắn đo.

- Em muốn anh về không?

- Không.

- Nhưng nghe giọng em cũng không hẳn em muốn anh ở lại.

- Em rất muốn anh ở lại. Chỉ có điều ... đáng lý em không nên muốn như thế.- Cô trăn trăn, Adele hít thật sâu và thở ra chậm chậm.- Em không biết có nên nói lại chuyện cũ với người xưa hay không. Nói thực là quá phức tạp... Thường thường, lý do khiến chuyện mình tan vỡ lúc trước vẫn treo lơ lửng, dù giải thích thế nào nó vẫn là tác nhân ảnh hưởng xấu đến tình cảm sau này.

- Nhưng Devon không thể xen vào chuyện chúng ta được nữa.

- Em biết, nhưng nhặt mọi mảnh vỡ của bình hoa cũ và gắn lại không có nghĩa là chúng ta có bình mới không tỳ vết.

Zach nghiêng đầu nhìn Adele:

- Hôm qua lúc xem băng ghi hình các buổi tập của đội, anh chợt nhớ lần đến ký túc xá nữ tặng em cuốn sách nói về tiên nữ cách nay mười bốn năm. Đang hò hét lúc xem hiệp cuối, anh chợt nhớ hồi ấy em quý cuốn sách vô cùng.

- Vâng, đúng vậy.

- Ngay sau đó anh nhớ đêm anh báo tin Devon có thai.

Tất nhiên Adele không quên khoảnh khắc ấy.

Adele cúi gằm:

- Đó chính là điều em muốn anh hiểu, hàn gắn chuyện cũ không hẳn là ý hay.

Im lặng kéo dài. Rất lâu sau, Zach lên tiếng:

- Mấy hôm sau anh trở lại phòng em nhưng em không còn ở đó. Không ai biết em đi đâu. Chỉ biết em đi rất vội.

Adele nhìn anh:

- Anh có hỏi thăm em ư?

- Có chứ.

Adele lắc đầu:

- Thôi mình đừng nói chuyện ấy nữa.

- Anh nghĩ rất nên nói tiếp. Anh luôn hối hận vì khi xưa trót làm em đau khổ quá như vậy.

- Chuyện qua lâu rồi, Zach. Em hết dần vặt, đau đớn từ lâu rồi.

- Hết thật ư?

- Thật.

Adele không nói sai. Nhưng hết đau khổ không có nghĩa cô ngu ngốc đến độ kiếp này sẽ lặp lại sai lầm cũ. Giờ cô đã chín chắn và khôn ra nhiều. Cô không muốn vun đắp tình cảm ngày càng mặn mà với Zach. Một phần vì anh sống ở Texas, còn cuộc đời chính thức của cô cách đây cả ngàn dặm đang chờ cô trở về.

- Anh hy vọng em ổn vì ngày đó anh phải làm theo đạo lý. Nói ra anh

chỉ sợ bị em tông cô ra khỏi đây lần nữa nhưng thực sự bây giờ có tình huống tương tự, anh cũng hành xử như hồi đó. Anh phải lãnh trách nhiệm giải quyết hậu quả do mình gây ra. Tất nhiên, chuyện ấy không dễ dàng gì nhưng anh không còn lựa chọn nào khác.

- Em cũng biết thế. Em luôn hiểu ngày đó anh phải hành xử đúng đắn. Đó cũng là một trong những lý do khiến em yêu anh nhưng không vì thế em bớt đau lòng.- cô nhìn thẳng vào đôi mắt nâu của Zach - hoặc mặc cho anh làm em đau khổ thế lần nữa.

Zach cầm tay cô kéo lại gần:

- Anh sẽ không thế đâu. Anh mến em. Anh nghĩ em cũng thích ở bên anh. Chúng ta đều chín chắn hơn rất nhiều. Bây giờ quyết định thế này: Khi em còn ở đây, mình cứ vui vẻ tận hưởng đi, đừng suy nghĩ gì nhiều. Thế nhé?

Zach vuốt ve Adele khiến cảm giác giác rạo rực lan khắp sống lưng cô. Qua làn vải mỏng khoác trên cơ thể cả hai, ngực anh sưởi ấm hai gò bồng đảo của Adele. Cô chưa muốn cảm giác này nguội lạnh. Vả lại, chẳng lẽ cô cũng không ở đây lâu để áp ủ tình cảm sâu nặng với Zach. Lần này sẽ không có chuyện đó nữa.

- Đồng ý, nhưng anh đừng rủ em đi chơi, làm như mình hẹn hò thật.

Adele sợ họ công khai tay trong tay trước mặt mọi người, quẻ ám ghê gớm kia sẽ làm cả hai phải khổ sở, khôn đốn.

- Không được. Đương nhiên anh muốn mình thoải mái đi với nhau chứ.

Cô lắc đầu:

- Không, đừng. Em e làm thế sẽ hỏng hết những gì mình đang có.

Adele vòng tay ôm cổ anh. Zach nói đúng, cô thích có anh ở bên. Sau ba năm với không biết bao nhiêu lần thất vọng, Zach làm cho cô cảm giác trên đời vẫn còn người thềm được ôm cô trong tay. Một lần nữa, Adele lại xao xuyến, khao khát được ái ân. Nhưng đó không phải là tình yêu. Đó không phải tình cảm sâu đậm đến độ làm tim đau nhói, ruột gan quặn thắt như tình yêu cô dành cho anh thời đại học. Thậm chí đó cũng không phải là tình yêu để dãi cô từng có với những người đàn ông sau Zach.

Lần này đơn giản chỉ là ham muốn nhục thể mãnh liệt. Adele đủ chín chắn để không nhầm lẫn tình dục với tình yêu. Cô biết sự khác nhau và không làm nó với những cảm xúc sâu lắng. Cô biết phân biệt phải trái dù ngay lúc đó họ có ôm nhau lăn lộn trên sàn nhà, dù anh đưa cô đạt đến cơn cực khoái làm toàn thân mềm nhũn và hơi thở tắc nghẹn. Hai ngày sau Zach quay lại, họ lại quấn lấy nhau như hôm trước. Ngay cả lúc ấy, Adele vẫn không nhầm lẫn.

Suốt lễ Tạ Ôn, Zach đưa Tiffany về thăm bố mẹ anh ở Austin. Nhưng sáng sớm ngày thứ Hai, anh đã tươi cười xuất hiện trước cửa nhà cô. Họ

cùng chạy bộ. Trên đường đi, anh kể về nhà được mẹ cho ăn gà tây và món ambrosia anh thích từ hồi còn bé.

- Anh thích ăn ambrosia ư?

Vừa cố chạy, Adele vừa ráng hỏi. Thường thì cô không thích vừa chạy vừa nói chuyện qua hơi thở hỗn hển, nhưng Zach không hụt hơi như cô. Ngược lại, mấy lần anh còn xoay người chạy giật lùi.

Đúng là đồ khoe khoang.

- Em không thích à?

Adele lắc đầu:

- Trộn nhiều thứ quá ăn ngán lắm.

- Vậy em không phải dân Texas nữa rồi.

Đôi khi Adele cũng công nhận thế.

Suốt hai tuần sau đó, hầu như sáng ngày thường nào họ cũng cùng chạy bộ. Khi về nhà, Adele rủ Zach tắm dưới vòi sen hoặc ngâm mình trong bồn tắm sục của Sherilyn. Chuyện gói chăn giờ khác trước nhiều vì cả hai cùng thoải mái và chung quan điểm, Zach luôn nhớ tự mang theo bao cao su, còn Adele không quên chuẩn bị sẵn đồ ăn nhẹ cho Zach có dùng ngay khi vừa trên giường xuống. Ngoài ra, họ còn kịp lắp xong nôi và xích đu trong phòng trẻ.

Zach luôn đậu xe Cadillac ngoài vỉa hè. Đồng thời anh không quan tâm người ngoài nhìn thấy họ sáng nào cũng sánh đôi. Tuy nhiên, Adele hầu Tiffany không biết ba nó dành quá nhiều thời gian bên cô. Cô không từ huyền hoặc rằng con gái Zach vui vẻ cho hai người tự do.

Một hôm, sau giờ học Adele đưa Tiffany về. Cô bé bảo;

- Ba cháu định gỡ hình mẹ xuống. Ba bảo nên thế vì mẹ mất lâu rồi. Nhưng cháu nhất định không chịu. Thế hồi mẹ cô mất, ba cô có bắt cô gỡ hết hình mẹ xuống không?

Adele biết con bé đang cường điệu chuyện “gỡ hết hình mẹ”:

- Không gỡ hết đâu cháu ạ. Chỉ hình nào làm ông buồn thôi. – Cô nhìn cặp mắt xanh lam của Tiffany trong gương chiếu hậu. Hay cháu thử tìm tranh nào mà cả hai cha còn đều thích treo lên chỗ ấy xem.

Thấy Tiffany nhú mày, Adele vội nhìn ra đường:

- Theo cô, tấm hình lớn chụp mẹ cháu làm ba Zach buồn ư?

Chắc là không.

- Cháu thử hỏi ba xem.

Tiffany bĩu môi:

- Ba chẳng muốn nghe đâu. Suốt ngày ba chỉ lan man về trận bóng tối thứ Bảy.

“Trận thứ Bảy” chính là trận tranh giải vô địch toàn bang diễn ra tại sân vận động Warren P. Bradshaw. Cả thị trấn ăn mừng giải này suốt tuần. Báo chí địa phương không sợ tốn giấy mực dự báo về trận này, kèm theo đó

là nhiều bài viết về huấn luyện viên Zach Zemaite. Báo giới toàn bang Texas loan tin về anh, phóng viên các báo Dallas Morning News và Austin American Statesman phỏng vấn anh. Chuyện cựu cầu thủ đội tuyển quốc gia về làm huấn luyện viên cho trường phổ thông ở một thị trấn nhỏ thu hút sự chú ý của nhiều người.

Cô hỏi Zach áp lực ấy có làm anh hồi hộp không. Zach nhún vai:

- Trước bất kỳ trận nào, dù lớn hay nhỏ, cầu thủ đều hồi hộp. Mỗi khi sắp ra sân, ngay cả L.C. Johnson thương xuyên ói mửa. Chuyện ấy không phải hiếm.

- Anh có ói không?

- Không.

- L.C.Johnson là ai thế?

Zach lắc đầu tặc lưỡi và cười xuống hôn cổ Adele:

- Anh và cậu ấy phối hợp làm nên mối đe dọa lớn nhất của đội tuyển quốc gia. Năm cuối cùng anh chơi cho đội Denver, L.C.Johnson vẫn còn sung sức lắm. Lần nào anh giao bóng, cậu ấy cũng chạy rất nhanh và bắt chính xác đến độ gần như không hụt quả nào.

Adele vén những lọn tóc đang làm anh vương vúi:

- Anh có nhớ hồi đó không?

- Thời gian chơi bóng ấy hả?

Ngón tay Zach lướt trên đôi vai trần của Adele, đẩy dây áo lót trễ xuống cánh tay:

- Thỉnh thoảng. Những ngày mới giải nghệ, anh nhớ đội quay quắt. Anh nhớ những pha chuyền bóng thành công, nhớ tiếng hò reo chiến thắng. Tuy nhiên, sau mỗi trận thi đấu về đi ngủ, sáng ra chẳng ai muốn lết xuống giường. Tệ nhất là anh không được bỏ cuộc dù vừa đau, vừa buồn nôn sau khi bị đối phương quyết tử lao vào cản bóng.

Adele ngả người ra sau nhìn anh sợ hãi:

- Ghê thế cơ à?

- Ừ. Bóng bầu dục là thế. Anh quen rồi. Với lại, hồi đó anh có nữ chuyên gia xoa bóp hẳn trong nhà.

Cô bật cười:

- Devon cũng chịu thế à?

- Cung không nhớ sao? Devon đâu có ở Denver với anh!

- Không bao giờ sao?

Zach lắc đầu:

- Suốt mười mấy năm lấy nhau, hầu như vợ anh ở hẳn đây. Devon muốn ở quê, vừa lòng với dinh thự lớn xây theo ý của cô ấy. Mỗi khi có dịp, anh lại xách va li về đây thăm vợ con.

Nếu họ lấy nhau, Adele không thể hình dung cô phải sống xa Zach:

- Thế còn gì là gia đình nữa?

- Ủ, anh không có gia đình.

Nhìn sâu vào đôi mắt nâu, Adele hỏi một câu không liên quan gì đến cô:

- Mỗi người ở một nơi như vậy, sao anh và Devon chung thủy với nhau được?

- Anh có chung thủy đâu.

Adele nghĩ thầm: “Cầu thủ phong tình có khác”. Đáng lẽ cô không nên lấy thế làm phiền, nhưng không hiểu sao Adele buồn hẫng. Biết mình không có quyền khó chịu, nhưng cô vẫn không thể vui lên được. Cô quay mặt đi, nói nhỏ:

- Ra thế.

Zach xoay mặt cô về phía anh:

- Anh ngủ với ai, Devon không quan tâm. Nhưng chỉ nhìn mắt em, anh biết em không hiểu chuyện đó.

Zach nói đúng. Cô không hiểu thật.

- Phụ nữ như em muốn người yêu hoàn toàn thuộc về mình, cả tâm hồn lẫn thể xác. Nhưng Devon không cần thể xác lẫn tâm hồn anh.

- Vậy cô ấy cần gì?

Nhìn Adele như thể không bao giờ nghĩ cô sẽ hỏi câu ấy, Zach chậm rãi lắc đầu:

- Sao tự nhiên mình nói sang chuyện này nhỉ?

- Thì mình đang nói chuyện bóng bánh mà.

- Ủ nhỉ.

Anh vòng tay ôm ngang người cô kéo về phía mình:

- Thứ Bảy này em có đi xem phim không?

Mê mãi ngắm anh, Adele suýt trả lời “có”, nhưng cô kịp nghĩ lại. Có cái gì đó tận sâu thăm tâm hồn vươn lên nhắc cô nhớ giới hạn an toàn. Nhờ nó, Adele tỉnh táo và không đặt hết mọi tình cảm vào anh như trước:

- Sherilyn cần em. Em phải ở nhà.

Nói xong cô quay mặt đi, tránh ánh mắt thất vọng của Zach.

CHƯƠNG 14

Ngày thứ Bảy giữa tháng Mười Hai, đội Báo Sư Từ Cedar Creek gặp đội Odessa tranh giải vô địch toàn bang tại sân vận động Warren P. Bradshaw. Hai mươi lăm ngàn fan hâm mộ từ khắp bang kéo về chật cứng khán đài. Họ ca hát, hò reo và giậm chân ồn ã một góc trời.

Hết hiệp một, hai đội hòa với cùng số điểm là mười bốn. Zach khoanh tay đứng trong phòng thay đồ của đội nhà. Tối nay, đội anh thi đấu gần như hoàn hảo. Họ phối hợp chặt chẽ và tung hoành khắp sân với những pha di chuyển, chặn bóng và đeo bám ngoạn mục. Dù học trò làm đúng ý mình, Zach vẫn e chưa đủ. Odessa là đội mạnh. Cầu thủ đội họ to con hơn, nhanh nhẹn hơn đội Báo Sư Từ.

Joe đứng trước toàn đội ôn lại chiến thuật phòng thủ. Hôm nay, cậu ta bình tĩnh lạ thường và luôn miệng nhắc học trò phải tùy cơ ứng biến, quan sát hàng công của đội Odesa thật sát sao để kịp thời đối phó.

Từng là cầu thủ chuyên nghiệp, Zach biết áp lực của trận này rất lớn. Anh nhớ hồi chơi cho giải các trường phổ thông, anh cũng hồi hộp không kém học trò anh bây giờ. Chờ Joe nói xong, anh bước lên. Ngắm học trò mình ngồi đó quần áo lấm lem, có người chảy máu, có người bầm tím, chưa bao giờ Zach tự hào như thế.

Tôi biết các em đã cố gắng hết mình. Mồ hôi và máu các em đã đổ xuống sân cỏ ngoài kia. Thay mặt toàn thể nhóm huấn luyện viên, tôi cảm ơn các em.

Tôi sẽ không lừa mị các em. Đội ta thông minh và xứng đáng được biết sự thật. Cầu thủ Odessa to con hơn, nhanh nhẹn hơn các em. Dù biết thế, ta vẫn kiên trì bám sân. Nhớ chơi rắn như ta đã bàn từ trước. Các em nên tự hào vì những gì đạt được cho đến giờ phút này.

Nhưng mỗi người trong chúng ta cần mạnh mẽ hơn ngày thường. Trong mỗi người luôn có sức mạnh tiềm ẩn có thể khiến ta chơi hay vượt trội. Hãy sử dụng nó. Phải nắm bắt mọi cơ hội đến tay mình. Không bỏ qua bất kỳ lợi thế nào. Khi bước ra sân, hãy tận dụng mọi pha bóng, không chó đối thủ cơ hội nào. Tôi biết các em sẽ thắng trận này. Đối thủ có thể mạnh hơn, nhanh hơn nhưng các em thông minh hơn. Chiến thắng sẽ thuộc về người mong muốn nó nhất.

Zach nhìn từng khuôn mặt cầu thủ trẻ. Tóc họ, hoặc bù xù hoặc dính bết da đầu:

- các em ạ, đây là giây phút quyết định. Cả mùa giải ta trần lưng luyện tập cũng vì giây phút này. Trong số các em, người sẽ coi bóng cho trường đại học, người sẽ có lựa chọn khác khi vào đời. Nhưng tôi đảm bảo mọi người đều sẽ nhớ mãi đêm nay, hoặc với niềm tiếc nuối, hoặc với sự tự

hào. Quyền quyết định nằm trong tay các em đây. Nếu thi đấu với nhiệt huyết và lòng quả cảm, các em sẽ có vinh quang.

Anh ra hiệu cho cả đội bước lên:

- Nào hãy cùng hô to: “nhiệt huyết, quả cảm, vinh quang”.

Cả đội hô theo. Họ cụng đầu, vỗ nón sắt âm âm. Sau đó, cả đội reo hò lao ra sân quyết đấu trong giờ khắc định mệnh.

Zach đi chung với nhóm huấn luyện viên theo chân cầu thủ xuống đường hầm rực ánh đèn. Bạn nhạc trưởng Cedar Creek thổi kèn đồng, đập trống cái âm ỉ tấu lên bài ca truyền thống của trường.

Suốt mười lăm phút thứ ba của trận đấu, hai đội chơi đúng bài bản nhưng trong năm phút cuối cùng, lợi thế thể lực và tốc độ của đội Odessa đã ghi điểm cho họ. Tỷ số nghiêng hẳn về phía đối thủ.

Đứng bên đường biên, Zach như đứng trên chảo lửa. Anh sốt ruột quan sát đội hình phòng ngự và tấn công của đội mình. Trong năm phút đầu của hiệp bốn, Zach có thứ anh đang tìm: yếu điểm trong hàng phòng thủ của đội Odessa. Không hiểu sao khi nghiên cứu băng ghi hình, anh không phát hiện nó. Nếu đội Báo Sư Tử biết lợi dụng, khai thác nó, họ có thể lật ngược thế cờ. Sau khi yêu cầu thời gian hội ý, Zach ra sân gặp tiền vệ của đội, dặn cậu ta để ý bên cánh trái. Khi quay lại đường biên, có cái gì đó bắt anh phải nhìn lên. Có lẽ là tiếng kèn hoặc chùm tua rua màu bạc vừa vung lên làm anh chú ý. Dù sao anh cũng nhìn lên và thấy Adele ngồi ngay hàng ghế thứ hai. Có lẽ mái tóc vàng nhạt dày và xoăn hút ánh mắt anh về phía ấy. Zach không biết do đâu, chỉ biết mỗi khi Adele ở giữa đám đông, sự chú ý của anh luôn xoáy vào cô.

Quay lại trận đấu, Zach cười thầm kéo vành mũ xuống. Adele có đến xem nên tốt hơn hết anh phải cố thắng trận này.

Sinh ra và lớn lên ở Texas, Adele biết vài kiến thức cơ bản về bóng bầu dục: mỗi trận có bốn hiệp, thời lượng mỗi hiệp là mười lăm phút. Hết đội nào có bóng đều phải cố gắng ghi bàn. Tuy nhiên nhìn Zach, cô đoán bóng bầu dục phức tạp hơn thế nhiều. Lúc đầu, cô chỉ thấy anh đứng một chỗ. Nhưng nhìn kỹ, Adele biết anh vung tay liên tục. Zach lúc chỉ sang trái, lúc sang phải, lúc ra dấu cho học trò, lúc chỉ đạo cho cầu thủ cản bóng. Anh nói không ngừng vào máy bộ đàm và vung nắm tay sau mỗi pha bóng hay của đội nhà. Trông Zach như vị tướng chỉ huy đoàn quân khiến tim cô âm lên một chút. Lúc anh quay lại nhìn lên cô, Adele lại xao xuyến khó tả.

Kéo cổ áo khoác che hai má, Adele quan sát Kendra ngồi cách đó hai hàng ghế cùng Tiffany và mấy người bạn. Cô như mở cờ trong bụng khi biết từ khi chuyển về Cedar Creek, Kendra có thêm nhiều bạn tốt. Nếu không, chuyện gia đình sẽ làm con bé khổ sở vô cùng vì nó mới mười ba tuổi đầu.

Mọi người ngồi quanh cô đồng loạt reo lên, Adele nhìn xuống sân. Một cầu thủ đội Báo Sư Tử vừa lấy bóng từ cầu thủ khoác áo số mười lăm

đội Odessa. Khi đồng hồ báo chỉ còn bốn phút, đội Báo Sư Tử có bóng và vũng vàng đưa xuống cuối sân. Nếu quen căn móng ta, chắc Adele đã căn cả ngón khi sút ruột nhìn họ di chuyển từng mét trên sân. Khi chỉ còn mười lăm giây, toàn thân cô căng thẳng khi tiền vệ đội Báo Sư Tử lùi lại ném bóng sang trái. Quả bóng bay lên không trung, rơi trúng tay đồng đội của anh. Anh này chạy tới vạch ghi bàn cách đó chỉ mười bước chân. Cả rừng người gào thét hỗn loạn, nhảy lên mừng rỡ khi sáu điểm cộng thêm hiện trên bảng điện tử. Khi thời gian chỉ còn năm giây, đội Odessa dẫn trước một điểm.

- Thế nào cũng có hiệp phụ.

Người ngồi cạnh cô thông báo. Anh ta vẽ mặt hai màu đen và xanh lá cây, mặc áo giống đội Báo Sư Tử.

“Hiệp phụ ư?” Adele biết hiệp phụ sẽ rất căng thẳng. Làm sao Zach chịu nổi đây? Anh yêu cầu hội ý. Adele nhìn xuống thấy cầu thủ vây quanh bóng áo xanh lá cây sẫm của anh. Cô thấy anh chỉ tay, còn họ gật đầu. Sau đó, Zach lui về biên đứng chống nạnh. Khi nhìn học trò dàn thành hàng, anh sút ruột kéo mũ như thể không biết đội thế nào cho đúng.

Anh chàng bên cạnh quay sang cô:

- Họ sẽ cố ghi thêm hai điểm nữa. Hy vọng lần này không hỏng ăn.

Adele quay lại xem cuộc đấu dưới sân khi bóng vừa tung lên. Tiền vệ bắt bóng, hất ra sau đầu, chuyền cho đồng đội bên trái. Hậu vệ đoán trước đường bóng nên đợi ngay cuối sân khéo léo ghi bàn cho đội Cedar Creek trước sự ngỡ ngàng của các cầu thủ Odessa.

- Đụng nữ thần tự do rồi!

Khán giả bên cạnh Adele hét lên. Nửa khán đài hò reo, nửa kia rên rỉ đau đớn. Hai điểm hiện trên bảng, ngay dưới tên đội Báo Sư Tử. Hai số không hiện trên bảng tính giờ. Trận đấu kết thúc.

- Đội mình thắng chưa?

Anh chàng kia gật đầu ôm choàng vai cô.

- Nhưng sao lại thắng?

Adele cô nói to với khán giả ngồi bên mãi nhảy nhót vui mừng, đồng thời ráng tránh sơn màu trên mặt anh dính vào mình.

- Cô không để ý rồi. Ôi, hay quá đi mất.

Dứt lời, anh ta gào to khiến Adele ù cả tai. Anh ta buông Adele, nhảy qua mấy hàng ghế để xuống sân. Lúc đầu, Adele tìm mãi không thấy Zach, nhưng sau cô phát hiện anh đã ra giữa sân. Học trò đang vây anh chặt cứng. Các cầu thủ bá vai nhau cười nói. Hai cầu thủ mang thùng nước đá chạy vào sân ụp lên đầu Zach. Những viên đá vuông vuông nhảy nhót trên vai và đầu anh. Zach chỉ lắc đầu cười.

Kendra len lỏi đến bên Adele. Hai dì cháu cùng chờ lễ trao giải. Cô ngắm các cầu thủ đội Báo Sư Tử luân phiên giơ cúp vàng cao quá đầu. Họ được mệnh danh là đội sáng giá nhất. Sau đó, Zach nói vài lời với cả đội.

Nhóm phóng viên xô đến phỏng vấn anh. Khi khán giả rục rịch rời sân cũng là lúc Zach và học trò đi xuống đường hầm.

- Minh về chưa con?

Vừa hỏi Kendra, Adele vừa lấy trong túi danh sách những việc cần làm so Sherilyn liệt kê. Cô sẽ phải mua hai cây thông Noel và đồ trang trí. Một mang đến bệnh viện, một bày ở nhà, lại còn mua quà tặng nữa.

- Từ nay đến Giáng sinh di cháu mình bận lắm. Mình phải trang trí nhà cửa và phòng bệnh của mẹ chứ.

Nói xong cô nhìn lên chỉ thấy chiếc mũ may mắn của Zach sắp khuất trong đường hầm. Adele nhớ cô đã lấy lại mũ ấy từ tay hai thành viên đội cổ vũ trong nhà vệ sinh nữ.

Tiffany đứng sau lưng đám đông nhón nháo chờ ba đi tới. Cô bé thấy ba cao hơn mọi người đứng xung quanh một cái đầu. Ba Tiffany bắt tay người hâm mộ đứng chờ huấn luyện viên và cầu thủ ngay cửa sân vận động. Ba Zach đội mũ lưỡi trai, miệng cười thật tươi. Thấy ba, Tiffany nở nang từng khúc ruột. Cô bé yêu ba vô cùng và tự hào được làm con gái của ba. Đôi khi nghĩ đến khả năng ba cũng bị như mẹ, Tiffany sợ rúm người. Thịnh thoảng nỗi lo mất ba làm ruột cô quặn thắt, lồng ngực nghèn nghẹn.

Một ông mặc đồ cao bồi đến bắt tay ba. Ông ôm vai ba mãi. Trông ông ta như vừa khóc vậy.

Tiffany thích bóng bầu dục, nhưng nó không giống khi đội khiêu vũ đi thi. Thi khiêu vũ khó kinh khủng.

Tiffany chờ đám đông lần lượt bắt tay và vỗ vai ba khích lệ. Cô bé sốt ruột nhìn đồng hồ đeo tay màu hồng phấn. Cô đã chờ hơn bốn mươi phút rồi. Vậy mà mọi người không biết cho, cứ níu kéo ba mãi. Thi thoảng, Tiffany không phiền hà khi phải chia sẻ ba với người hâm mộ nhưng lâu thế này thì quá lắm. Hai ba con bàn từ trước là Tiffany sẽ đi nhờ xe cô Cindy Ann, mẹ Becky Lee về nhà trước. Nhưng Tiffany đòi ý nên chờ ba cùng về.

Mấy phút sau, ba cũng nhìn về phía cô bé. Mím cười, ba vẫy rồi rút. Cô bé vẫy tay đáp lại và thấy ba cười tươi hơn nữa. Nhìn mắt ba là lạ, cô bé hạ tay xuống và ngoái lại nhìn phía sau. Cách Tiffany vài bước chỉ có cô Adele và Kendra thôi. Cô bé quay lại và tưởng ba đang ra hiệu cô đến chỗ ba. Mừng quá, cô bé vội chen qua đám đông đi về phía ba. Lúc cô bé sắp đến gần ba, ba chìa tay ra nhưng không phải cho cô. Đứng cách Tiffany chỉ hơn một mét, Zach nắm tay Adele kéo mạnh về phía mình.

Anh quay sang nói với người bên cạnh:

- Xin thứ lỗi!

Một tay đặt lên em Adele, tay kia ôm má cô, Zach cúi xuống hôn cô ngay giữa đám đông.

Tim Tiffany đau nhói. Nỗi sợ hãi làm cô bé nghẹt thở. Tiffany hỏn hển gọi:

- Kia ba!

Nhưng ba Zach không nghe thấy. Ba cô còn bận ôm ghì cô Adele trong vòng tay.

CHƯƠNG 15

- Chúc mừng anh!

Tiếng Adele bị miệng Zach bịt lại. Dưới tay cô, hai vai anh ướt đầm vì vừa bị cầu thủ đổ cả thùng nước đá lên đầu.

Vừa dứt nụ hôn nồng nàn, anh ghì cô sát vào ngực mình. Zach ghé tai cô nói nhỏ:

- Minh sẽ còn ăn mừng tiếp, khi chỉ có hai đứa với nhau.

Adele nhắc:

- Sắp Giáng sinh, bọn trẻ nghỉ hết. Làm gì có thời gian/

Zach rên rỉ:

- Anh phải mau tìm cách gần em thôi. – Zach hơi ngả người ra sau, mắt không rời Adele. – Cảm ơn em đã tới.

Cô ngược lên đấm mình trong đôi mắt màu nâu sáng rực và ngắm nụ cười chưa dứt trên môi anh. Tim cô tràn ngập niềm vui, niềm tự hào và một cảm giác không thể gọi tên:

- Mừng vì đội anh chiến thắng.

- Huấn luyện viên Z!

Anh nhìn qua đầu Adele xem ai gọi, đoạn mỉm cười buông thõng hai tay. Anh ghé tai cô nói nhỏ:

- Anh sẽ sớm gặp lại em.

“Sớm” nhất cũng phải chờ đến sáng thứ Hai. Tiffany và Kendra đi cắm trại với đội khiêu vũ ở San Angelo đến cuối ngày. Mới sáng ra, Zach đã tưới tỉnh gõ cửa nhà Adele. Mặc quần shorts và áo lạnh tay ngắn, Zach cùng Adele chạy bộ như mọi khi. Không giống những lần trước, cứ chạy một đoạn, anh lại dừng để hôn cô. Đến ngã tư đường số năm và phố Hoa Hồng Vàng, chiếc hôn kéo dài không dứt. Zach không thể chờ lâu hơn. Anh cương cứng và áp mạnh vào cô. Chặng đường gần mười ki lô mét đành rút ngắn. Họ nhanh chóng quay về với bông tắm sục của Sherilyn, ngâm mình trong nước nóng nổi bọt thơm mùi hương hoa hồng.

Zach ngồi trong bồn tắm, đối diện Adele. Ngón chân cái cô vuốt ve bắp chân anh:

-Hôm thứ bảy ngoài sân trông anh quyết đoán ghê. Chẳng trách mấy cô bạn Devon khen anh hết lời.

Adele cúi mặt che nụ cười dưới đám bong bóng. Zach với tay nắm bàn chân cô:

- Chỉ mấy cô đó khen thôi sao?

Adele nhún vai:

- Có lẽ còn vài người ngoài nữa. Họ thích xem anh hơn xem bóng.

Xát ngón tay vào gan bàn chân Adele, Zach xoa thành vòng tròn nhỏ:

- Lúc nhìn lên khán đài, anh không tin vào mắt mình. Cứ tưởng em không đến chứ. May mà hiệp đầu anh không thấy em đấy.

- Sao lại may?

Zach hôn mu bàn chân cô:

- Vì như thế anh căng thẳng gấp mười lần. Anh không muốn bôi rối trước mặt em.

Bọt xà phòng trượt từ chân xuống mắt cá Adele. Nhìn Zach ngồi trước mặt, hôn lên chân mình, tim Adele đập rộn ràng:

- Anh không muốn thua trước khán giả chứ?

- Tất nhiên, nhưng nếu chủ yếu anh không muốn bẽ mặt khi có em ở đó. Hồi anh còn khoác áo cầu thủ, anh không phải lo phần tán tỉnh con gái. Đúng thật, cả đời anh chỉ phải tán có mình em thôi đấy. Anh cẩn nhẹ mu bàn chân Adele. - Lúc đầu ở trường đại học, giờ thì ở đây.

- Anh đang lo tán em đây à?

- Thế em tưởng anh ngồi đây làm gì. Anh có tắm bồn đầy mùi hoa hồng bao giờ đâu.

- Em tưởng anh thích.

Zach lắc đầu:

- Anh chỉ thích em thôi. Từ hôm thấy em trong phòng thể dục của trường Cedar Creek, anh đã muốn chiếm lấy em rồi.

Mong muốn chiếm hữu không giống tình yêu, nhưng xúc cảm nồng nàn trong trái tim Adele không muốn chấp nhận điều đó. Bụng Adele nôn nao như vừa nuốt phải một nắm bọt xà phòng. Cô lo sau này sẽ phải muộn phiền khi nhớ nhung mái đầu vàng óng và cặp mắt nâu đang đăm đăm nhìn cô. Zach dụi dằm hỏi nhỏ:

- Em đang nghĩ gì thế?

Adele lắc đầu:

- Không có gì.

Anh sẽ không muốn nghe những suy nghĩ của cô. Lạy trời, bản thân cô cũng không muốn biết mình đang nghĩ gì. Không hiểu sao cô lại yêu anh sâu đậm như hồi họ mới đôi mươi. Tình yêu cô lớn dần sau từng cái hôn của anh, từng nhịp đập trái tim cô. Từ khi họ quấn lấy nhau trong nhà vệ sinh nữ đến nay, tình yêu ấy lớn dần và ngày càng mãnh liệt hơn.

- Thế sao em nhú mày?

Nghe Zach nói, cô mới biết dấu suy tư đang hiện lên trên nét mặt. Cô cười gượng:

- Em đang nghĩ về nhà rồi em sẽ nhớ anh nhiều lắm.

Adele không nói sai, nhưng đó không hẳn là suy nghĩ trong đầu cô bây giờ.

- Còn lâu, lo gì em. Với lại, biết đâu lúc ấy em không muốn về nữa.

Adele muốn nói anh nữa. Ước gì Zach nói anh muốn cô ở lại Cedar

Creek với anh, nhưng anh chỉ lặng im và cắn nhẹ gót chân cô. Đáng lẽ Adele nên đứng dậy, rời bồn tắm ngay. Đáng lẽ cô nên đi thật xa trước khi cô lại dâng hết tình yêu của mình cho anh như những ngày xưa cũ.

Đi xa mãi mãi là ý định khôn ngoan nhưng thay vì thực hiện nó, cô chìa tay cho anh. Buông bàn chân cô, Zach kéo cô về phía anh và với tay lấy bao cao su bên cạnh bồn. Thấy anh đứng lên, cô bèn cầm bao giấy đen vuông vuông từ tay anh. Quỳ trước mặt anh, cô nghe bọt nước vòn nhẹ trên hai bầu vú tròn căng, nghe nước phun thẳng lên da đùi. Adele ngược mặt nhìn anh. Mi mắt Zach hạ xuống, che đôi mắt nâu mê mụ. Tiếng rên của Zach trầm và khàn khàn. Anh vén tóc che mặt cô gọn ra sau.

- Anh sướng quá.

Zach thì thào. Ánh mắt anh nhìn vào cô cháy rực đam mê. Các ngón tay anh sục vào mái tóc bông bênh của Adele. Anh không đẩy, hoặc dúi đầu cô từ phía sau như nhiều người đàn ông khác thường làm. Anh chỉ giữ tóc cô và đắm đuối nhìn cô giúp anh thỏa thích. Zach nói anh thích cô chiều chuộng anh như thế. Sau giây lát, anh ngửa đầu ra sau và kết thúc.

Khi cơn cực khoái qua đi, anh vòng tay khoác cô, nâng cô dậy. Ghi chặt cô vào ngực mình, anh thủ thỉ:

- Cảm ơn em. Em làm anh nhớ lần đầu tiên em làm cho anh.

- Em cũng chưa quên.

Luồn tay giữa hai thân thể đang sát lại, Adele vuốt bao cao su suốt chiều dài của nó, cô đẩy anh ngồi xuống. Bọt nhẹ bông bênh ngay giữa khuôn ngực rắn chắc của anh. Dạng chân hai bên người Zach, cô ôm khuôn mặt anh bằng cả hai tay và hôn anh say đắm. Đầu ngực cô cọ nhẹ lên làn da ấm nóng của anh. Những ngón tay cô lùa vào tóc anh ướt rượt. Môi cô chà lên gáy, lên cổ anh. Những gì có giữa anh và cô không chỉ đơn thuần là thỏa mãn ham muốn thể xác. Ngoài hai cơ thể đang quyện vào nhau còn có một thứ khác nữa. Khi anh đã vào sâu trong người cô, hai bàn tay cô âu yếm ôm khuôn mặt anh. Cô nhìn sâu vào đáy mắt anh. Hơi thở hỗn hển của anh phả trên má cô khi cô chuyển động.

- Zach.

Tiếng gọi anh chất nặng nỗi khát khao và cảm xúc mãnh liệt. Chỉ mấy phút sau, làn sóng từ cơn cực khoái lan tỏa khắp bề mặt da cô, bóp nghẹt trái tim cô. Mười đầu ngón tay cô bầu chặt vào người cô. Khi anh rung mình, tưới bên trong người cô. Adele cúi xuống hôn anh. Nụ hôn lần này ngập tràn bao cảm xúc giăng xé từ tận đáy tâm hồn.

Khi lửa tình lắng dịu, anh vuốt tóc vương trên má cô. Ánh mắt anh quan sát thật kỹ từng chi tiết nhỏ trên mặt cô như thể anh đang tìm kiếm thứ gì:

- Anh tưởng mình làm tình hôm nay sẽ không thú vị bằng tuần trước. Hóa ra anh lầm.

Adele ôm cổ Zach, hôn lên thái dương anh. Cô biết phải làm sao đây. Lần thứ hai trong đời, cô lại yêu anh mù quáng.

Zach cắn nhẹ bờ vai cô:

- Hai tuần tới sẽ bận lắm đây. Bọn trẻ nghỉ học đến tận đầu năm mới, nhưng anh vẫn muốn gặp em. Trước khi chị em sinh em bé, em quay về Idaho, anh sẽ tận dụng mọi cơ hội để được gần em. Anh hôn đường cong giữa cổ và bờ vai cô. – Em đo rồi, anh sẽ nhớ em nhiều lắm.

Adele có nhiều điều muốn nói, chẳng hạn cô cũng sẽ nhớ anh, nhưng cô không nói nên lời. Cảm xúc đau đớn lúc này thật lạ lùng. Hoặc có lẽ đó là những xúc cảm cũ từ mỗi tình đầu giờ được khơi lên, sống động mạnh mẽ lạ thường. Sợ hãi trong lúc ruột gan như nắm tơ vò, Adele không biết phải làm gì.

- Anh muốn ăn gì không?

- Anh đói ngấu rồi. Em còn bánh ngọt hôm trước không?

- Bánh hiệu Eggor phải không?

- Đúng rồi. Anh thích bánh ấy.

Agele lắc đầu cười. Giá Zach cũng yêu cô như yêu bánh Eggos!

Zach đi rồi, Agele lại cắm cúi bên trang bản thảo. Nhóm nhân vật từ bao dải ngân hà khác và cốt truyện độc đáo choán hết tâm trí cô. Adele không muốn nghĩ đến chuyện phải lòng Zach Zemaitis. Cô không muốn mổ xẻ, phân tích mối tình rối rắm này. Tính toán các chuyến du hành trong vũ trụ và sáng tạo người ngoài hành tinh còn dễ hơn nhiều.

Khoảng năm giờ rưỡi, Adele lái xe đón Kendra ở trường. Vừa thắng xe sau dãy xe buýt vừa đưa đội của Kendra từ San Angelo trở về, cô biết ngay có chuyện không ổn. Kendra khoác ba lô trên vai đứng lúi thúi một mình, hai mắt đỏ hoe.

Cô bé vừa vào xe, Adele hỏi ngay:

- Có chuyện gì thế con?

- Chẳng có gì.

- Tiffany đâu? Nó không quá giang về nhà sao?

- Nó đi với Lauren Marshall rồi.

- Có phải cô bé có mẹ kế là Genevieve Brooks không?

- Dạ phải.

Nhưng Adele chắc chắn là Tiffany không ưa Genevieve. Đưa xe hòa vào dòng xe cộ trên đường đến bệnh viện, cô hỏi:

- Sao lại phải thế? Di cháu mình sẵn lòng đưa Tiffany về cơ mà.

- Nó không muốn đi với di cháu mình nữa.

Adele liếc nhìn Kendra:

- Hai đứa cãi nhau à?

Kendra lắc đầu. Đuôi tóc quệt ngang vai áo:

- Nó thấy di hôn ba nó ngoài sân bóng.

Adele đỏ mặt quay lại nhìn đường. “Nguy to rồi”

- Ra vậy. Giờ chắc nó ghét dì lắm.

- Tiffany bảo dì cũng như những người khác, giả vờ thích nó để chiếm ba nó.

- Ăn nói linh tinh.

Xe dừng trước đèn đỏ. Adele vén tóc lên vành tai:

- Thế con có tin không?

Kendra nhún vai:

- Nói tin cũng không phải. Nhưng mà...

- Nhưng mà sao?

- Tiffany bảo con không đến nhà nó tập nĩa được nữa. Mà từ giờ đến thứ sáu, nếu con không tập, đội con sẽ thua đội Pampas mất. – Kendra rơm rớm nước mắt. – Nếu Tiffany ghét con, các bạn khác cũng ghét con cho xem.

- Làm gì có chuyện đó. Các bạn khác vẫn mến con chứ.

Kendra sụt sịt lau nước mắt:

- Không đâu. Chúng nó toàn làm theo Tiffany thôi.

Nhớ lại địa ngục hồi trung học phổ thông, Adele phát sợ. Kendra khóc to:

- Giá mà con đừng phải chuyển nhà về đây. Con nhớ trường cũ, bạn cũ quá hà.

- Hay con mời bạn khác trong đội tới nhà ta cùng tập với con.

- Không biết có được không nữa.

- Con cứ hỏi đi. Tối mai, ta sẽ dẹp hết đồ đạc trong phòng khách ra ngoài. Con tha hồ tập.

- Để con hỏi đã.

Nhưng hôm sau đến trường đón Kendra sau buổi tập, Adele lại thấy cháu đứng một mình. Bị Tiffany lạnh nhạt, con bé khổ sở và cô đơn. Chờ đến thứ sáu không thấy tiến triển gì, Adele đem chuyện ấy nói với Zach lúc họ cùng gắn xích đu trong phòng trẻ. Tiffany, Kendra và cả đội đến khu mua sắm bán bánh quy nhằm gây quỹ cho chuyến đi xa sắp tới.

- Tiffany có nói với anh chuyện nó thấy hai đứa mình hôn nhau ngoài sân bóng không?

Đang xem tờ hướng dẫn lắp ráp, Zach ngẩng phất lên:

- Không. Con bé có thấy đâu nhỉ?

- Có đấy.

Đặt tờ giấy xuống, Zach cầm chân xích đu bằng sắt lên:

- Con bé tới nói gì với em?

- Ai đời Tiffany đi nói với em. Nó mách Kendra thôi. Em đoán nó đang giận giỗi ghê lắm.

- Giờ chắc có giận, nhưng lâu dần nó sẽ quên thôi.

Adele mở bịch bù loong, ốc vít:

- Em không nghĩ dễ như vậy đâu.

- Theo em có khó gì nào?

Adele không muốn môi lê đôi mách chuyện con gái Zach:

- Anh nên nói chuyện với con cho rõ ràng.

- Anh nói chứ. Nhưng giờ em biết những gì, nói anh nghe trước đã.

- Tiffany giận em, nên không muốn chơi với Kendra nữa.

Cầm túi nhựa từ tay cô, Zach tìm tuốc nơ vít cán dài:

- Để tối nay anh nói chuyện với con xem thế nào. Chuyện gì cũng có cách giải quyết mà. – Zach cúi xuống đọc hướng dẫn. – Trời đất, lắp thứ này khó ghê.

Adele lấy miếng bọt có in hình thú rừng làm chỗ ngồi xích đu trong hộp ra xem:

- Ôi, xinh quá. – Cô vặn dây cốt hộp nhạc. Tiếng trẻ con hát bi bô âm vang khắp phòng. – Nhìn đồ chơi xinh xắn thế này mà anh không muốn có con ư?

Đang chăm chú đọc, Zach nhì lên nhăn nhó:

- Không

Adele bật cười:

- Giờ anh biết lắp đồ dùng trong phòng trẻ con rồi. Khi nào sinh con, em sẽ thuê anh làm giúp

- “Khi nào sinh con ư?” Chẳng phải em từng bảo anh em sắp hết tuổi sinh nở rồi sao?

Adele nghiêng đầu:

- Sắp gì nữa. Hết đến nơi rồi. Nói chung em luôn thích em bé, nhưng từ hồi ở với Sherilyn, em nóng lòng muốn có ngay.

- Thật sao?

- Giờ có một đứa bông thì hay biết mấy. Hai đứa cũng tốt.

- Những hai cơ?

- Anh không bao giờ nghĩ có một con hơi ít à?

Zach nhún vai:

- Devon là con một nên muốn Tiffany cũng là con một. Anh thấy thế cũng được.

- Tiffany thích có em trai lắm.

- Anh biết. Nó thì gì chả thích nhưng đâu phải cái gì cũng chiều được.

- Con bé cũng không thích anh và em gặp nhau đâu.

Zach ráp hai ống sắt với nhau:

- Ba con anh sẽ đến Austin ăn mừng năm mới. Sau đó, anh tin chắc Tiffany sẽ thoải mái thôi.

Giá Adele cũng lạc quan được như Zach.

- Mình sẽ đưa Tiffany và Kendra cùng đi xem phim chẳng hạn.

Adele trầm nghĩ: “ Nếu không có kết quả tốt, chắc chắn đó sẽ là thảm họa”.

- Đồng ý.

- Đó sẽ là buổi hẹn hò chính thức của anh và em.

Adele lắc đầu:

- Không hẹn hò gì cả.

Yêu Zach, Adele không muốn giây dưa đến quẻ ám tai ác kia.

- Em làm sao vậy? Sao cứ hễ đụng chuyện hẹn hò là em giãy nảy lên thế?

Nếu Adele kể hết với Zach, anh sẽ tưởng cô mất trí.

Đưa hộp đồ trang trí cây thông Noel cho Tiffany cầm, Zach lục bên trong lấy ngôi sao bằng thiếc mạ vàng. Dù hai cha con sẽ đến Austin ăn mừng giáng sinh, họ vẫn cùng trang trí cây thông như mọi năm. Ngày trước, Devon thường thuê người trang trí hộ nhưng Tiffany và anh muốn tự chọn cây và tự trang hoàng.

- Sao con không nói với ba rằng con thấy ba hôn cô Adele ngoài sân bóng?

Tiffany nhún vai, vờ chăm chú nhìn mấy quả bóng đủ màu trong hộp:

- Nói ra ngượng lắm. Con ngạc nhiên vì không thấy báo đăng tin ấy.

Cả thành phố thấy ba xoắn xuýt lấy cô ấy.

Nói thế hơi quá. Chỉ nửa thành phố đi xem thôi. Với lại, dù giàu trí tưởng tượng đến mấy cũng không thể nhầm một hôn với chuyện “xoắn xuýt” này nọ! Giờ nghĩ lại, Zach mới thấy đáng lẽ anh nên chờ Adele chỉ còn một mình thì hơn. Nhưng khổ nỗi khi đó, anh không biết Tiffany nhìn thấy.

- Ba thích cô Adele.

- Con ghét cô ấy lắm.

Zach trèo lên ghế:

- Con ghét cô ấy vì biết ba thích cô. Thế không hay đâu. – Lắm lúc Zach lo cháy lòng vì con gái giống Devon quá đỗi.- Tuần này ba không thấy Kendra đến nhà mình tập. Đừng nói chỉ vì chuyện kia mà con giận luôn bạn tốt nhé.

Tiffany mím môi, lẳng lẳng treo bong bóng lên cành cây. Dù Tiffany không nói, Zach biết con gái đang nghĩ gì. Anh hiểu con quá mà. Anh rướn người, với tay cầm ngôi sao lên đỉnh:

- Con thấy thẳng chưa?

Cô bé nhìn lên gật đầu. Zach lui cui xuống ghế.

- Con gái ba chớ nên giận cá chém thớt mới phải chứ?

- Ý ba là sao?

- Con đủ thông minh để hiểu không nên vì giận cô Adele mà từ chối giúp Kendra. Các con sắp đi thi phải không? – Biết Tiffany muốn gì, nhưng anh không thể chiều con. Anh sẽ không chia tay với Adele chỉ để cô bé vui

lòng. – Ba không muốn đội con thua vì như thế con sẽ buồn lắm đấy.

Tiffany đặt hộp bóng xuống bàn và cầm dải kim tuyến lên:

- Con biết ý định của ba rồi. Con sẽ thân với Kendra vì con mến bạn ấy. Với lại, chúng con cùng một đội. Nhưng con không ưa dì bạn ấy. Ba đừng trách con tỏ thái độ rõ ràng với cô Adele.

Zach lắc đầu. Những gì Tiffany nói đỡ hơn nhận định của anh. Nhưng anh hy vọng điều tốt đẹp hơn thế.

- Lúc đầu con cũng mến cô Adele. Nhưng thấy ba thích cô ấy, con lại thay đổi. Ba không bao giờ nghĩ con là nhỏ nhen thế.

Tiffany rưng rưng nước mắt:

- Nhưng ba không biết đâu. Cô ấy đưa con đi mua đồ, kể chuyện mẹ con hồi đó. Con còn khuyên cô ấy không nên đeo dây cột tóc bọc vải lõi một nửa chứ. Giờ mới biết từ đầu đến giờ cô ấy toàn giả vờ mến con để gặp ba thôi.

- Con gái ba khờ quá. Con dễ thương như vậy, người ta đâu cần giả vờ mến con!

- Chỉ mình ba nói thế thôi.

Thực ra, Tiffany biết người ta mến nó thật, không phải giả vờ. Nó chỉ lấy có thế thôi. Ngoài mẹ nó ra, nó không muốn bất cứ người phụ nữ nào xen vào cuộc sống của ba con nó. Zach hiểu, nhưng anh không biết phải giải quyết thế nào.

Anh vào bếp lấy chai nước trong tủ lạnh. Mấy ngày nữa, anh và Tiffany sẽ đến Austin thăm bố mẹ đẻ của anh. Mãi sau lễ mừng năm mới, họ mới về. Có lẽ thế sẽ tốt cho Tiffany. Con bé có thời gian suy nghĩ thấu đáo. Anh có hứa với Adele rằng khi hai cha con trở về, mọi hiết làm sẽ sáng tỏ, rằng Tiffany sẽ hết hờn giận. Hy vọng anh đúng. Zach muốn mọi chuyện nhanh chóng lắng xuống cho anh được thanh thoi.

Chưa bao giờ anh cần yên ổn như bây giờ.

CHƯƠNG 16

Vào lễ Noel, nhiệt độ bên ngoài cửa sổ phòng bệnh của Sherilyn chỉ còn chừng mười độ. Giấy màu sắc sỡ và nơ các loại rải khắp phòng. Hộp quà đã mở vun thành đống dưới gốc cây thông họ cùng trang hoàng tuần trước. Sau khi uống ca cao và ăn bánh ngọt, Sherilyn, Adele và Kendra cùng xem phim câu chuyện Giáng sinh trên ti vi. Họ thay phiên nhau sờ tay em bé đập trong cái bụng ngày một phình to của Sherilyn.

Adele chụp hình hai mẹ con Kendra đội mũ ông già Noel. Trong lúc mọi người vui vẻ ăn sô cô la và kẹo cứng, Adele kêu ca với Sherilyn những khó khăn khi ghép bàn và xích đu em bé. Tuy nhiên, cô không đả động đến Zach. Bây giờ chưa phải lúc. Tình cảm cô giành cho anh quá mới mẻ và khó tả. Hơn nữa, tất cả đều là nhất thời. Khi nào Sherilyn mẹ tròn con vuông, cô sẽ ra đi. Adele mong mỗi được về nhà riêng, dùng đồ đạc thân quen và trở lại nếp sống cũ. Dù tin chắc quả ám đã bị phá nguyên hoặc hết tác dụng theo thời gian, dù muốn quay về với cuộc sống cũ, nhưng nghĩ đến chuyện gặp gỡ bất kì người đàn ông nào ngoài Zach, Adele không thấy vui. Ý nghĩ nép trong vòng tay ai khác khiến tâm hồn cô khép lại.

Zach đã đi Austin được hai ngày nhưng chưa thấy anh gọi điện về. Chắc anh bận chuẩn bị lễ hội cùng gia đình. Với Adele, anh đi như thế lại hơn. Cô cần thời gian một mình suy nghĩ mọi chuyện. Vừa trông chừng chị nằm viện, vừa chăm sóc cháu gái đang tuổi lớn, vừa dành thời gian cho Zach khiến Adele mệt mỏi. Cô cần được nghỉ ngơi ít bữa trong thời gian tất bật ở Cedar Creek này.

Hai dì cháu rời bệnh viện lúc bốn giờ chiều. Sau khi ăn tối nhẹ với cháu gái, Adele đi ngủ. Cô ngủ lịm đến bảy giờ sáng mới tỉnh, người vẫn còn mệt mỏi, nôn nao. Chắc tại hôm qua mãi vui và ăn nhiều kẹo sô cô la quá. Vừa trở mình định ngủ tiếp, Adele nghe chuông điện thoại. Trong vài giây ngái ngủ ban đầu, cô tưởng Zach gọi về.

Nhưng không. Bệnh viện gọi tới. Người ta vừa cấp tốc đưa Sherilyn vào phòng sinh. Huyết áp của chị đột ngột tăng vọt buộc bác sĩ phải mổ lấy em bé.

Adele chạy vào phòng Kendra:

- Ta phải đến bệnh viện ngay. Mẹ cháu sinh rồi.

Họ vợ vội quần áo và mặc thật nhanh vào người.

Kendra sợ quá, khóc ròn:

- Hôm qua mẹ vẫn khỏe mà.

Trên đường đến bệnh viện, Adele vượt cả đèn đỏ. Nhưng khi họ đến nơi, bé Harris Morgan đã chào đời. Người ta cấp tốc đưa bé vào lồng ấp trong phòng chăm sóc đặc biệt. Trong phòng chờ đợi chật hẹp, Kendra

không tự chủ được nữa. Cô bé khóc òa lúc chờ bác sĩ đưa mẹ sang phòng hồi sức. Adele cố trấn tĩnh và ôm cháu an ủi cho đến khi nhìn thấy Sherilyn nằm trên băng ca đắp tấm drap trắng đến tận cằm. Trông Sherilyn gần như kiệt sức, mắt đỏ hoe vì khóc nhiều. Gói đầu lên ngực mẹ, trông Kendra nhỏ bé và sợ hãi lạ thường.

Cô bé vừa khóc vừa hỏi:

- Mẹ có sao không mẹ?

- Mẹ mệt, nhưng cơn nguy kịch qua rồi.

Adele rơm rớm nước mắt:

- Em xin lỗi, lúc chị cần em lại không có mặt.

Sherilyn xoa xoa tay Kendra, đoạn bảo em gái:

- Em đã đến lúc chị cần em nhất. Mấy tháng qua, nếu không có em, mẹ con chị không biết phải xoay sở ra sao. Chị cảm ơn em.

Adele cười vui:

- Em cũng thích ở đây với chị.

Adele vừa nói thật lòng mình. Kendra hỏi:

- Mẹ đã nhìn thấy em chưa?

Sherilyn quay sang con gái:

- Em tóc đen, giống hệt con vậy. Lúc bác sĩ đưa em ra, em đã khóc rồi. Thế là tốt lắm đấy. Tiếng thằng bé nghe giống mèo con. – Chị quay sang Adele gạt nước mắt. Thôi đừng khóc nữa. Rồi mẹ sẽ khỏe dần. Em bé đang được chăm sóc tốt. Cả nhà rồi sẽ bình yên thôi.

Chiều hôm ấy, Adele và Kendra đẩy xe lăn đưa Sherilyn xuống phòng chăm sóc đặc biệt có lồng ấp nuôi trẻ sinh non. Thằng bé đội mũ len và có ống nhựa cắm vào mũi. Bụng em bé có giất cặp nhiệt độ. Ống truyền dịch dán trên mu bàn tay nhỏ xíu của nó. Thấy cả nhà thay phiên nhau chạm vào chân mình, bé Harris mở to mắt nhìn họ. Lát sau bé ngáp dài, làm như cả ngày phải làm việc nặng nhọc ghê lắm rồi ngủ thiếp đi.

Ba ngày sau đó trôi qua trong cảm giác lơ đãng, thiếu ngủ và lo lắng. Huyết áp của Sherilyn giảm chậm, còn bé Harris lên được sáu mươi gram. Chiều thứ bảy, thể trạng Sherilyn đủ tiêu chuẩn được ra viện nhưng em bé phải nằm lại trước khi có chỉ số cân nặng đạt yêu cầu. Đáng lo ngại nhất là phổi của bé. Tuy nhiên, cho đến lúc ấy phổi vẫn hoạt động tốt và cải thiện từng ngày.

Lúc Adele thu xếp đồ đạc cho Sherilyn và chờ xe lăn đến để đưa chị cô ra cổng, William Morgan bước vào phòng bệnh. Trông anh ta già đi nhiều và hình như lùn hơn. Mảng hói trên đầu to hơn. Adele mừng vì anh ta không dắt bạn gái đi cùng.

- Đi cho anh chị nói chuyện riêng một chút.

Anh ta hát hàm như muốn đuổi Adele ra cửa. Cô ghét nhất thái độ ấy.

Adele nhìn chị gái:

- Chị muốn em đi hay ở lại:

Sherilyn lắc đầu

- Trừ khi em muốn đi thì chị không giữ.

Adele cười khẩy nhìn người chẳng bao lâu nữa sẽ không còn là anh rể cô. Cô khoanh tay ngồi xuống mép giường:

- Vậy em ở lại.

William nhíu mày. Sherilyn cười mệt mỏi. Vừa cất lược vào túi quần áo, chị vừa hỏi:

- Anh thấy thằng bé chưa? Nó giống hệt Kendra hồi đó.

William thôi không nhìn Adele chăm chăm:

- Rồi. Anh định lấy tên bố anh đặt cho nó để tỏ lòng yêu kính bố.

Sherilyn lắc đầu:

- Là Alvin ư? Dùng làm tên đệm thôi.

Nhưng dòng họ nhà anh...

Sherilyn kéo khóa túi và cắt ngang lời anh ta:

- Tên nó là Harris. Em đã làm xong giấy tờ khai sinh rồi.

- Sao em không hỏi anh trước đã?

- Anh có ở đây đâu mà hỏi.

- Nhưng thằng bé là con anh.

- Anh sẽ chỉ gặp con vào ngày lễ và ở với nó một tháng hè mỗi năm.

Tất nhiên, khi nó lớn sẽ lại khác. – Thấy cô y ta mang xe đẩy vào, Sherilyn cười tươi. – A, xe đây rồi. Chị ngồi vào xe và bảo Adele – Em lấy cho chị cái túi.

Vâng.

Chị quay sang người sắp tới không sẽ không còn là chồng mình:

- Kendra đang chuẩn bị đón em. Anh gọi cho nó đi. Chắc con bé mong gặp anh lắm đấy.

Cô y ta đẩy xe đưa Sherilyn ra ngoài rồi, Adele xách túi và quay sang bảo William:

- Khi nào định gặp con gái, anh làm ơn để cô trợ lý phòng răng ở khách sạn cho. Con bé khổ sở lắm rồi. Đừng bắt nó gặp nhân tình của anh nữa.

William nheo mắt, nhăn mặt như người phải mùi khó chịu:

Đừng dạy tôi cách nuôi con. Tôi là cha nó nên biết phải chăm sóc con như thế nào.

- Phải, nhất là gần đây anh thực hiện bổn phận làm cha cực kì suất sắc.

- Cô không có quyền lên lớp tôi.

Adele đang mệt vì mấy ngày chịu đựng căng thẳng. Tối qua cô bị nhỡ cuộc gọi duy nhất của Zach nên giờ không có tâm trạng nói lý với William:

- Anh lòng dạ sắt đá mới bỏ vợ con như thế.
- Còn cô sáu bảy năm không về thăm chị gái.

Đòn ấy suýt làm cô choáng váng:

- Phải, đáng lẽ tôi nên thăm chị thường hơn. Nhưng khi cần người giúp, Sherilyn vẫn gọi tôi. Mấy tháng qua, chính tôi ở bên động viên Sherilyn lúc chị ấy phải vật lộn cố cứu lấy con. Chính tôi chăm sóc con gái anh mấy tháng ròng. Còn anh ở đâu? Anh bỏ gia đình đi theo bồ nhí. Vậy nên chớ vào đây nói nhăng nói cuội với tôi.

- Cô ăn nói như hàng tôm hàng cá.

Vì không có Kendra ở gần, Adele được dịp cho William biết họ không còn dính dáng:

- Còn anh chỉ biết luật rừng. Anh tưởng anh là ai chứ? Anh là nha sĩ, không phải chuyên gia phẫu thuật tim. Nghề của anh là nhổ răng hàm, không phải thông van tim. Vì chúa đi William, đừng có vênh váo mãi thế.

Hậm hực ra khỏi phòng, suýt nữa Adele vấp phải chân chị mình:

- Em tưởng chị đi rồi.

Sherilyn mỉm cười:

- Chị tưởng nên nán lại, ngộ nhỡ em bị William bắt nạt, em sẽ kêu cứu chị. Nhưng giờ chắc chị phải cứu William rồi.

Cô y tá đẩy xe đi cùng dọc hành lang. Sherilyn cầm tay bảo em:

- Bác sĩ nha khoa cũng là trí thức, em ạ.

- Vâng, em biết.

Trên đường về nhà, họ qua tiệm thuốc gửi trước toa bác sĩ kê cho Sherilyn. Sau đó, Adele lái xe về nhà, giục chị đi ngủ và đắp chăn cẩn thận. Vừa quàng áo khoác vào vai, cô vừa dặn:

- Em đi lấy thuốc cho chị. Kendra trong phòng khách. Nếu chị cần gì cứ gọi. Con bé sẽ đến ngay – Thành linh bụng cô đau quặn khiến cô phải hít sâu và thở ra thật chậm. – Em không đi lâu đâu.

Nói xong, cô vợ vội túi xách trên giường.

- Em sao vậy? Mặt em tái nhợt kìa.

- Em không sao.

Adele buông túi xách, chạy vội vào nhà vệ sinh. Mấy ngày gần đây, cô hay mệt vô cớ nhưng chưa bị nôn như bây giờ. Sau khi nôn hết cả mật xanh mật vàng, Adele súc miệng và chải răng. Ra khỏi phòng tắm, cô dặn:

- Đừng ai uống li của em nhé. Hình như em bị cúm.

- Em bị mấy ngày rồi?

- Khoảng vài ngày. Nói chung bệnh cũng thất thường. Adele lại cầm túi lên. - Thường thì sáng mới ngủ dậy là khó chịu nhất.

- Hay em có bầu?

Adele lục túi tìm chìa khóa:

- Trời đất! Làm gì có. Giờ chị nhìn đâu cũng thấy em bé với bà bầu.

Em không có chuyện ấy đâu.

Sherilyn cau mày:

- Nhưng sáng nào em cũng buồn nôn. Chị biết chứng ấy. Chị bị hai lần rồi.

- Thôi đi Sherilyn. Em không có. Em đặt vòng rồi cơ mà.

- Hay hóm thật. Hóa ra em có quan hệ với người yêu mà dẫu, không cho chị hay.

- Em đâu có giấu.

- Vậy anh chàng đó là ai?

Adele nhún vai, không đáp.

- Adele, là ai thế?

Sherilyn biết thì đã sao nào? Mấy ngày nữa Zach về, thế nào Sherilyn chẳng thấy họ chạy bộ với nhau. Tất nhiên là nếu có chuyện đó.

- Là Zach Zemaitis.

Sherilyn ngạc nhiên quá đỗi:

- Té ra là huấn luyện viên trong trường. Có phải mấy tuần trước, báo nào cũng viết về anh ta không?

- Vâng.

- Bố của bạn Kendra nữa thì phải?

- Vâng. Anh ấy giúp em lắp đồ đạc trong phòng trẻ.

Sherilyn nhíu mày:

- Có vẻ như cậu ta không chỉ làm mỗi chuyện ấy. Giờ đây em định thế nào?

- Chẳng thế nào cả. Em không dính bầu đâu chị ơi.

- Nhưng để biết chắc, khi nào tới tiệm thuốc, nhớ mua luôn que thử.

Adele tỏ vẻ chán nản. Vừa rời phòng ngủ, cô vừa nhắm kỳ kinh nguyệt cuối cùng. Cô chỉ chậm hai tuần... không, ba tuần mới đúng. Nhưng trước đây cô từng bị chậm kinh nên không có gì phải lo.

- Em có chưa?

Từ phòng ngủ, Sherilyn hỏi vọng ra. Adele đặt túi lên quầy:

- Thuốc của chị phải không? Có rồi đây.

- Không.

Sherilyn cúi lom khom, tay ôm bụng lệt xệt vào bếp:

- Que thử thai cơ.

- Xuyết. Nói khẽ chứ. Kẻo Kendra nghe thấy.

Sherilyn chậm rãi ngồi xuống ghé đầu:

- William đến đón con bé đi rồi. Em có mua không thế?

Adele vẫn vô tư:

- Rồi, nếu không chị sẽ nhắc suốt. Chị đừng lo. Em có đặt vòng, còn anh ấy dùng bao mà.

Bao có bị bục một lần nhưng sát suất vỡ kế hoạch là rất thấp.

Sherilyn với tay lấy túi, lục tìm que thử. Chị mở nắp và đọc hướng dẫn sử dụng:

- Nhung que năm giây trong nước tiểu.- Chị đưa Adele thanh nhựa. –

Trong này nói không được đưa que thử vào âm đạo

- Eo ôi. Thôi đưa cho em nào.

Adele cầm que và nhà vệ sinh và trở ra sau vài phút. Đặt que lên khăn ăn trên quầy bếp, cô lấy cho Sherilyn ly nước.

- Em rửa tay chưa đấy?

Vừa sẫm soi que thử, Sherilyn vừa hỏi, Adele đang mài nướng bánh mì:

-Rồi, chị sao giống mẹ quá đi.

Mang bánh mì và thuốc cho Sherilyn, Adele dặn:

- Chị ăn bánh rồi uống thuốc đi.

Cô đưa que thử ra sau lưng chờ đúng hai phút rồi giơ lên trước mặt. Dấu cộng trên que khiến cô không tin vào mắt mình. Vừa nhai bánh, Sherilyn vừa hỏi:

- Sao rồi em?

Adele chộp lấy tờ hướng dẫn:

- Rõ ràng que này bị hỏng mà. Anh ấy có đeo bao cao su chứ bộ.

- Thế có lần nào quên không?

- Có một lần bao thủng

- Một lần là quá đủ rồi.

Máu nóng dồn lên đầu Adele. Cô cầm áo khoác và túi xách.

- Em đi đâu thế?

- Mua que khác.

Bốn mươi lăm phút sau, thêm năm que thử nằm xếp hàng trên bàn. Tất cả đều có dấu cộng dương tính. Adele lạnh hết cả chân tay. Cảm giác buồn nôn khó chịu hơn mấy ngày trước. Mặt nóng bừng, cô phải ngồi xuống ghế cạnh Sherilyn vì sợ nếu bị xỉu, cô sẽ ngã vật xuống sàn. Cô vẫn chưa muốn tin kết quả thử nghiệm. Nhất định cách thử này không đúng.

Sherilyn hua hua tay trước mặt Adele:

- Em còn tỉnh táo không thế?

- Gì cơ?

Tiếng cô như vọng ra từ cuối đường hầm sâu và tối.

- Sao em không kể chuyện em có bạn tình?

- Vì em không nghiêm túc.

- Giờ thì thành nghiêm trọng rồi đấy.

Adele ôm mặt

- Chị chẳng an ủi gì em cả. Em đang gặp ác mộng rồi đây. Em không thể có bầu được

- Thế em có kế hoạch gì chưa?

- Em không biết. Em mới phát hiện đây mà.

- Em phải báo cho cậu ta hay.

- Nhớ em không có bầu thì sao?

Sherilyn chỉ hàng loạt que thử:

-Em thử sáu lần, cả sáu đều dương tính.

Adele tuyệt vọng:

- Nhớ toàn bộ dây chuyền sản xuất que thử bị lỗi thì sao? Vẫn có khả năng ấy mà.

- Không có đâu.

Đầu óc Adele quay cuồng. Mọi suy tính đều rôi như tơ vò:

- Chắc Zach không phát hiện ra đâu

Nhớ đêm bao cao su bục, Adele biết rõ Zach sẽ phản ứng như thế nào.

Sherilyn nhìn Adele bằng ánh mắt thi thoảng Kendra nhìn cô, như thể chỉ số IQ của cô vừa tụt xuống mức thâm thẳm:

- Trước sau gì Zach cũng biết, em nên báo ngay thì hơn

- Thứ tư anh ấy mới về. Từ giờ đến lúc đó, em sẽ suy tính kĩ

Sherilyn bóp nhẹ bàn tay lạnh cóng của em gái:

-Tình cảm giữa em và cậu ấy thế nào?

Adele lắc đầu nhưng cô biết rõ câu trả lời:

- Em yêu anh ấy.- Lần đầu tiên có nói lên tình cảm thật của mình.-
Lúc đầu em không nghĩ sẽ yêu Zach. Khi yêu rồi, em lại nghĩ sẽ chủ động cắt đứt được. Nhưng hóa ra em không đủ sức làm thế.

- Biết đâu hai đứa sẽ thành đôi.

Khóe mắt Adele cay cay:

- Không đâu chị ạ. Anh ấy không yêu em

Và chắc chắn không muốn có con với cô. Adele lại lắc đầu. Nước mắt lăn dài trên má. Chuyện của họ sẽ không đi đến đâu cả. Anh sẽ không bao giờ thay đổi.

Adele lau nước mắt và sự nhớ. Chết rồi, có phải quẻ ám lại linh nghiệm không? Có bầu với người không yêu mình chẳng phải bẽ bàng lắm sao?

Sherilyn đứng lên vỗ vai em:

- Chị sẽ chăm sóc em như vừa qua em chăm sóc chị. Chà thuốc giảm đau này mạnh thật, chị thấy khỏe quá chừng.

CHƯƠNG 17

Nhấn chuông xong, Zach sốt ruột đứng không yên. Dặn Adele ngày hai anh sẽ về, nhưng đêm qua anh đã dọn đồ đạc đưa Tiffany lên xe. Suốt lễ giáng sinh, Tiffany hờn dỗi và khó chịu khiến Zach nhớ những giây phút yên bình bên Adele. Ngày mai là lễ mừng năm mới. Nếu Adele tìm được người trông Kendra, anh sẽ đưa cô xuống nhà hàng Raddisson mới mở dưới trung tâm thị trấn. Anh biết Adele dị ứng với chuyện đi chơi này nọ nhưng cô phải thay đổi thôi. Giữa họ bây giờ không chỉ có chuyện ‘mây mưa’.

Cửa bật mở. Một phụ nữ tóc vàng lạ mặt mặc áo choàng tím màu xanh da trời hiện ra. Chị ta cúi lom khom.

- Xin lỗi. – Đã định bỏ đi nhưng Zach nhìn lại số nhà và hỏi. – Có Adele ở nhà không ạ?

- Di ấy đưa Kendra đến bệnh viện gặp bố cháu rồi. Anh là Zach phải không?

Zach nhìn cặp mắt xanh lục bảo và nét mặt mệt mỏi của người lạ:

- Vâng, đúng ạ. Nếu tôi không nhầm thì chị là Sherilyn phải không ạ? Chủ nhà mở rộng cửa. Zach bước vào trong.

- Adele về ngay đây.

- Chắc chị mới sinh cháu ạ?

- Vâng.

- Chúc mừng chị. Cháu bé khỏe không?

- Dù phải ở lại bệnh viện nhưng thằng bé đỡ nhiều rồi. Cảm ơn anh đã làm đồ dùng hộ cháu.

Zach theo Sherilyn vào phòng khách:

- Chị đừng khách sáo. Chị có cần gì, để tôi giúp?

Chẳng hạn trà, cà phê hay xe lăn?

Sherilyn chậm chạp ngồi xuống tràng kỷ:

- Không sao. Anh quen Adele lâu chưa?

Đang định ngồi xuống ghế, Zach dừng lại:

- Chúng tôi gặp nhau ở Đại học Texas. Sau đó bắt tin. Cách đây hai ba tháng mới gặp lại. – Anh ngồi hẳn xuống ghế và nhìn đồng hồ treo tường. – Bao lâu nữa Adele mới về? Chị đang mệt, cứ tự nhiên đi nghỉ. Đừng bận tâm về tôi.

Sherilyn nheo mắt, phẩy tay như muốn nói chị không sao:

- Tình cảm của anh với em gái tôi thế nào?

Chưa bao giờ Zach cảm giác mình bị xét nét như vậy:

- Adele dễ thương lắm.

- Tôi biết, tôi muốn hỏi tình cảm của anh với con bé kia.

Chưa ai tra hỏi Zach về chuyện phụ nữ:

- Chắc chút nữa tôi quay lại.

Cửa nhà xe bật mở. Sherilyn đổi tư thế ngồi:

- Tôi nghe tiếng con bé về rồi đây.

Một phút trôi qua dài bằng năm phút. Sau tiếng cửa nhà xe mở rồi đóng, Adele nói với từ trong bếp:

- Em về rồi đây. William đang ở bệnh viện. Hôm nay, gã đeo tóc giả che mảng đầu hói.

- Chị trong phòng khách.

Sau hơn hơn một tuần xa cách, Zach mới được nghe tiếng Adele. Lòng anh chột xao động. Lúc Austin đi, anh có gọi về mấy lần nhưng không gặp cô.

- Em ghé Starbucks mua trà. Uống trà tốt lắm, không bị...

Thấy anh, Adele dừng phất lại, mắt tròn tròn, hai tay cầm hai cốc nước. Hôm nay cô mặc áo len rộng và quần jeans.

Zach đứng lên:

- Chào em.

- Em tưởng thứ Tư anh mới về.

Zach nhún vai.

- Anh đi chơi chán rồi.

Thực ra, Zach chỉ muốn nói ‘anh nhớ em’. Nếu không có chị của Adele ngồi giữa phòng khách nhìn anh như rình tội phạm, Zach đã ôm mặt Adele mà hôn cho tới khi cô chịu cầm tay anh dắt vào phòng ngủ. Hoặc bồn tắm sục. Hoặc vòi hoa sen. Hoặc ngay dưới sàn nhà. Khó xử thật! Zach không ngại đưa Adele về nhà mình cùng ân ái trong phòng ngủ của anh. Chỉ ngại nỗi Tiffany đang ở nhà.

- Hai người cứ tự nhiên nhé. – Sherilyn bám lưng ghé định đứng lên. Zach vội đến bên đỡ tay chị. – Cảm ơn anh. – Chị lê dép lẹp kẹp đến bên Adele, cầm ly trà nhấp một ngụm. – Nói anh ta hay đi.

- Xuyt. – Adele liếc trộm Zach rồi quay lại nhìn chị. – Mình đã biết chắc đâu.

- Adele, đừng dờ hơi thế. Mình đã khẳng định rồi mà.

Adele lườm chị, đoạn cổ gượng cười:

- Thôi chị đi nghỉ đi.

Sherilyn ngoái đầu chào:

- Hân hạnh được biết anh.

- Tôi cũng vậy.

Anh nhìn theo cho đến khi Sherilyn đi khuất. Hình như hai chị em có chuyện gì thì phải. Nhưng để đó đã. Anh còn việc quan trọng khác phải làm. Zach đến bên Adele, ôm hai má cô. Môi anh chạm nhẹ môi Adele, Zach chờ cô cười mở chào đón anh. Nhưng Adele không nhúc nhích, không đáp lại giống cách đây hai tháng, cô nói không muốn dính dáng đến anh. Zach ngửa

đầu, nhìn sâu vào mắt cô:

- Có chuyện gì thế?

Zach lại thấy bất an. Từ khi gặp lại Adele đến giờ, cô hay nhắc đến chuyện cô sẽ ra đi ngay sau khi chị gái sinh. Zach biết Adele không ở Cedar Creek mãi. Chỉ có điều anh không ngờ ngày ấy lên quá sớm. Anh cũng không ngờ rằng chỉ cần nghĩ đến chuyện cô sẽ rời bỏ anh, máu trong người anh lạnh như băng giá.

- Anh à...

Adele ngập ngừng, nhưng rồi cô nhắm mắt cố trấn tĩnh. Hai tay anh hạ xuống vai cô:

- Gì em?

Nếu Adele quyết định chuyển về ở hẳn Cedar Creek thì tuyệt. Zach thích yêu đương thành một phần của đời sống hằng ngày. Anh thích bức tranh cuộc đời mình có Adele trong đó.

Cô mở bừng mắt, nói xen lẫn tiếng thở dài:

- Em có chuyện muốn nói với anh.

Bàn tay anh nắm vai cô chặt hơn. Zach lạnh người chờ Adele báo tin sẽ ra đi. Anh tự hỏi cô sẽ phản ứng ra sao nếu anh tỏ ý muốn cô ở lại.

- Hình như em có thai. Tuy nhiên, em chưa khẳng định.

Buông thõng hai tay, Zach nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô. Anh tưởng đầu máu rút hết khỏi đầu. Zach hụt hẫng:

- Em đang nói đùa phải không?

- Ước gì em đang đùa thật.

Mặt đất dưới chân anh rung chuyển, như sắp nứt toác nuốt chửng anh:

- Làm sao em biết mà nói với anh?

Adele nhấp ngụm trà thảo dược. Cổ họng cô nóng ran, bụng cò cào. Cô lo ngại nhìn lông mày Zach cau lại:

- Em dùng sáu que thử thai tất cả. Cả sáu đều dương tính.

Adele yêu anh vô cùng. Cô yêu lọn tóc vàng của anh vuốt nhẹ trán anh, yêu vành môi anh lúc anh nhoẻn cười. Cô yêu anh hay kiếm chuyện vui làm cô phải bật cười, yêu ánh mắt anh nhìn khi chỉ có hai người bên nhau. Nhưng ngay lúc này, ánh mắt anh khác hẳn. Cô mong đến cháy lòng bàn tay anh ôm ghì cô, an ủi rằng rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp, dù thực tế không phải vậy.

- Em có thai thật rồi.

Trái với mong đợi của Adele, Zach lùi ra xa như thể cô mang bệnh truyền nhiễm:

- Khốn kiếp thật.

Anh xoa mặt, ôm trán:

- Tức thật. Thế quái nào mình lại vướng vào chuyện này?

Adele choáng váng nhưng không ngạc nhiên. Cô đi qua anh, ngồi xuống tràng kỷ. Một mỗi, nôn nao, Adele chỉ muốn ngủ để khi tỉnh giấc, mọi chuyện bây giờ biến mất tựa giấc chiêm bao đêm trước.

- Em không biết. Theo lý thuyết thì không có khả năng xảy ra chuyện này.

Buông thông hai tay, Zach quay lại nhìn Adele:

- Sao bảo em có đặt vòng?

- Em có. Hay ít nhất trước đây em có đặt và chưa lấy ra. Bao cao su chỉ rách một lần duy nhất. Em không tin nổi lại có tình huống này. Em cũng bị sốc như anh vậy.

Adele nghẹn ngào nhìn anh. Ánh mắt anh giống hết đêm bao cao su bị rách: cũng hoài nghi, ngờ vực như thế. Adele vội nói trước:

- Zach, chớ nói điều anh đang nghĩ.

Nhưng Zach mặc kệ:

- Em trù tính hết rồi nên sốc sao được. Rõ ràng em không đặt vòng?

Adele chỉ muốn bỏ qua, nhưng cô không rộng lượng mãi được. Bản thân cô vẫn còn bàng hoàng nhưng cô đâu có đổ lỗi cho anh:

- Anh cho rằng em cố tình ư?

Zach im lặng đứng khoanh tay thay cho câu trả lời.

- Em không nói dối. Em có đặt vòng. Còn nữa, em cảm anh nói bóng gió rằng em châm cho bao thủng. Em chỉ không biết lũ tinh trùng của anh có thể làm thất bại mọi biện pháp tránh thai.

- Em biết rõ từ trước rằng chỉ có cách này mới có thể bắt anh tái hôn.

Đặt ly trà xuống bàn, Adele đứng bật dậy. Cô yêu anh nhưng lời anh nói băm trái tim cô thành trăm mảnh:

- Ai đã bàn chuyện cưới xin đâu?

Zach hát hàm:

- Anh nói không đúng à? Em sắp đặt tình huống anh làm em có bầu để cưới anh.

- Không phải.

- Em nghe cho rõ đây. Lần này anh sẽ không cầu hôn đâu.

Trái tim đau đớn của cô không thể chịu đựng thêm được nữa:

- Anh đi đi!

Adele chỉ tay ra cửa. Cô mệt mỏi, buồn nôn và không có ý định hứng chịu cơn giận dữ của Zach:

- Mai em sẽ đi khám lúc mười giờ rưỡi. – Adele mím môi. Chính cô cũng đang giận sôi lên. – Mười hai giờ em sẽ gọi điện báo kết quả cho anh.

- Đề anh đưa em đi.

- Em biết lái xe, không cần tới anh.

- Đã bảo đề anh đưa em đi mà.

- Cũng được.

Zach tự giác đưa cô đi khám cũng chẳng thay đổi được gì. Bác sĩ sẽ xác nhận cô có bầu thật và Zach sẽ không yêu cô. Cuối cùng, cô vẫn cô đơn, sợ hãi và hoay hoay không biết phải làm gì.

Sáng hôm sau, trên đường đến phòng khám, Zach im lặng lạ thường. Mùi cơ thể anh tràn ngập không gian trong chiếc Escalade trộn lẫn mùi xà bông tắm, nước khử mùi hôi và nội thất da. Zach mặc quần kaki, áo khoác len bên ngoài áo sơ mi xanh hở nút cổ. Tóc anh ướt rượt như vừa tắm xong. Sắc mặt anh có vẻ mệt mỏi. Cô biết anh cảm giác thế nào dù Zach vẫn hỏi thăm cô có khỏe không, có cần anh giúp gì không.

Họ ngồi trong phòng chờ cũng nhiều người khác, đa phần là phụ nữ bụng chửa vượt mặt. Trong lúc Adele điền mẫu đơn, Zach treo áo khoác của cả hai lên móc cạnh cửa ra vào. Sau đó, anh ngồi cạnh cô vờ tờ tạp chí đọc chăm chú. Đang nhìn tờ giấy, Adele ngược lên nhìn cặp vợ chồng đối diện. Anh chồng đặt tay lên bụng căng tròn của vợ, ghé sát nói nhỏ câu gì đó. Chị vợ mỉm cười tựa đầu vào vai anh. Đúng là một cặp vợ chồng đầm thắm vui mừng vì sắp có con ẵm bồng.

Quay lại tờ đơn dang dở, tim Adele nhói đau. Cô len lén liếc về phía anh. Cô sẽ không bao giờ được như người phụ nữ kia, không được chồng vuốt ve triu mến, hoặc thủ thỉ, xuýt xoa. Sẽ không có bờ vai mạnh mẽ nào cho cô dựa. Zach nhìn lên từ cuốn tạp chí. Ánh mắt anh trống rỗng, không cảm xúc.

Khoảng nửa giờ sau, cô y tá đến gặp Adele. Thấy cô đứng lên, Zach cũng đứng lên theo. Adele quay lại nói khẽ:

- Anh ở ngoài này đi.

Zach lắc đầu:

- Không đời nào.

Nghĩ đến việc dạng chân cho bác sĩ khám ngay trước mặt Zach, Adele đỏ mặt:

- Bác sĩ sẽ khám chỗ kín đấy.

Zach ghé mặt sát tai cô.

- Chỗ đó anh cũng úp mặt vào rồi. Không có gì lạ lắm cả.

Adele ngượng chín:

- Cũng được. nhưng nếu em có bầu thật, anh đừng cho chửi thề rồi đay nghiến em lừa gạt anh như hôm qua đấy.

Lúc bác sĩ Helen Rodriguez khám cho cô, Zach ngồi ngay bên cạnh. Khi bác sĩ khẳng định cô có thai, Zach không nói không rằng. Adele sợ sệt quan sát phản ứng của anh.

Khi bác sĩ khám xong, khăn giấy quanh bụng Adele nhăn nhúm vì cô ngồi dậy:

- Thế cái vòng tránh thai đâu mất rồi? Hồi tháng Sáu, tôi đi khám bác sĩ bảo vẫn còn mà.

Bác sĩ đứng lên tháo bao tay cao su vô trùng:

- Tôi đoán nó trong tử cung của cô nhưng phải siêu âm mới khẳng định được. – Bà vút găng tay vào thùng rác và cầm bệnh án của Adele lên. – Giờ cô mặc quần áo vào. Y tá sẽ đưa cô xuống sảnh. Ta sẽ siêu âm xem nó ở đâu.

Đầu óc Adele bấn loạn. Cô có bầu thật rồi. Cô sẽ sinh con. Mãi đến khi bác sĩ ra khỏi cửa, cô mới nhớ cần hỏi cho rõ. Chẳng hạn, tại sao vòng tránh thai lại vào dạ con?

Zach đưa quần dài và quần lót cho cô:

- Đúng là em có thai.

Adele nhảy xuống, cô nắm thành bàn cho khỏi ngã khi mặc quần. Zach nắm cánh tay cô. Adele ước giá cô không phải ở trong tình huống này.

- Trái ngược với những gì anh nghĩ, em không vui về gì khi nghe khẳng định như vậy.

Cô vừa buồn nôn, vừa ảm ức. Adele sợ hãi, chỉ mong có người an ủi cô rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp:

- Em cũng chẳng vui về gì hơn anh đâu.

Zach buông tay cô:

- Anh không tin. Em vẫn nói em lớn tuổi rồi. Nếu không lập gia đình ngay sẽ trễ mất vì tuổi sinh nở sắp hết.

Vừa kéo quần jeans và cài khóa, cô vừa nhìn anh:

- Đừng dùng lời em nói như bằng chứng chống lại em. Muốn lập gia đình và có thai ngoài ý muốn chẳng dính dáng gì đến nhau cả.

Zach nhướn mày thay cho câu trả lời. Anh sẽ không bao giờ tin Adele không sắp đặt chuyện này.

Cô và Zach theo y tá xuống phòng thứ hai. Mười lăm phút sau, Adele đã nằm trên bàn, da bụng có chất bôi trơn và bác sĩ rê đầu dò trên da cô. Bà ta bảo:

- Tôi chẳng thấy phòng tránh thai đâu cả. Nó bằng đồng. Nếu còn, tôi đã thấy từ nãy.

Adele hết nhìn bác sĩ lại nhìn màn hình:

- Nó tự nhiên biến mất hay sao ạ?

- Khắp trong khung xương chậu không thấy bóng dáng nó.

Adele hỏi:

- Thế là tốt ư?

- Rất tốt. Có bầu trong lúc vòng tránh thai vẫn ở đó rất nguy hiểm. Nếu có nó, chúng tôi sẽ phải nới rộng cổ tử cung để lấy vòng ra. Như vậy, khả năng sẽ có sảy thai. Nhưng nếu cứ để yên, không lấy vòng ra thì sau khoảng bảy tuần mang tai. Khả năng sảy thai tự phát là hai mươi lăm phần trăm. Nếu để đến giữa thai kỳ, tỷ lệ tăng lên năm mươi phần trăm.

Zach hỏi:

- Làm sao vòng tránh thai có thể tụt ra ngoài được?

Bác sĩ quay sang trả lời anh:

- Khoảng bảy mươi phần trăm phụ nữ đặt vòng tự đào thải vòng ra khỏi cơ thể. Thông thường là trong năm đầu tiên sau khi đặt. – Bà quay sang Adele. – Trường hợp của cô đặc biệt vì cô đã mang vòng ba năm rồi. – Bà chỉ lên màn hình và rê đầu dò. – Đây là tim thai.

Adele nheo mắt nhìn lên màn hình, còn Zach nhào người trên ghế nhìn cho rõ. Anh hỏi:

- Cái vật trắng trắng ở giữa đám màu đen ư?

- Phải. Em bé đấy.

Adele trông nó bé như con tôm.

Bác sĩ rê đầu dò đi khoảng vài xăng ti mét:

- Còn đây là cái thứ hai.

Adele nhắm chặt mắt. Màn hình tối đen như tivi không có tín hiệu phát sóng, ngoại trừ hai đốm trắng ở chính giữa.

- Tim thai có ở hai chỗ ư?

Bác sĩ cười:

- Không. Có hai đứa bé.

Zach bật ngửa người:

- Chết tiệt.

Adele ù cả tai:

- Những hai ư?

Bác sĩ nói lại cho rõ:

- Phải. Một cặp song sinh.

Cô nhắm nghiền mắt:

- Chết tiệt.

Nửa giờ sau, Zach giúp cô mặc áo khoác. Tay cầm một nắm vitamin cho bà bầu, một tấm thẻ hẹn tái khám và bản in từ máy siêu âm, Adele thất thểu rời phòng khám. Cú sốc làm chân tay cô tê dại lúc bước thấp bước cao ra xe của Zach. Mắt cô mờ đi khi nhìn xuống bản in hình thai nhi song sinh. Giọng cô như từ chốn xa xôi vọng về:

- Hai vết trắng mờ tịt này chẳng giống em bé gì cả. Làm sao em nuôi nổi hai đứa một lúc cơ chứ. – Cô giờ tờ giấy lên. – Chỉ tại anh, em mới khổ thế này.

- Ừ, tại anh và mấy con tinh trùng của anh.

- Em không đùa đâu. Em phải làm sao bây giờ với những hai đứa con?

Cô giờ hai ngón tay lên. Zach mở cửa sau xe Cadillac:

- Lạy Chúa, một cặp song sinh! Em uống thuốc kích thích rụng trứng hay sao vậy?

Cô phát vào vai anh:

- Anh làm em có bầu rồi làm như trong chuyện này có mình anh khổ không bằng. – Hình dung bụng cô to gấp đôi bụng Sherilyn lúc chưa sinh bé Harris, Adele rên rỉ. – Em sẽ trương lên như cá voi, chân tay sưng phù. Tất cả tại anh hết.

Lúc leo lên xe Zach, nước mắt nóng hôi ướt đầm gò má cô. Zach đóng chặt cửa xe. Vừa lau nước mắt, Adele vừa lẩm nhẩm: “Sinh đôi sao?”. Cô còn không biết làm gì với một đứa, huống hồ giờ có những hai. Làm sao cô gánh vác nổi trách nhiệm nuôi dạy hai đứa? Một con đã đủ vất vả rồi, hai con còn khổ cực đến đâu? Adele lặng lẽ nhìn ra cửa xe lúc Zach mở cửa vào ngồi sau vô lăng. Anh khởi động xe và im lặng trầm ngâm một lúc lâu. Tiếng máy sưởi trong xe khóa lấp sự im lặng giữa hai người. Mãi sau anh mới nói:

- Anh chỉ muốn một lần được làm chú rể đứng cạnh cô dâu không mang bầu mà cũng không được.

Adele quay sang nhìn anh:

- Anh bảo sao? Em không lấy anh đâu.

Nhắm mắt thở dài, Zach tựa hấn đầu vào lưng ghế:

- Em có thai rồi, lại sinh đôi nữa chứ. Một mình em không thể nuôi dạy cả hai đứa.

Adele cũng nghĩ thế. Nhưng cô lắc đầu, không chịu thú nhận:

- Chẳng có lý do gì hợp lý để cưới nhau cả. Anh không muốn làm chồng em, em cũng chẳng thích thú gì làm vợ anh.

Zach nhún ga đưa xe rời bãi đậu:

- Không quan trọng. Em chọn ngày đi rồi ta đi đăng ký cho xong.

Giọng anh lạnh tanh, không chút cảm xúc.

Giờ giữa họ không còn lãng mạn, không tình yêu. Chỉ có người máy mới không thấy buồn héo gan ruột:

- Em có thai không có nghĩa là em ngu dại. Không đời nào em chịu sai lầm đến hai lần. Anh không yêu em, còn em không muốn bắt chấp tất cả chỉ vì một cuộc hôn nhân tồi tệ. Chắc anh cũng phải thừa nhận rằng anh không muốn lấy em, như ngày xưa anh không muốn cưới Devon.

Zach liếc ngang và nhìn lên mái tóc bông bênh của cô:

- Cũng không đến nỗi tệ thế.

Adele nín thở, chỉ mong Zach nói anh cưới cô vì yêu. Nhưng hết giờ rồi. Cô yêu một người không yêu mình đến hai lần. Chỉ có điều lần này tệ hơn lần trước nhiều.

Zach nhìn vào mắt Adele:

- Sao có thể so em với Devon được.

Cô bật cười cay đắng xen giữa tiếng nấc nghẹn ngào. Ông trời thật trớ trêu thay. Cô và Devon ghét nhau thậm tệ nhưng cả hai đều có thai với cùng một người đàn ông chẳng yêu thương gì họ. Điều khác biệt duy nhất là Adele không cố tình mang bầu. Và tất nhiên, ngoài tiền tài địa vị, cô còn đòi

hỏi nhiều thứ khác ở chồng mình:

- Anh nói đúng. Em kỳ vọng ở anh nhiều hơn Devon. Em không ham tiền của anh và kỳ vọng ở anh thứ anh không bao giờ có.

- Em muốn gì?

- Em muốn anh chung thủy.

- Em tưởng anh không thể chung thủy ư?

Adele lắc đầu:

- Đàn ông chung thủy cần lý do.

Zach cười khẩy:

- Lý do gì quan trọng thế?

- Họ phải yêu vợ mới chung thủy được.

Zach nhìn Tiffany gắp thức ăn trong đĩa. Cô bé ăn gần hết mỳ và rau trộn, giờ đang ngồi xếp hình bằng đồ ăn trong đĩa.

- Con ăn xong chưa?

Tiffany cắm cúi gặt đầu, mắt không nhìn lên.

- Ba định nói với con một chuyện quan trọng.

- Lại về cô Adele ạ?

- Phải.

- Con không muốn nhắc đến cô ấy.

Phải, chính Zach cũng không muốn nói chuyện về Adele, nhất là với Tiffany. Tốt nhất nên hoãn chuyện này cho tới khi nào anh suy nghĩ thấu đáo. Nhưng anh cần cho Tiffany biết trước khi con bé nghe Kendra rỉ tai.

- Cô ấy sắp sinh em bé.

Chiếc nĩa trong tay con gái anh khựng lại. Cuối cùng, Tiffany cũng chịu ngẩng đầu lên:

- Con của ba à?

- Ừ.

Tiffany tròn mắt:

- Hai người 'quan hệ' rồi à?

- Nói chung thì phải làm thế mới có em bé được.

Con bé tựa hẳn người vào lưng ghế nhìn bố như thể Zach thành linh biến thành kẻ trụy lạc đến quái dị. Cô bé trừng mắt há miệng kêu lên:

- Eo ôi! Eo... ôi! Hai người chưa làm đám cưới mà đã...

Trời đất! Zach cảm giác mình như kẻ tội đồ, một tội phạm dâm dăng và nguy hiểm.

- Sao hai người có thể làm... thế chứ?

Zach đứng lên dọn tô đĩa:

- Ba là người lớn. Thi thoảng người lớn vẫn làm 'thế'. Khi nào lớn con sẽ hiểu.

- Ba thật gớm ghiếc.

Zach chán nản rời phòng ăn. Bị con gái chê là gớm ghiếc thì thật

không gì tệ bằng. đặt chồng đĩa bản lên mặt quầy bếp, anh chống tay lên bề mặt đá granít mát lạnh. Sao đời anh ra nông nổi này chứ? Lâu lắm rồi, anh mới được hạnh phúc như thế. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, giờ mọi thứ sụp đổ cả rồi. Có trời biết anh sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được trở về cuộc sống cách nay chỉ hai tuần, khi anh vừa giành chức vô địch và mọi chuyện không thể tốt đẹp hơn. Khi đó anh được nghỉ ngơi thư giãn, mỗi sáng chỉ mong ngóng được gặp Adele, làm tình với nàng và sau đó cùng ăn bánh ngọt.

Sao chuyện thế này lại đến tìm anh hai lần? Sau lần đầu, anh đã rút kinh nghiệm. Khi gần Adele, anh rất cẩn thận. Dù cô ấy bảo đã đặt vòng, anh vẫn đeo bao thường xuyên.

Nhớ hôm đi khám bác sĩ, trông Adele xanh xao và mệt mỏi. Lúc Adele tụt xuống bàn, xỏ chân vào chiếc quần nhỏ màu hồng, anh tưởng cô xỉu mất. Khi nắm tay đỡ Adele khỏi ngã, anh chỉ muốn ôm cô vào lòng, an ủi cô rằng mọi chuyện sẽ ổn cả. Nhưng Zach không làm được. Từ giờ chẳng có gì tạm gọi là ổn được.

“Sinh đôi ư?” Cố vắt óc suy nghĩ, anh cũng chưa hình dung hết việc chăm sóc một hài nhi, nói gì đến việc trông nom hai đứa một lúc. Ngay với Tiffany, anh thường xuyên không biết đáp ứng nhu cầu của con ra sao. Zach cũng không muốn lấy vợ. Anh không nghĩ đến khả năng cưới xin gì nhưng lúc còn trong xe anh, Adele vừa khóc vừa nhắc đến chuyện sắp tới cô ấy sẽ trương lên như cá voi. Zach thấy phần trách nhiệm của mình trong đó. Cô kết tội anh làm bụng cô to, cư xử như chỉ có mình thua thiệt – riêng ý này có phần đúng... Trong một thoáng, anh sống lại cảm giác của mười bốn năm về trước, khi nghe Devon báo cô ta có thai. Cũng như hồi đó, anh đề nghị lấy cô làm vợ. Nhưng không giống Devon, Adele thẳng thừng từ chối. Đáng lẽ anh nên ăn mừng mới phải.

Adele bảo: “Em có thai không có nghĩa em ngu dại. Không đời nào em chịu sai lầm đến hai lần. anh không yêu em, còn em không muốn bắt chập tất cả chỉ vì một cuộc hôn nhân tồi tệ”. Đáng lẽ anh phải hân hoan như vừa ghi bàn, nhưng Zach chẳng thấy có gì đáng ăn mừng cả. “Chắc anh cũng phải thừa nhận rằng anh không muốn lấy em, như ngày xưa anh không muốn cưới Devon”. Adele lý sự làm anh bực bõ, quên cả việc cô đang mang cả hai đứa bé trong bụng. Anh nhớ cảm giác lúc phải lấy Devon: nặng gánh trách nhiệm, cam chịu và tức tối như mãnh thú sập bẫy. Cũng như mười bốn năm về trước, sau khi biết mình phải có trách nhiệm vì đã tạo nên hai mầm sống mới, Zach cảm giác như có ai vừa đá vào ngực mình, bóp nghẹn tim mình nhưng anh không tức tối như ngày xưa bị Devon đưa vào tròng. Adele không lên kế hoạch dặt mũi anh. Có lẽ anh nên chung tay với cô giải quyết không mấy dễ chịu này. Thậm chí anh nên xin lỗi vì đã nghi ngờ cô nói dối về chuyện cái vòng. Nên thế, khi nào Adele bình tĩnh lại, anh sẽ đến mong cô

tha lỗi.

- Ba ơi?

Zach quay lại nhìn Tiffany:

- Gì thế con?

- Ba định cưới cô Adele à?

Zach rời bàn bếp:

- Ba có cầu hôn nhưng cô ấy từ chối.

Tiffany nhíu mày như thể trên đời không hề có chuyện ấy:

- Cô ấy không thích ba ư?

Adele không những khước từ lời đề nghị của Zach, cô còn cho rằng anh không thể chung tình:

- Không. Theo ba thấy thì ngay lúc này cô Adele chẳng ưa gì ba.

- Nhưng ba có thích cô ấy không đã?

- Có con ạ.

Tất nhiên anh mến cô. Anh thích lọn tóc vàng của Adele quấn quanh ngón tay anh, anh thích má cô đỏ hây hây khi chạy bộ. Anh càng cảm mến cô hơn khi biết cô đến Texas một thời gian dài để giúp chị gái. Anh còn thích nhiều thứ khác về cô, những thứ anh không dám nghĩ tới khi có con gái ở bên. Tuy nhiên, điều anh thích nhất ở Adele là cô luôn cho anh cảm giác có sợi dây gắn bó khăng khít giữa hai người. Đã lâu lắm rồi, Zach mới được sống đúng nghĩa, yêu đúng nghĩa.

Tiffany sán đến bên, vòng tay ôm ngang người anh:

- Con xin lỗi đã chê ba gớm ghiếc. Ba là người tuyệt nhất trần đời.

Ngay lúc này, Zach chẳng thấy gì là ‘tuyệt nhất trần đời’ cả. Chỉ trong chớp mắt, đời anh thành mớ bòng bong. Anh vừa lãnh một cú trời giáng vào đầu. Giờ anh cần bình tâm lại và sắp đặt kế hoạch chi tiết cho tương lai.

Tuy nhiên, có một điều Zach tin chắc: Mang trong mình hai đứa con của anh, Adele sẽ không bao giờ rời bỏ Cedar Creek mà đi nữa.

Ngồi trên tràng kỷ đêm qua tạm dùng làm giường ngủ, Adele nhấp một ngụm trà đắng. Mở tivi lên, cô theo dõi đoạn cuối của bản tin thời sự. Hơn một giờ trước, Sherilyn đã đưa Kendra đến bệnh viện. Sáng nay, bé Harris sẽ về nhà cùng mẹ và chị, bắt đầu cuộc sống mới.

Quàng chăn quanh người, Adele uống thêm ngụm nữa. Lần này, cô nhắc mình thông thả tận hưởng hương vị của trà. Vai cô đau nhức vì ngủ trên giường tạm. Adele nhớ giường ở nhà mình và thốt nhiên thấy nôn nao nhưng không phải cảm giác buồn nôn vì nghén.

Chuông cửa reo vang nhưng cô mặc kệ. Lại thêm hồi chuông nữa. Adele bực bội hét chần ra. Chỉ có Zach chứ không ai khác. Còn ai mới sáng sớm đã giục giã như sắp cháy nhà thế. Adele đi ra giật mạnh cánh cửa mở toang. Tiffany đứng đó, mở to đôi mắt màu xanh lá cây nhìn thẳng vào mắt

cô.

Chẳng buồn chào hỏi cho đúng phép xã giao, cô bé nói ngay:

- Ba cháu bảo cô có mang con của ba.

Adele thò đầu ra ngoài nhìn quanh quất:

- Phải. Ba cháu có biết cháu đến đây không?

- Không. Chú Joe và cô Cindy Anna Baker đến chơi. Ba cháu cùng cô chú ấy đi ăn điểm tâm ở quán Caralinda's Cozy Café. – Cô bé mân mê dây kéo áo khoác. – Hình như họ cặp với nhau rồi.

- Ai cơ? Chú Joe và cô Cindy ư?

Tiffany gật đầu.

Nhanh thật, mới cách đây hai tuần, Joe còn rủ Adele cùng 'vui vẻ'.

- Cháu vào đi.

Adele đóng cửa sau lưng Tiffany. Cô bé theo Adele vào phòng khách.

- Là trai hay gái ạ?

- Cái gì cơ?

- Em bé ấy.

- Cô chưa biết.

Tiffany nhìn xuống bụng cô:

- Trông cô không giống bà bầu.

- Chỉ ít lâu nữa bụng sẽ to ra thôi.

Cô bé nhìn lên:

- Khi nào cô sinh?

- Tháng Tám.

Tiffany tròn mắt chỉ vào ngực mình:

- Sinh nhật cháu cũng vào tháng Tám.

Adele buồn cười vì sự trớ trêu ấy. Tiffany khoanh tay, nghiêm mặt hỏi:

- Ba cháu bảo cô không muốn lấy ba. Tại sao thế?

Adele không biết phải giải thích cách nào để cô bé mười ba tuổi hiểu được tình huống phức tạp này. Cô chỉ nói giản dị:

- Vì ba cháu không yêu cô.

Tiffany nhún vai:

- Biết đâu lâu dần ba sẽ yêu cô. Cô nên cân nhắc điều đó.

Adele không muốn đợi 'lâu dần'. Cô nghiêng đầu:

- Với lại cháu cũng không thích cô.

- Giờ mọi chuyện khác rồi.

Nói thế còn quá nhẹ.

- Kendra đâu ạ?

- Kendra đi với mẹ đến bệnh viện đón em bé.

- Trời, là hôm nay sao?

Adele nghe tiếng thảng xe kết ngoài lối đi:

- Họ về rồi đây.

Mấy phút sau, mọi người quây quần trong phòng trẻ ngắm em bé ngủ trong nôi Zach lấp bừa trước. Adele là người đầu tiên ra khỏi phòng. Trở lại ghế sofa, cô nhắm nghiền mắt. Adele mệt mỏi và chỉ muốn ngủ một giấc dài đến tận hai năm sau mới tỉnh.

Cô nhớ nhà da diết.

CHƯƠNG 18

- Cậu vừa nói gì?

Vừa định đưa chiếc nĩa xiên mẫu bánh sôcôla lên miệng, Lucy Rothschild-McIntyre, dừng phắt lại nhao người trên ghế bành.

Đứng đối diện Adele qua bàn ăn, Clare Vaughan trợn mắt nhìn cô. Còn Maddie Jones đặt ly rượu xuống bà nương mày hỏi:

- Cậu trêu tớ đấy à?

Adele lắc đầu. Ba người bạn thân nhất đang quây quần quanh bàn ăn trong bếp nhà cô ở Boise, nhâm nhi chiếc bánh kem to tướng do Lucy tự tay làm. Cô về nhà được một ngày rưỡi. Họ rủ nhau họp mặt cùng nấu bữa tối và thông báo tình hình của nhau. Adele chờ đến lúc món tráng miệng được dọn lên mới thả ‘quả bom tấn’ xuống bàn. Adele vừa ăn bánh vừa đáp:

- Không hề. Tớ không đùa. Tớ có bầu thật.

- Sao giờ mới báo cho tụi này hay?

Adele nhún vai:

- Đẳng nào tớ cũng phải hỏi ý các cậu mà. Vớ lại, tớ muốn biết chuyện mọi người trước.

Clare hỏi:

- Được bao lâu rồi?

- Tám tuần rồi.

Đã hai tháng tròn. Cảm giác buồn nôn ngày càng khó chịu, hai bầu ngực cô đau nhức. Ngay bây giờ, Adele cảm giác chúng nở căng, ép mạnh lần vải áo lót.

Ba người khách nhìn nhau đùn đẩy. Cuối cùng Maddie hỏi:

- Ai là bố đứa bé?

- Là Zach Zemaitis.

Tên anh rung lên từ môi cô gợi lại bao kỷ niệm về anh khiến tim cô thổn thức. Nghìn trùng xa cách không làm con tim đau khổ của Adele nguôi thương nhớ.

Lucy nhíu mày:

- Sao tên này nghe quen quen.

- Zach từng là cầu thủ chuyên nghiệp. Anh ấy chơi cho đội Denver.

Adele nhớ hôm đứng trong phòng riêng của Zach, đọc bài ca ngợi ‘đôi tay khéo léo’ của anh. Đường nhăn giữa hai lông mày Lucy giãn ra:

- Té ra là Zach Zemaitis đó.

- Có phải Zach tiền vệ không? Nếu đúng thì tay này cao to lắm.

- Chính xác.

Lạ trời, từ hồi đi chơi với Doug ‘mọt sách’ ở năm đầu đại học đến giờ, Adele mới được ăn bánh ngon thế này. Cô cố tập trung vào chi tiết ấy để

khỏi phải nghĩ về Zach và nỗi nhớ anh da diết. Cũng như lần đầu yêu Zach, thời gian họ bên nhau cũng bỗng bột, ngập tràn tình cảm mãnh liệt, kết thúc chóng vánh và anh cũng làm lòng cô tan nát.

Clare lắc đầu:

- Mình không thích xem bóng bầu dục. Xin lỗi, mình không biết người này. Hai người gặp nhau thế nào, kể tụi này nghe đi.

- Mình quen anh ấy từ thời đại học.

Adele tâm sự hết chuyện dĩ vãng. Cô kể Zach là người đầu tiên ăn nằm với cô. Cô cũng cho các bạn biết về Devon.

- Giờ anh ấy sống với con gái ở Cedar Creek.

Đưa ly cà phê đã loại caffein lên môi, cô thầm hỏi không biết giờ này anh đang làm gì. Có lẽ anh còn chưa biết cô đi từ hai ngày trước. Adele ra đi mà không báo Zach. Chẳng phải cô quá đau lòng hay uất hận gì, nhưng thế nào Zach cũng hỏi khi nào cô quay lại trong lúc chính cô còn chưa biết câu trả lời. Nhưng cũng có thể anh không quan tâm cô đi hay ở. Thấy Zach không gọi cho cô, Adele đoán anh không thêm để ý. Có lẽ anh đang ăn mừng sự kiện cô từ chối lấy anh.

Maddie thử thì:

- Giờ có muốn thuyết giảng về tình dục an toàn cũng đã muộn.

- Tụi này ngừa thai bằng hai cách mà không ăn thua.

Ít nhất thì cô cũng tưởng vòng tránh thai còn nguyên chỗ cũ.

Clare tò mò:

- Giờ anh ta làm gì?

- Zach huấn luyện đội bóng của trường phổ thông.

Adele nhớ lúc anh sốt ruột giật mũ lưỡi trai lúc đứng ngoài đường biên. Tim nhói đau nhưng cô không khóc. Adele không muốn bạn bè thấy cô rơi lệ, càng không muốn nỗi buồn nhấn chìm mình như dòng thủy triều ào ạt tới.

- Zach nghĩ sao khi biết cậu có em bé?

Adele giơ hai ngón tay:

- Trong bụng tớ có hai em bé.

- Cái gì?

- Không phải chứ?

- Phải, sinh đôi đấy. Nhưng Zach bảo tớ cố tình có thai để bắt anh ấy

lấy tớ.

- Khôn kiếp.

- Sở Khanh.

Clare cầm tay bạn:

- Cậu không đời nào làm thế. Nếu anh ta nghĩ thế, anh ta không xứng đáng với cậu.

Adele ngượng cười, nắm chặt tay Clare:

- Cảm ơn cậu.

Lucy hỏi:

- Trước mắt cậu định thế nào?

Adele im lặng nhìn qua đầu Lucy, ngắm khung cảnh tối đen ngoài cửa sổ. Bên ngoài, những bông tuyết dày xộp đang rơi xuống mặt đất kết thành tấm chăn khổng lồ trắng muốt. Giờ đang là kỳ nghỉ cuối tuần đầu tiên của tháng Giêng. Trước mắt cô mở ra màu trắng tinh khôi của tuyết đầu mùa đón chào một năm mới, một cuộc đời mới.

Lucy thay mặt nhóm bạn:

- Chắc cậu biết nếu giúp được cậu việc gì, tụi tớ sẽ không từ nan.

- Tớ biết mà.

Adele nhìn quanh. Bạn bè là một phần quan trọng trong cuộc đời cô. Bốn người họ luôn thân với nhau như người một nhà. Họ từng chia ngọt sẻ bùi, đọc bản thảo cho nhau nghe, cùng nhau đôi niềm vui và chia sẻ nỗi buồn. Cô thương yêu họ như người ruột thịt nhưng phần lớn nhất của cuộc đời cô không còn ở đây nữa. Nó ở cách đây hơn hai ngàn ki lô mét. Ở đó có Sherilyn, Kendra, bé Harris và Zach. Cô sẽ không nuôi con ở một nơi quá xa cha chúng như ở đây vì như vậy con cô sẽ phải chịu thiệt thòi. Zach hoàn toàn thoải mái khi cha một nơi, con một nẻo. Cách đây ba năm, anh và Tiffany hài lòng với tình trạng ấy nhưng Adele không thấy ổn. Một mình cô không thể có thai được và cô cũng không nuôi con một mình. Khi nào mẹ tròn con vuông, cô sẽ gặp Zach bàn việc cùng giám hộ con cái. Cô không thể yêu cầu anh bán đất bán nhà, bỏ Texas đi nơi khác vì như thế Tiffany sẽ phải chịu thiệt thòi. Adele sẽ chuyển chỗ ở nhưng nghĩ đến việc phải chia tay các bạn, cô đã buồn lại càng buồn thêm.

Lucy hỏi:

- Cậu cảm thấy trong người thế nào? Trông cậu mệt mỏi lắm.

- Tớ mệt lử cả người. Dù ngủ nhiều nhưng thức dậy vẫn mệt. Trên máy bay tớ có đọc sách 'Bạn Kỳ Vọng Gì Khi Mang Thai' nên tớ biết bà bầu thấy thế là thường.

Hai ngày qua, Adele toàn đọc sách và ngắm bản in kết quả siêu âm hôm nọ.

- Để tớ cho các cậu xem cái này.

Cô vào phòng ngủ lấy bản in trên bàn trang điểm mang ra bàn bếp. Mấy ngày qua, tình mẫu tử lớn dần trong cô. Càng nhìn bản in, cô càng muốn bảo vệ hai đứa con đang lớn dần trong bụng mình. Dù cô có con ngoài ý muốn nhưng con cô không có lỗi. Tình yêu thương nồng nàn tràn ngập tâm hồn cô. Adele bất giác vòng tay ôm bụng dưới, Con cô bé như con tép và chúng hoàn toàn vô tội.

Clare mỉm cười:

- Trẻ con đáng yêu lắm.

Lucy vui vẻ bảo:

- Hai đứa sẽ giống cậu cho xem.
- Hình như đứa này có 'con chim'.
- Đùng đũa nữa. Tớ sẽ đẻ con gái.

Chuông cửa reo vang. Adele đứng lên ra xem ai, để lại nhóm bạn phá lên cười trong bếp. Đi qua phòng khách, Adele mở cửa trước. Thành linh, cô đứng im như cây nước đá, nhưng không phải do tác động từ trận mưa tuyết ngoài trời.

- Kìa anh Dwayne.

- Adele, chào em. - Anh chàng người yêu cũ mặc áo khoác lông cừu đang đứng ngoài thềm. - Lâu rồi không gặp, trông em tươi tắn quá.

Adele không biết phải thét lên, hay gọi cảnh sát, hay đâm mạnh vào đầu Dwayne cho hả giận. Ba năm qua, thỉnh thoảng anh ta lại để một món quà trước cửa nhà cô như người mất trí hoặc tín đồ tôn giáo thời phục hưng đi gieo rắc đức tin.

Dwayne chìa túi giấy nâu giống túi đựng thực phẩm:

- Anh định trả em cái này. Bộ quần áo y tá mình mua ở cửa hàng The Pleasure Boutique.

Adele cầm túi và khoanh tay hỏi:

- Sao anh không để trước cửa rồi lên đi như trước? Ba năm qua anh toàn làm thế còn gì?

Má Dwayne đỏ rần:

- Bởi vì anh muốn báo là anh sẽ không làm thế nữa. - Dwayne thở ra hơi trắng xóa. - Anh cũng không thể giải thích nổi tại sao mình làm thế. Chính anh cũng phải lấy làm lạ.

Nhưng Adele biết vì sao.

- Anh biết mình khác người, lập dị và...

- Cư xử nông cuồng?

Lại vẫn quẻ ám ấy.

- Ừ. Nhưng giờ anh hết rồi. - Anh nhoen cười, nụ cười khi xưa thường khiến cô mềm lòng. Dwayne nhắc lại. - Trông em tươi tắn quá.

Adele nhìn xuống. Cô đang mặc áo len rộng, quần jeans, đi dép lông, tóc cột bằng dây vải xấu xí. Cô chắc chắn trông mình cực kỳ lôi thôi.

- Hay hôm nào mình cùng đi uống cà phê nhé?

Dù không mang thai con người khác, cô cũng không nhận lời mời của anh. Adele vừa mở miệng định từ chối khéo thì bỗng có tiếng nói từ sau lưng Dwayne:

- Cô ấy không đi với anh được.

Adele thôi không nhìn khuôn mặt sừng sốt của Anh ta vì Zach vừa bước vào văng sáng từ đèn ngoài hiên chiếu xuống. Dưới ánh đèn, tuyết trên tóc và trên vai áo khoác len của Zach sáng lấp lánh. Adele thảng thốt không

nói nên lời. Dwayne hỏi:

- Ai thế em?

Dwayne đã cao lớn, Zach còn cao to hơn. Đôi mắt nâu của anh nhìn xoáy vào Dwayne như thể nhìn đối thủ trên sân đình ngăn anh chuyển bóng:

- Không việc gì đến anh. - Zach chen vào giữa Adele và người yêu cũ. - Mới đi khỏi tầm mắt anh hai ngày mà đã có người rủ em đi chơi rồi à? Nếu tưởng anh cam tâm ngồi đợi, thì xin nói ngay: không có chuyện đó đâu. - Zach chỉ ngón tay cái ra sau vai. - Em đã bảo hẳn em đang có thai chưa?

- Em chưa kịp nói.

Zach nghiêm khắc nhìn thẳng mắt cô:

- Em vẫn còn giữ cái thai đấy chứ?

Adele nhú mày:

- Có chứ. Sao tự nhiên anh hỏi kỳ cục thế?

- Có lẽ tại em đi mà không nói gì với anh.

Adele có thoáng nghĩ đến chuyện nạo thai nhưng lại gạt ý nghĩ ấy ngay. Nếu không nhìn bản in siêu âm, có thể cô sẽ nghĩ nhiều hơn đến khả năng ấy. Nhưng giờ hai đứa con đang nhen nhen hình trong bụng cô, Adele không bao giờ nghĩ đến chuyện nạo thai nữa.

- Nếu không giữ, em phải bàn với anh chứ.

Dwayne lùi lại:

- Adele này, chắc để bữa khác anh ghé vậy.

- Cũng được.

Nhưng Zach xen vào:

- Không, anh đừng đến đây nữa.

Nhìn Zach đứng sát bên, Adele vẫn chưa tin vào mắt mình:

- Làm sao anh đến được đây?

- Có gì lạ đâu. Mua vé máy bay. Bay đến nơi, thuê xe hơi có thiết bị định vị toàn cầu GPS và lái thẳng đến đây.

- Sao anh biết nhà em?

- Anh hỏi Sherilyn. Sáng nay anh đến nhà, chị ấy bảo em đi rồi. Em lảng lảng đi luôn, không nhắn lại để anh biết em đi đâu và bao giờ về.

- Em đi đâu, làm gì đâu cần phải báo cáo anh.

- Anh sẽ không để em mang các con anh đi mấy ngàn cây số như thế được.

Adele cũng định quay lại Cedar Creek nhưng Zach không cần biết điều đó. Nhất là lúc này, Zach hống hách gia trưởng đến khó ưa. Cô xia ngón tay vào ngực anh:

- Đừng có bắt nạt bắt nạt em. Em làm gì là quyền của em.

Zach nhìn ngón tay cô và nhìn lên:

- Giờ mọi chuyện không chỉ liên quan đến một mình em. Em mang con anh trong bụng nên không thể hể hửng lên là dọn đồ đạc chạy trốn như

thế.

- Em không chạy trốn.
- Thì cũng như mười bốn năm trước thôi.
- Em không việc gì phải chạy trốn. Không thích ở lại nữa thì em đi.

Thế thôi.

- Có gì khác nhau đâu.
- Không, khác chứ.
- Nếu muốn cãi nhau thì để vào nhà cái đã.

Adele không muốn cãi cọ gì bây giờ cả.

- Thôi nào Adele, anh sắp lạnh cóng rồi đây này.

Tuy chưa hết giận, Adele vẫn lười bước để anh vào. Zach theo cô vào trong.

- Chào mọi người.

Zach nhìn qua vai cô nói vọng vào.

Một tay cầm bộ đồ y tá, Adele đóng cửa bằng tay kia. Trong phòng, bạn cô đứng hết lên, khoanh tay nhìn Zach. Đi vòng qua anh, Adele đặt túi trên chiếc ghế:

- Zach, giới thiệu với anh đây là bạn thân của em. Lucy Rothschild-McIntyre viết tiểu thuyết trinh thám, Clare Vaughan chuyên viết tiểu thuyết lãng mạn dã sử và Maddie Jones chuyên về mảng tiểu thuyết về những án mạng có thật.

- Adele kể rất nhiều về mọi người. Rất vui được gặp các cô.

Zach tự động cởi áo khoác như muốn tuyên bố anh sẽ không đi ngay. Bên trong anh mặc sơ mi xanh sọc trắng bỏ trong quần Levi's. Anh tự nhiên bắt chuyện:

- Trời lạnh quá phải không ạ?

Bạn Adele thay nhau trả lời:

- Vâng.

- Cũng không lạnh lắm.

Maddie nghiêng đầu nhìn anh:

- Có khi còn lạnh hơn cơ đấy.

- Chỉ sống ở Denver tôi mới thấy bão tuyết. Cứ tưởng tôi sẽ không nhớ nó, nhưng hóa ra là có.

Thái độ chan hòa của Zach làm bầu không khí căng thẳng dịu lại. Ai nấy đều mỉm cười với anh. Lúc Adele treo áo khoác vào tủ, bạn cô đã hỏi thăm chuyến bay của Zach trong lúc bão tuyết.

Lát sau, Maddie hỏi thẳng, như thể chị thay mặt bố Adele vậy:

- Adele có bầu rồi. Anh tính sao đây?

Zach cười:

- Đó là chuyện riêng giữa tôi và cô ấy.

Maddie gật đầu, đứng lên cầm túi xách. Trên đường ra cửa, chị bá vai

Adele:

- Cậu còn giữ súng điện tở đưa cho không?

Adele nhú mày, không hiểu:

- Để tở tìm đã.

- Tìm luôn đi. Rồi cô quay sang Zach. - Nếu anh ta làm gì cậu, cứ thẳng tay hạ đo ván luôn.

Adele biết Maddie chỉ nói đùa... hoặc nửa đùa nửa thật.

Lucy theo ra:

- Nếu cần gì, cứ gọi. Tụi tở đến ngay.

Đến lượt Clare:

- Thương cậu lắm đấy.

Adele ôm hôn bạn thay cho lời chào:

- Tở cũng thế.

Vẫy tay chào bạn lần cuối, Adele đóng cửa trở vào phòng khách. Zach đứng bên lò sưởi xem hình lồng trong khung kính đặt trên bệ.

- Zach, em không chạy trốn. Em dự định sẽ quay lại Cedar Creek.

- Bao giờ?

Zach đặt khung hình xuống và quay sang cô:

- Em chưa biết.

- Sao trước khi em đi không nói với anh? Em không định cho anh biết kế hoạch ư?

Adele xoa mặt:

- Chắc thế. Nhưng lúc ấy em chỉ muốn đi thật xa để bình tâm suy nghĩ. Em bối rối, sợ hãi và không biết phải làm gì. Em đã ba mươi lăm tuổi nhưng chưa bao giờ bị thế này. - Nuốt nước mắt vào trong, Adele chỉ muốn gục đầu vào ngực Zach mà khóc. Nhưng tất nhiên, cô không thể làm thế. - Em quá khờ dại khi tin mình đã làm tất cả để không bị dính bầu. Em biết anh không tin em, nhưng quả thật em không hiểu tại sao lại ra cơ sự này.

Zach thẳng thắn nhìn Adele:

- Anh tin em.

Cô chờ mãi câu nói ấy, nhưng vẫn không yên lòng hơn chút nào.

- Đáng lẽ anh phải biết đâu là điều đáng tin. Mà không, anh biết nhưng chẳng qua lúc ấy anh giận quá mất khôn nên cứ nói bừa. Anh xin lỗi.

Adele sững sốt, tuy nhiên cô tự nhủ chớ nên kỳ vọng nhiều vào câu xin lỗi ấy. Cô khoanh tay trước ngực:

- Thế mới phải.

- Em tin hay không anh không biết, nhưng anh không đến đây để cãi nhau với em.

Adele nhú mày:

- Anh sợ em phá thai nên mới đến phải không?

- Dù có lo chuyện ấy nhưng đó cũng không phải mục đích chính

khiến anh đi tìm em.

Adele buông thông hai tay:

- Vậy anh tìm em làm gì? Điện thoại nhà anh hư chắc?

- Anh có chuyện muốn nói trực tiếp, không phải qua điện thoại. -

Zach đến bên cô. - Em nói chỉ đàn ông yêu vợ mới chung tình. Anh suy nghĩ rất nhiều về chuyện đó. Em nói đúng. Devon không qua tâm anh lên giường với ai nên anh không yêu cô ấy. - Zach hít vào thật sâu và nhìn vào mắt cô. - Với em thì khác. Anh yêu em, Adele. Anh phải đến tận đây để nói điều đó. Anh yêu em.

Adele nhìn lên khuôn mặt anh. Trái tim cô quặn thắt.

- Khi nghe em báo có thai, anh nghĩ đời mình thế là hết. Anh đã sai. Hôm qua đến nhà Sherilyn nhưng không thấy em, anh mới sợ đời mình chấm dứt từ đó. - Zach áp hai bàn tay ấm áp lên hai má Adele. - Không có em, anh không biết đời mình sẽ ra sao. - Zach cúi sát mặt kề đôi môi Adele. - Anh không muốn nghĩ đến điều ấy.

- Em yêu anh, Zach.

Cô thì thầm trước cái hôn của anh, một nụ hôn dịu dàng, ngọt ngào và nồng nàn cảm xúc. Adele ôm cổ anh đáp trả cho đến khi Zach phải ngừng đầu tìm khí thở.

Hơi thở anh nóng hổi, dồn dập. Anh siết chặt cô trong vòng tay:

- Về nhà với anh đi em. Hãy làm vợ anh, không phải vì em có bầu, không phải vì trách nhiệm của anh hay vì em quá lo sợ. Hãy lấy anh vì em yêu anh như anh yêu em.

Adele ngả người nhìn đôi mắt si mê của Zach. Một giọt lệ tràn mi khi Adele nuốt cơn đau vào trong:

- Em đồng ý.

Anh vuốt nhẹ ngón tay cái lau nước mắt cho cô:

- Lúc mới gặp lại em, anh đã biết không phải ngẫu nhiên em trở về. - Zach tủm tỉm cười. - Nhưng thú thật, anh tưởng lý do duy nhất là để thỏa mãn dục tình thôi.

- Em đến để giúp chị Sherilyn chứ.

- Và giúp anh nữa.

Nụ hôn dịu dàng của Zach xoa dịu bao lo âu và phiền muộn. Zach cũng giúp cô phá quẻ ám tai ác. Biết thế nhưng Adele không nói với anh.

- Anh cũng giúp em, giúp cả chị Sherilyn nữa. Anh lấp đồ đạc trong phòng trẻ, nhớ không?

- Anh chỉ lấy cố để được gần em thôi.

Adele ôm ghì lấy anh không rời. Cô áp mình vào thân thể ấm nóng của anh:

- Từ lúc anh tặng em thắt lưng dụng cụ, em đã yêu anh rồi.

- Còn anh nhớ hôm đầu thấy em đứng trước cổng. Dù hốt hoảng

nhưng em vẫn đẹp cực kỳ.

- Hóa ra anh thích lúc em thiếu ngủ, tóc tai rối bù.

- Lúc nào anh cũng mê mẩn mái tóc em. - Vừa vuốt lưng Adele, Zach vừa kéo áo len của cô qua đầu. - Từ hôm đó trở về trước, em chỉ là ký ức. Ký ức về cô gái đẹp như tiên chọn anh cho đêm chăn gối đầu tiên. - Anh thả áo rơi xuống sàn nhà. - Ôn trời, em từ ký ức biến thành người thật để đến với anh mãi mãi.

Adele lần cởi nút áo anh:

- Thế còn Tiffany thì sao?

- Em đừng lo. Chắc chắn con bé đang mong được chơi với hai cậu em kháu khỉnh.

Đang tháo nút cuối cùng, Adele nhìn lên hỏi:

- Em trai ư?

Kéo áo ra ngoài lưng quần, Zach nhìn bụng Adele:

- Hai cậu thủ của anh thế nào rồi?

- Là con gái. Em hay buồn nôn vào buổi sáng. Thế chúng tớ là con gái.

- Xin lỗi vì làm em buồn nôn. - Rũ áo khỏi hai cánh tay, anh ôm ngang người cô. Bụng cô áp vào làn da trần ấm sục của anh. Zach mỉm cười nhìn xuống. - Ngực em to ra kìa.

- Em đau ngực lắm.

- Xin lỗi đây.

Nhưng trông anh chẳng có vẻ hối lỗi gì. Adele lắc đầu:

- Anh không chỉ khiến em có bầu, mà còn bắt em sau này phải nuôi hai đứa nữa.

- Ừ. - Anh vừa cười vừa nói, nhưng lần này anh chẳng thèm xin lỗi cô.

Adele vuốt ve khuôn ngực rắn chắc của anh. Ai có ngờ cô tìm được tình yêu ở chỗ không ngờ nhất, với người từng một lần làm tan nát trái tim cô. Ai có ngờ chính Zach Zemaitis phá được lời nguyện tai ác làm cô điêu đứng?

Anh yêu cô bằng cả trái tim, chấm dứt mấy năm trời chỉ có cô lủi thủi vào ra với cái bóng của mình và cho cô hai đứa con hiện đang lớn dần trong cô. Adele không bao giờ nuối tiếc vì đã yêu anh.

ĐOẠN KẾT

Devon chăm chú nhìn đồng sự mặc váy bó hiệu Covington vừa rời quầy mỹ phẩm. Đáng lẽ váy ấy phải thuộc về nàng, nhưng người nàng bẹp dúm sau cú song phi của cô gái thượng lưu New York. Ai biết con nhà Hampton giỏi võ quá như vậy?

Devon nhìn xuống tủ kính bày ngọc trai thứ thiệt. Sao đang ở siêu thị Walmart, nàng lại đến được tiệm kim hoàn Sears này nhỉ? Thật bất công vì nó làm nàng khổ sở nhớ đến hộp nữ trang đầy ắp lúc còn sống. Thế này thì thà ở Walmart cho xong.

Nàng hậm hực nhìn xuống gian hàng vàng Black Hills. Chủ tiệm Sears vốn thích màu lam, hồng và vàng Black Hills. Nhưng nếu nàng không thể có đồ trang sức bạch kim thì mơ làm gì cho buồn thêm.

Mấy ngày trước có một đợt hàng mới toàn vòng cổ. Tất cả đều làm bằng vàng, chỉ khác nhau ở độ tuổi của vàng và kiểu cách rất cá tính, chia làm các loại như Cô Nàng Xảo Trí, Bà Mẹ Hấp Dẫn hoặc khắc tên như Nicole, Veronica. Ai chơi đồ nữ trang có đẳng cấp đều biết trang sức khắc tên tầm thường lắm.

Khi Devon vừa chạm tay vào mặt dây chuyền có cần đá ruby, tủ kính bỗng mờ dần và biến mất. Bốn bức tường của tiệm Sears bốc hơi. Da nàng ngứa ngáy: bộ váy Chanel và chuỗi ngọc trai Mikimoto lại đeo dính lấy nàng. Nàng nhìn lên thì thấy cô Highbarger bất ngờ hiện ra:

- Lần này em ở yên một chỗ là có tiến bộ đấy. Cô không muốn phải phí thời gian đi tìm em. Cô còn nhiều việc quan trọng hơn cần giải quyết.

Devon không ngờ mình ở Sears lâu đến thế. Cô giáo cũ thông báo mà không cần mở miệng: “Bảy tháng rồi đấy”. Đoạn cô bảo:

- Em được hưởng lộc trời lần nữa đây.

Nàng kinh ngạc và hơi bối rối:

- Cô ta có bầu rồi ư?

- Phải. Sinh đôi, con trai nữa.

Devon nắm tay vung lên trời:

- Tuyệt vời. Đúng là ông trời có mắt.

‘Có chứ. Thượng đế đang nghe em nói đấy’.

‘Thôi chết’

- Chuyện thế nào ạ?

- Em tự nhìn đi.

Họ dừng lại. Mây tản ra cho Devon nhìn xuống sân sau nhà mình. Adele mặc váy dài trắng muốt, đeo vòng hoa hồng trên mái tóc bông bênh. Zach mặc vét đen đứng kế bên. Anh vòng tay ôm ngang người cô ta, thỉnh thoảng lại sờ lên cái bụng bầu to tướng. Vẻ hạnh phúc rạng ngời trên khuôn

mặt anh. Chưa bao giờ Devon thấy anh hạnh phúc như vậy, dù là trên sân bóng hay bên cạnh nàng. Lời nguyện không thể cho kết quả thế này. Thật không công bằng khi nàng phải cực nhọc đứng bán pha lê, ngọc trai giả, còn chồng nàng vui vẻ với Adele.

- Họ cưới nhau rồi ư?

- Hôm nay mới làm đám cưới.

Giận dữ, cảm tức trộn vào nhau đóng thành khối trong ngực nàng. Thế này không được. Nàng phải ra tay, không thể chông mắt đứng nhìn. Họ sẽ không được toại nguyện đâu.

- Em vừa được thưởng ạ?

- Ừ. Nhớ dùng phần thưởng thật khôn ngoan.

Devon trầm ngâm suy tính nước cờ kế tiếp. Từ trước đến giờ, mọi thủ đoạn nàng sử dụng đều chống lại nàng. Nàng cần một chiêu thật độc, thật thâm hiểm. Một chiêu...

Chợt Tiffany từ đâu đến bên Zach. Trái tim Devon tràn ngập tình mẫu tử và niềm tự hào. Con gái nàng lớn quá rồi. Hôm nay Tiffany mặc váy lụa hồng, tóc bới gọn và cài vòng hoa hồng nhỏ. Trông nó xinh đẹp hết như Devon lúc mười ba tuổi.

Zach nói câu gì đó khiến nó bật cười, véo mạnh tay anh. Sau đó, cô bé cúi xuống, khum tay làm loa nói chuyện với cái bụng bự của mẹ kế.

Cô Highbarger hỏi:

- Lần này em ước gì?

Nàng định nói nhưng lại thôi. Nàng bực mình vì Zach không yêu nàng như yêu Adele. Nàng ghét cay ghét đắng cô ta... Nhưng trông Tiffany vui quá, hạnh phúc quá.

- Em không biết.

- Ta không chờ mãi được đâu. Em định thế nào đây?

Devon chớp chớp mắt. Mong muốn con gái được vui lớn hơn mong muốn trả thù Zach và tình địch. Devon buột miệng:

- Em sẽ không làm gì cả.

Dù có phải về tiệm Sears, đeo vòng cổ Foxy Lady đến muôn đời, nàng cũng cam lòng.

- Cô chờ mãi ngày này.

- Sao cơ ạ?

Cô giáo lùi bước qua hai cánh cổng vàng đột ngột hiện ra. Cửa đóng mạnh. Màn sương xám tụ lại thành bốn bức tường. Dù đã quen với trình tự này, Devon vẫn lo sợ khi thấy ngựa ngáy và bộ áo hiệu Channel cứ mờ dần. Nàng kêu to:

- Em đang ở đâu đây?

Bộ vét mất hẳn, thay vào đó là chiếc váy đầm bằng lụa đen hiệu Caroline Herrera. Đôi giày cực tốt hiệu Christian Louboutin hiện dần dưới

chân nàng.

Devon kinh ngạc nhìn quanh: Gucci, Fendi, Louis Vuitton. Nàng đưa bàn tay run rẩy lên che miệng khi nhận ra khung cảnh này, mùi thơm này.

- Sak Fifth Avenue.

Địa chỉ mua sắm số một của giới thượng lưu Hoa Kỳ. Giá như còn sống, nàng đã bật khóc vì sung sướng.

Cuối cùng, Devon Hamilton-Zemaitis chết và được lên thiên đàng.

HẾT

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com